

မြန်မာ့သတင်းစာ

မယ်ခိုင်

အပြုရောင်သက်တံ

(အမေ့လမ်းမှန်းမှန်းဝတ္ထုသစ်)

ဒို့တာဝန်အရေသုံးပါး

- ပြည်ထောင်စု မပြိုကွဲရေး ဒို့အရေး
- တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှု မပြိုကွဲရေး ဒို့အရေး
- အချွန်အခြာဘာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး ဒို့အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- ပြည်ပအားကိုးပုဆိန်နဲ့ အဆီခြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်၏ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ပြည်တွင်းပြည်ပအဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ် ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေ စိုးမိုးရေး
- အမျိုးသား ပြန်လည်စည်းလုံးညီညွတ်ရေး
- နိုင်မာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ် ပြစ်ပေါ်လာရေး
- မြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ် တစ်ရပ် တည်ဆောက်ရေး

စီးပွားရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- စိုက်ပျိုးရေးကိုအခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုး တိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- ဝေဖန်ကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပိတ်ပင်စွာ ပြစ်ပေါ်လာရေး
- ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများပိတ်ဆို့၍ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုး တိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- နိုင်ငံတော်စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို မန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသားပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင် ရှိရေး

လူမှုရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- တစ်မျိုးသားလုံး၏စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တပြုမူမှုများ
- အမျိုးဂုဏ်၊ ဇာတိဂုဏ်မြင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ၊ အမျိုးသားရေးလက္ခဏာများ မပျောက်ဖျက်အောင် ထိန်းသိမ်း စောင့်ရှောက်ရေး
- မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး
- တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြင့်မားရေး

မယ် ခိုင်

အဖြူရောင်သက်စံ

- စာပေခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၁၄၁၆၀၉၀၉
- မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၁၄၁၁၁၀၀၉
- ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခြင်း - ပထမအကြိမ်၊
၂၀၁၀၊ ဇန်နဝါရီလ။
- ထုတ်ဝေသူ - ဦးအေးလွင် (၀၄၁၅၂)
ရွှေဥစာပေတိုက်
တိုက် ၄၊ အခန်း ၁၀၊
ပြည်တော်သစ်ရိပ်သာ၊
ပုဇွန်တောင်၊ ရန်ကုန်မြို့။
- မျက်နှာဖုံးနှင့်
အတွင်းပုံနှိပ်သူ - ဦးအေးလွင် (၀၈၂၁၀)
ရွှေပဒေသာအောင်ဆန်း
အမှတ် ၃၁/၃၃၊ ၅၃လမ်း
ဗိုလ်တထောင်၊ ရန်ကုန်။
- ဖြန့်ဖြူး - ၁၂၀၀ ကျပ်
- အုပ်ရေ - ၅၀၀ အုပ်

အတ္တသိုတဲ့လှော်တက်နဲ့
အချစ်မြစ်ကြီးကို
ဖြတ်ကျော်နိုင်ပါ့မလား...
နားလည်မှုဆိုတဲ့
လှေငယ်လေးကရော
သံသယဆိုတဲ့
ဝဲဂယက်ကြီးကို ရင်ဆိုင်နိုင်ပါ့မလား...
ဒါကြောင့်
အချစ်မြစ်ထဲပဲ
ခုန်ချတော့မယ်...
ဒါပေမဲ့ ငါ...
တောင်းဆိုပြုလိုက်တယ်
'ငှက်ကလေးဘဝဖြစ်ပါရစေ'ပေါ့။
ရောင်စုံသက်တံကြီးနောက်က
အဖြူရောင်သက်တံရိပ်လေးဆီ
သွားချင်လို့ပါ။

၈၉၅-၈၇

မယ်ခိုင်

အဖြူရောင်သက်တံ / မယ်ခိုင် ။ - ရန်ကုန်

ရွှေဥစာပေ ၊ ၂၀၀၉ ။

၂၅၈ စာ၊ ၁၂-၃ x ၁၈ စင်တီ ။

(၁) အဖြူရောင်သက်တံ

အသုံး (၁)

အသက်သုံးဆယ်ကျော်ခန့်ရှိပည်ထင်ရသော ယောက်ျားကြီး တစ်ယောက်က အသက်ငါးနှစ်အရွယ်မျှသာရှိသေးသော ကောင်မလေး တစ်ယောက်ကိုလက်ဆွဲ၍ 'မှူးရိပ်မြ' ဆိုသောခြံကျယ်ကြီးထဲသို့ ဝင်လိုက် သည်။

ထိုလူကြီးမှာ ခန့်ငြားသန်ပြန်နေသလောက် သူ့ဆွဲခေါ်လာသော မိန်းကလေးမှာ စုတ်ပြတ်နံ့ချာလွန်းလှသည်။ နီကြောင်ကြောင်နှင့် ပွရှပ် နေသောဆံနွယ်စပ်မှစ၍ မဲညစ်ဟေကျဲနေသောခြေသည်းဆုံးဆုံးလေးတွေ ထိ ဘယ်အရာကိုမှကောင်းတယ်ဟုပြောစရာမရှိ။

သို့သော် မျက်တောင်ကျောကျော၊ မျက်ဝန်းဝိုင်းဝိုင်းလေးများက ကော်ပတ်ရပ်လေးနယ်။ မဲညစ်ပေကျုံ့နေပေမယ့်လည်း ဝါဝင်းစိုပြည်လှ သောအသားအရောင်လှလှက ဖုံးမနိုင်ဖိမရ၊ လူကုံထံအသိုင်းအဝိုင်းမှ ဆင်းသက်လာသူလေးနယ်ပင်။

ခြံဝင်းကြီးမှာ အတော်အတန်ကျယ်ပြီး လမ်းရှည်ရှည်လေးကို ဖြတ်လျှောက်ရသောကြောင့် သူမလေးမှာ သူမတစ်သက်မပြင်ဖူးခဲ့သည် များကို မြင်နေရ၍ ငေးမောမဆုံးနိုင်ဘဲ ထိုလူကြီးဆွဲခေါ်ရာနောက်သို့ လိုက်ပါလာခဲ့သည်။

အိမ်ထဲသို့ဝင်လိုက်သည်နှင့် အိမ်အကူဟုထင်ရသောအမျိုးသမီး ကြီးတစ်ယောက်က ထိုလူကြီးကိုငံထားသောအိတ်ကို တရိုတသေလေး ယူလိုက်သည်။

“ဒေါ်လုံး... စံနဲ့သားကိုခေါ်လိုက်ဦး”

“ဟုတ်ကဲ့ဆရာ”

ထိုအမျိုးသမီးကြီး အိမ်အပေါ်ထပ်သို့ ခပ်သုတ်သုတ်တက်သွား ပြန်သည်။ ထိုအမျိုးသမီးကြီးတက်သွားပြီး ခဏအကြာမှာ အလွန်ကျက် သရေရှိလှသော အမျိုးသမီးလှလှတစ်ယောက်နှင့် သူမအရွယ် မတိမ်း ယိမ်းကောင်လေးတစ်ယောက်တို့ ဆင်းလာကြသည်။

“ကိုကလည်း ရောက်မယ်ဆိုလည်း ဖုန်းကြိုဆက်ရောပေါ့။ စံ နဲ့နာပေါ့”

“သားနေကောင်းတယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ဖေကြီး၊ သားက ဖေကြီးကိုလွမ်းနေတာ”

“ဒီအပြောလေးတွေကြောင့် သားကို တိုးပြီးချစ်နေရတာပေါ့”

“ဟင်! ကို... သူလေးက ဘယ်သူလဲ”

“ဪ... စံနဲ့သားကိုမိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်။ ဒါ၊ ကိုဘမောင်ရဲ့ ခေါင်းလေးလေ။ နာမည်က ဖူးဖူးတဲ့”

“ဒါနဲ့ ကိုဘမောင်ရဲ့အခြေအနေကရော”

“ဆုံးသွားပြီ”

“ရှင်! စိတ်မကောင်းလိုက်တာ”

“ဟုတ်တယ်စံရေ... တကယ့်ကိုစိတ်ထိခိုက်စရာကြီးပဲ။ ဇနီး ဆိုတာ တစ်နှစ်မရှိသေးဘူး”

“ရှင်! မတွယ်လေးလည်း ဆုံးပြီ”

“အဲဒီစိတ်တွေလည်း ပါမှာပေါ့ကွာ။ ကြားထဲက ဟောဒီသမီးလေး က ပိုသနားစရာဖြစ်သွားတော့တာပဲ။ အရွယ်မရောက်ခင်ကပဲ ဆွေမျိုး မှီ တစ်ကောင်ကြွက်ဖြစ်နေရတာ”

ထိုအခါမှာတော့ ဒေါ်ဇရာစံ ဘာမှမပြောနိုင်တော့ပါ။ မျက်ဝန်းထက်မှာတော့ ကြေကွဲခြင်းအရိပ်တွေ လျှံထွက်နေပါသည်။

“ကိုယ်လည်း လက်မောင်းတစ်ဖက်ပြုတ်သွားသလို ခံစားရပါတယ်ကွာ”

ညည်းတွားလိုက်တဲ့ဦးခန့်ကျော်ရဲ့စကားသံက ဒေါ်ဇရာစံရဲ့ခံစားချက်ကို မထိုးဖောက်နိုင်တော့ပါ။ ဒေါ်ဇရာစံမှာ နီကြောင်ကြောင်နှင့် ရှုပ်ဖွနေသောသူမရဲ့ဦးခေါင်းညစ်ထေးထေးကိုသာ ညင်သာစွာပွတ်သပ်နေပါတော့သည်။

ဒေါ်ဇရာစံရဲ့တိမ်ဆင်းသွားသောအပြုအမူက သူမလေးရင်ကို စမ်းရေကြည်သဖွယ် စိမ့်ဝင်လာပါသည်။ သူမလေး ဘယ်တုန်းကများ ဒေါ်ဇရာစံနှင့် အဲ့ဒီလောက်ရင်းနှီးသွားခဲ့ပါလိမ့်။

“ကို့၊ စံတို့ သူမလေးကိုမွေးစားကြရအောင်”

ဦးခန့်သော်ထံမှအသံတို့က တိတ်ဆိတ်နေရသည်။

သူမရင်ထဲ စိုးရိမ်စိတ်လေးဖြစ်ပေါ်လာမိပါသည်။

ဦးခန့်သော်ကို သူမ မကြည့်ရဲပါ။ ခေါင်းခါလာဖယ်ပုံရိပ်ကို မမြင်

ဝံ့လိုပါ။

“သမီးက သိပ်ချစ်စရာကောင်းတာပဲ။ စံတော့ ချစ်မိသွားပြီ”

“ကိုယ်သိပါတယ်၊ စံ၊ ဝမ်းနည်းခဲ့ရတာကိုပေါ့။ သမီးလေးတစ်ယောက်သိပ်လိုချင်ခဲ့တဲ့စံရဲ့စိတ်ကိုလည်း ကိုယ်သိတယ်”

“ဆရာဝန်က စွဲကိုကလေးထပ်ယူလို့မဖြစ်တော့ဘူးလို့ဆိုတဲ့အခါကဆို စံသိပ်ဝမ်းနည်းခဲ့ရတယ်”

“ကိုယ်သိနေပါတယ်၊ ကိုယ်ဝမ်းသာတယ်။ အခု စံရဲ့ဆန္ဒကို ကိုယ်ဖြည့်ဆည်းပေးနိုင်လို့”

“ဝမ်းသာလိုက်တာကိုရယ်၊ တကယ်ပါ... ကို့၊ လက်ခံတာပေါ့နော်”

“ကိုယ်က စံလက်မခံမှာပဲစိုးရိမ်နေခဲ့တာပါ”

သူမလေး သိပ်ဝမ်းသာပျော်ရွှင်သွားရသည်။ ထိုဝမ်းသာမှုက တာရှည်မခံပါ။ ပေစောင်းစောင်းနှင့် သူမကို နှာခေါင်းရှုံ့မဲ့စွာစိုက်ကြည့်နေသောကောင်လေးတစ်ယောက်ကြောင့်ပါ။

ထိုအကြည့်စူးစူးက သူမစိတ်ကိုသိပ်ငယ်စေခဲ့တာပါ။ ထိုအကြည့်တစ်ချက်ရဲ့အဓိပ္ပာယ်က တုံ့သို့ညစ်ပေပေကောင်မလေးကို ညီမတော်ရမှာ ရွံ့ရှာနေသယောင်။

“သမီးလေးက သိပ်ချစ်ဖို့ကောင်းတာပဲ။ မေမေတော့ မြင်မြင်ချင်းမဲ ငါ့သမီးလေးကိုသိပ်ချစ်သွားပြီ”

မေမေတဲ့...။ ဒါဆို ဒီအချိန်ကစပြီး သူမရဲ့မေမေက ထိုအမျိုး
သမီးလှလှကြီးဖြစ်သွားပြီပေါ့နော်...

“သားရယ်... မျက်မှောင်ကြီးတွန့်လို့ ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ။
ညီမလေးကို ဒီလိုပဲကြုံဆိုရသလား”

ထိုအမျိုးသမီးရဲ့ဟန်တားသံက ကောင်လေး၏မျက်မှောင်ကို ပြေ
လျော့သွားစေပါသည်။ သို့သော် မျက်ဝန်းကတော့ စူးရှဆဲ။

“သိပ်ညစ်ပတ်တာပဲ။ သူ့ကိုယ်နဲ့က တစ်အိမ်လုံးနံ့ဟောင်နေပြီ”
သိပ်အသန့်ကြိုက်တဲ့သားတစ်ယောက်ကြောင့် မိဘနှစ်ပါးစလုံး
မှာ တဟားဟားနှင့်ပွဲကျသွားကြမတော့သည်။

ရယ်သံတွေကြားမှာ ပို၍အနေကျဲ့သွားသူက သူမပဲဖြစ်ပါသည်။

“သားရယ်... ညီမလေးကို မစပါနဲ့။ ကြည့်စမ်း! သားအပြော
ကြောင့် သနားစရာလေး အနေကျဲ့နေရှာတာ”

ထိုအခါမှာတော့ ကျုံ့ကျုံ့ကုတ်ကုတ်လေး မဝံ့မရဲပိုင်နေရှာသော
သူမလေးထံ ကောင်လေးရဲ့အကြည့်တို့က အနည်းငယ်ဝေဝဲသွားပြန်
သည်။

“ကဲ... သမီးကိုမိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်။ ဒါ၊ နောက်ဆို သမီးက
ကိုကိုလို့ခေါ်ရမယ်။ ခေါ်ကြည့်ပါဦး”

“ကို...ကို...”

ခေါ်ချင်ပေမယ့်လည်း မခေါ်ရဲတာကြောင့် မရဲတာရဲလေး...

“သားကလည်း ညီမလေးကိုကြင်ကြင်နာနာဆက်ဆံရမယ်နော်၊
သားနဲ့ သမီးရဲ့စိတ်ထဲမှာ မှတ်ထားရမှာက သားနဲ့သမီးက မောင်နှမတွေ
ဟုတ်ပြီလား... ဒီနေ့ကစပြီး ငါ့သား ‘မူး’ရဲ့မည်ကလည်း ‘မူးခန့်
သော်’၊ သမီးဖူးဖူးရဲ့နာမည်ကလည်း ‘ဖူးခန့်သော်’၊ အဲဒါ ဘာကြောင့်
လဲသိလား... မောင်နှမတွေမို့ပဲ။ ဟုတ်ပြီလား”

“ဟုတ်”

“သမီးက သိပ်လိမ္မာတာပဲ။ သမီးလေးက ဘယ်နှုတ်တန်းရောက်
ပြီလဲ”

“သမီးက...”

“ဪ... စံ၊ သူ ကျောင်းမနေရသေးဘူး။ အသက်ကတော့
ငါးနှစ်ပေမယ့် ကိုဘမောင်ရဲ့ကျန်းမာရေးအခြေအနေကြောင့်... ဒီနှစ်
ကျောင်းမထားဖြစ်လိုက်ဘူး”

“ဪ... ဖြစ်ရလေ၊ ဒီနှစ်တော့ သိပ်နောက်ကျသွားပြီ။ နောက်
နှစ်မှ ကိုကိုနဲ့အတူတူကျောင်းစာက်ကြတာပေါ့။ ကိုကိုက ဒုတိယတန်း
ဆို ငါ့သမီးက သူငယ်တန်းပေါ့။ ဟုတ်လား”

“ကဲ... စံရယ်၊ ဒါတွေ နောက်မှစီမံပါ။ သမီးလေး ခရီးပမ်းလာ တယ်။ နားပါစေဦး”

“စံလည်း ဝမ်းသာလွန်းတာနဲ့ပဲ ဝတ္တရားတွေမှေ့ကုန်ပြီ။ ခရီးပန်း လာတာ သမီးလေး မောရောပေါ့”

“ကိုယ်လည်း ခရီးပန်းလာတာပါပဲ။ သမီးရတာနဲ့ပဲ ကိုယ့်ကိုမှေ့ သွားလိုက်ပြီလား”

“ဟာ... ကိုကလည်း”

ဒီလိုသာသာနာပျော်ဖွယ်ရှိလှတဲ့မိသားစုရဲ့ခွေးထွေးမှုက သူမလေး အဖို့ အိပ်မက်၊ မက်နေရသလိုပင်။

“ဒေါ်လုံးရေ... ဒေါ်လုံး”

“ရှင်... မမ”

ထူးသံနှင့်တစ်ဆက်ကည်းမှပင် စောစောက မိန်းမကကြီးပေါ် လာပြန်သည်။

“သမီးကို ရေချိုးသန့်စင်ပေးလိုက်ပါဦး။ သမီးအတွက် အခန်းကို တော့ သားနဲ့ကပ်လျက်အခန်းလွတ်ကို ရှင်းလင်းထားလိုက်။ ဟုတ်ပြီ လား...”

“ဟုတ်ကဲ့မမ”

“ဪ... သမီးရဲ့ဆံပင်လေးတွေက ပေပွနေတယ်။ သေသေ ချာချာလေး လျှော်ထားလိုက်၊ ပြီးရင် ဒရိုင်ယာနဲ့သေချာလေးသွဲ့ အအေး လည်း မိနေဦးမယ်။ သိပ်လည်းဖိမ်သွဲ့မနေနဲ့ဦး”

“ဟုတ်ကဲ့မမ”

“ကဲ... သမီးလေး၊ ဒေါ်လုံးနောက်ကိုလိုက်သွားနော်”

“ဟုတ်ကဲ့မေမေ”

“ဟယ်! လိမ္မာလိုက်တာ”

ပါးမို့မို့လေးကို ဖြည်းဖြည်းလေးဖိညှစ်လိုက်သည်။

“စံရယ်... ဒီလောက်စိတ်မချဖြစ်နေလည်း ကိုယ်တိုင်ပဲဝင်လုပ် လိုက်ပါလား”

ဟု ဦးခန့်သော်က အရွှန်းဖောက်လျှင်...

“အဲဒီလိုလုပ်လို့မရသေးဘူးရှင်။ အမြန်ဆုံးချေးဝယ်ပြေးရဦးမယ်”

“ကိုယ့်အတွက် စားစရာစီစဉ်ပေးမလို့လား။ ရတယ်... အိမ်မှာ ရှိတာနဲ့ပဲ အဆင်ပြေပါတယ်”

“အဲဒီအဖေကြီးဟာလေ၊ သိရက်နဲ့ ကပ်ရွံ့ပြန်ပြီ။ သမီးအတွက် အဝတ်အစားသွားဝယ်မလို့ရှင်။ တော်ကြာနေ ရှင်သမီးအသစ်စက်စက် ကအအေးမိနေဦးမယ်။ အရောင်အသွေးစုံစုံလေးတွေရွေးမှာမို့ နည်းနည်း

ကြာလိမ့်မယ်”

“ကလေးပဲဟာ”

“အဲဒီအဖေကြီးဟာလေ၊ ထပ်ခွဲပြန်ပြီ။ သားက အလှူကြိုက်တယ် မဟုတ်လား။ သမီးလေးက လှနေမှ၊ နို့မဟုတ်ရင် သားက နှာခေါင်းရှုံ့ နေလိမ့်မယ်”

“ဪ... သားကြောင့်ပေါ့လေ၊ စံ့ဝယ်ပေးချင်လွန်းလို့တော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့”

“အဲဒီအဖေကြီးဟာ ဘာမှန်းမသိဘူး”

ပြီးပြီး ကြည်စယ်နေကြသောမိဘနှစ်ပါးကြောင့် တည်ကြည်မှု၊ ကုန်နေသောမူးရဲ့မျက်နှာကြာလေးမှာ အနည်းငယ်ပြေလျော့လာရသည်။

“ကဲ... ကိုရေ၊ စံတော့ အချိန်ရှိတုန်း ပြေးလိုက်ဦးမယ်”

“မြင်ယောင်ပါသေးတယ်ကွာ။ ငိုမိန်းမတော့ ဒီသမီးတစ်ယောက် နဲ့ သိပ်ကိုအလုပ်ရှုပ်ဦးတော့မယ်”

ဦးခန့်သော်က မူးရဲ့ပခုံးကိုဖက်ပြီး အော်နောက်လိုက်ပေမယ့် လည်း ထွက်ခွာသွားသောဒေါ်ရောစံရဲ့ကျောပြင်က ပြီးနေသယောင်၊ သေချာသည်။ ‘မူးရိပ်မြုံ’က သာယာပျော်ရွှင်မှုအတိနှင့် ဝေသာ လှပလာပါဦးလိမ့်မည်။

အခန်း (၂)

ဖူးဖူးမျက်လုံးဖွင့်လိုက်တာနှင့် ဗြူလွလွမျက်နှာကျက်ကိုတွေ့လိုက် ရ၍ ဒါ သူမရဲ့ဘဝသစ်ပါလားဆိုတာ နားလည်လိုက်သည်။

အရင်ကဆို မျက်လုံးနှစ်လုံးဖွင့်လိုက်သည်နှင့် မြင်နေရသည်က မှုန်ယှက်ခတ်နေသောပင်ကုန်းနှင့်အတူ ကြယ်စိုးမီးကြောင့် မဲတူနေတဲ့ မီးလုံးတန်းအမိုးလေးတွေပဲ မြင်နေရတာပါ။ အခုတော့ တခြားတနား ပြောင်းလဲသွားသော စမတ်ကျကျမြင်ကွင်းကြောင့် အထူးပင် စိတ်ကြည် လင်သွားမိသည်။

အိစက်ညက်ညောတဲ့အိပ်ရာအိအိရဲ့အထိအတွေ့ကြောင့်လည်း

နိုးနေတာပင် ဖိမ်က ထပ်လိုချင်နေမိ၏။

ထိုစဉ် တံခါးခေါက်သံက ထွက်ပေါ်လာခဲ့သည်။ သူမလေးမျက်စိ ကိုပြန်မှိတ်ပြီး အိပ်ချင်ယောင်ဆောင်နေလိုက်သည်။ တံခါးခေါက်သံက ငြိမ်ကျသွားပြီးမှ အသာအယာတံခါးတွန်းသံကို ကြားလိုက်ရသည်။ ပြီး နောက် သူမလေးရဲ့ခုတင်နား တိုးကပ်လာတဲ့ခြေသံဖော့ဖော့၊ ခြေသံက သူမဘေးနား ရပ်သွားပြီး ငြိမ်သွားသည်။ သူမမခုံးနားလေးကို ဆတ်ခနဲ ပုတ်ချလိုက်ပါတော့သည်။

သူမရင်ထဲ ထိတ်ခနဲလန့်သွားရသည်။ သို့သော် မျက်ဝန်းတွေကို တော့ ပိတ်ထားဆဲ။

“ဟိတ်! ထတော့ မေမေနှိုးခိုင်းလိုက်တာ”

ကိုကိုပါလားဆိုတဲ့အသံကြောင့် မဖွင့်ချင်ဖွင့်ချင်မျက်ဝန်းလေး များကို ဖျစ်ညှစ်ပြူးဖွင့်လိုက်သည်။

“သိပ်အိပ်ရေးပုတ်တာပဲ”

“အစောကြီးရှိသေးတာကို”

“ထတော့ မျက်နှာသစ်၊ အောက်ထပ်မှာ မေမေနဲ့ဖေဖေ ကော် ဖိသောက်ဖို့စောင့်နေတယ်”

“ကော်... ဖိ”

ကော်ဖိဆိုတာကို ကြားဖူးနေပေမယ့် သူမ မသိပါ။

“အင်း... ကော်ဖိ”

“ဘယ်လိုအရသာမျိုးလဲဟင်”

“ခါးတယ်၊ ချိုတယ်၊ သိပ်ကောင်းတယ်”

“ဖူးဖူးလည်းသောက်ကြည့်မယ်”

“နင် ကော်ဖိသောက်ဖူးဘူးလား၊ သိပ်အတာပဲ။ ပြီးတော့ တော ဆန်တယ်၊ ညှစ်ပေတယ်၊ အခုတော့ သန့်ရှင်းသွားပါပြီ။ ဟိုနေ့ကဆို နင်ကိုစကားပြောချင်စိတ်တောင်မရှိဘူး၊ နံဟောင်နေတာပဲ။ နင် အမြဲ အဲဒီလိုညှစ်ပေပေပဲနေခဲ့တာလား”

သူမလေး ဘာမှထပ်မဆိုနိုင်ပါ။ မျက်လုံးဝိုင်းဝိုင်းလေးနှင့်သာ မှုန်ပြူးကြည့်နေမိသည်။

“နင့်မျက်လုံးကလည်း ပြူးနေတာပဲ။ သွား... သွား၊ မျက်နှာ သွားသစ်၊ ညှစ်ပေတယ်... ရေပါချိုးခဲ့။ အဲ့ဒါမှ သန့်ရှင်းတာ”

“အဲ့ဒါဆို ကိုကိုက တည့်မှာလား”

“နင်သန့်ရှင်းရင်တော့ တည့်မယ်လေ”

“အဲ့ဒါဆို ဖူးဖူး ခုပဲရေချိုးလိုက်တော့မယ်”

“ကောင်းတယ်”

“အဲ့ဒါ ဖူးဖူးက ရေဘယ်မှာချိုးရမှာလဲ”

“ဟုတ်တယ်၊ နင်က တောသူပဲ၊ ဘယ်သိမလဲ၊ လာခဲ့... ဗြ

သေမယ်”

ဟုဆိုကာ သူမလေးရဲ့လက်ကိုဆွဲခေါ်ကာ တံခါးရွက်လေးတစ်ခု ကိုဖွင့်လိုက်သည်။ ပစ္စည်းကိရိယာတွေ များပြားလှတဲ့အခန်းငယ်လေး တစ်ခုပါ။

“ဒီဟာလေးကိုလှည့်လိုက်ရင် ရေကျလာမယ်။ အဲ့ဒါဆို ရေချိုး လို့ရပြီ။ ဒီမှာက တဘက်၊ ရေချိုးပြီးရင် သုတ်၊ ဒီဟာက ဆပ်ပြာ သွားတိုက်ဆေး၊ သွားတိုက်တံ၊ ရတယ်နော်... ဒီဟာက အိမ်သာ”

“အိမ်သာ...”

“အင်း... အိမ်သာလေ”

“မြို့ပေါ်က အိမ်သာက ထူးဆန်းတယ်နော်။ နံလည်းမနံဘူး။ မွှေးကြိုင်နေတာပဲ”

“အရူးမလေး... တောဆန်တယ်”

“ဒီအိမ်သာကြီးကို ဖူးဖူးက ဘယ်လိုသုံးရမှာလဲ”

“သိပ်အတာပဲ၊ ဒီမှာထိုင်လိုက်ရင် အဆင်ပြေရော။ ကိစ္စပြီးရင်

ဒီအတက်လေးကိုနိပ်လိုက်၊ အဲဒါဆို အညစ်အကြေးတွေက အကုန်ကျ

သွားပြီး အဆင်ပြေသွားလိမ့်မယ်။ ရပြီလား”

“ရပြီ”

“ဟေ့! ရေချိုးရင် တံခါးပိတ်ပြီးချိုးရတယ်နော်။ နင်ဝတ်ဖို့အဝတ် အစားကိုရွေးပြီး ခုတင်ပေါ်တင်ထားခဲ့မယ်။ မြန်မြန်ဝတ်ပြီး ဆဝါလာခဲ့ နော်”

“ဟုတ်”

သူမ ရေချိုးခန်းထဲက ထွက်လာချိန်မှာတော့ အခန်းထဲမှာ မူး မှိမနေတော့ပါ။ ခုတင်ထက်မှာ အဆင်သင့်စောင့်မျှော်နေသော ဂါဝန် ဗြူဖြူလေးကြောင့် သူမရင်ထဲ နတ်သမီးလေးလိုခံစားနေမိပါသည်။

ဂါဝန်လှလှလေးကိုဝတ်ပြီး မှန်ရေ့မှာပြေးပြီးရပ်ကြည့်လိုက်တော့ သူမကိုယ်သူမ ဖူးဖူးဆိုတာပင်မေ့သွားချင်လောက်အောင် လှပနေခဲ့ပါ သည်။

သူမလေးက သိပ်ပြောင်းလဲသွားသော သူမအလှကိုယိမ်း၍ လေ့ကားအတိုင်းဆင်းလာခဲ့ရာ...

“ဟင်္သာ! ကို ကြည့်စမ်းပါဦး သမီးလေးက အရုပ်ကလေးအတိုင်း
ခွဲစီးရာကောင်းလိုက်တာ။ လာ... သမီးလေး၊ လာ၊ သမီးကိုကို
နားမှာ ထိုင်”

ဟုဆိုသဖြင့် သူမက ဝံ့ဝံ့ကြားကြားပင် မူးဘေးက ခုံလွတ်မှာ
ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

“ကိုရယ်၊ သိပ်ကျေးဇူးတင်တာပဲ။ အခုမှပဲ စံရဲ့ဘဝက ပြည့်စုံ
သွားတော့တယ်”

ဦးခန့်သော်ကတော့ ဇနီးချောကိုသိပ်ချစ်သူပီပီ ဝိတ်ပြုံးကြီးနှင့်
သာ။

“မေမေ၊ သားကျောင်းသွားတော့မယ်”

“ဟုတ်ပါ့... သားမေမေရဲ့ပိတ်ကမ္ဘာထဲပျောရတာနဲ့ ဖေဖေတို့
ကိုယ့်ကိစ္စကိုယ် မေ့ကုန်ကြပြီ”

“ဟင်! ဖေဖေနဲ့ကိုကိုက အိမ်မှာမနေကြဘူးလား”

မသိနားမလည်တဲ့သူမအပြောကြောင့် အားလုံးပြုံးမိသွားကြ၏။

“သမီးကိုကိုနဲ့ဖေဖေက အပြင်ကိုသွားကြမှာသမီးရဲ့။ အိမ်မှာ
သမီးနဲ့မေမေပဲ ကျန်ရစ်ခဲ့မှာ။ နောက်နှစ်ဆို သမီးပါ ကျောင်းနေရင်
မေမေတစ်ယောက်တည်း အိမ်မှာကျန်ရစ်ခဲ့တော့မှာ”

“ဒါဆို ဖူးဖူး ကျောင်းမနေတော့ဘူးလေ”

“မနေလို့မရဘူးသမီးရဲ့။ သမီးက ဆရာဝန်မကြီးလုပ်လေ”

“ဒါဆို မေမေတစ်ယောက်တည်း ပျင်းနေမှာပေါ့”

“လိမ္မာလိုက်တာ၊ မေမေကတော့ သမီးလေးကို အသည်းပေါက်
မတတ် ချစ်ရတော့မယ်”

မေမေက သူမကိုဆို သိပ်ကြင်နာပါသည်။ သူမကလည်း မေမေ
တို့သိပ်ချစ်ပါသည်။ မနက်တိုင်း ကိုကိုနဲ့ဖေဖေက အိမ်မှထွက်သွားကြ
သလို ညနေတိုင်းမှ အတူတူပြန်လာတတ်ကြသည်။

ပြန်လာတိုင်း ကိုကိုက သူမ၊ မစားဖူးတာများ ပါလာတတ်သလို
ဖေဖေကလည်း သူမအတွက် တစ်မျိုးပြီးတစ်မျိုး မရိုးနိုင်အောင် ဝယ်လာ
တတ်သည်။

ကြာလာတော့ ဖေဖေ မေမေနှင့် ကိုကိုတို့ပေးတဲ့လက်ဆောင်များ
က သူမအခန်းတစ်ခန်းလုံး ပြည့်လှန်းပါးဖြစ်လာခဲ့တော့သည်။ သူမ
သိပ်ဖျော်ရွှင်ပါသည်။ အားလုံးက သူမကိုကြင်နာပြီး ချစ်ကြလို့လေ။

ကိုကိုကဆို သူမကိုတွေ့စကလို မှုန်ကုပ်မနေတော့ဘဲ သူမကို
မြင်တာနဲ့ သွားစွယ်လေးများပေါ်အောင် ရယ်ပြတတ်လာပါသည်။ ကျောင်း
ကပြန်လာလို့ သူမကိုမတွေ့ရင်လည်း ‘ညီမလေး... ညီမလေး’ ဟု ဆူ

ညံ့စွာအော်ပြီး ရှာနေတတ်ပါပြီ။

သူမ သိပ်ပျော်ရွှင်ပါသည်။ ကိုကိုလိုအစ်ကိုတစ်ယောက် ကောက်ရလိုက်လို့လေ။ အခုတော့ သူမကိုသိပ်ချစ်ကြသောသူတွေကြားမှာ သူမက လိုတရမင်းသမီးလေးလို ဆိုးတတ်နဲ့တတ်လာပါသည်။

ကိုကိုနဲ့ဖေဖေ ပြန်ချိန်ဆိုလျှင် ဆိုးနွဲ့မှုကပ်နေတဲ့သူမရဲ့အသံစာစာက တစ်အိမ်လုံးဆူညံသွားတော့သည်။ ဒါကို အပြုံးပွင့်ကြီးတွေနဲ့ နွေးနွေးထွေးထွေးခံယူနေကြတာတော့ ဖေဖေ၊ မေမေနှင့် ကိုကိုတို့ပါ။

ဒါကြောင့်ပင် သူမက လူဆိုးမလေးလုံးလုံးဖြစ်မှန်းမသိဖြစ်လာပါတော့သည်။ ညညတွေဆို မေမေက သူမကို သီးချင်းဆိုသိပ်မည်။ မနက်ဘက်ဆို ကိုကိုက သူမကို လာနှိုးမည်။

ဒီလိုနဲ့ အနေကြာလာခဲ့တာ တစ်နှစ်ဆိုသောအချိန်ကာလမှ ခဏလေးရယ်ပါ။ တစ်နှစ်ဆိုပေမယ့် သံယောဇဉ်တွေက ကြီးထွားရင့်မာလို့ လာခဲ့ပါသည်။

တစ်နှစ်ကို ဆုံးသွားတော့ သူမလေးက ဖေဖေ၊ ကိုကိုတို့နှင့်အတူ မနက်ဘက်ဆို အပြင်သွားရပြန်သည်။ ထိုအချိန်တွေမှာဆို ဒီဒီမှာ မေမေတစ်ယောက်တည်း ကျန်ရစ်ထားခဲ့တာကြောင့် စိတ်မကောင်းဖြစ်ခဲ့ရပါသည်။

သို့သော် မေမေက သူမကို ဆရာဝန်မကြီးလုပ်ရမယ်တဲ့လေ။ သူမကြီးစားရမှာပေါ့။ ဒါမှ သူမက မေမေ့ကိုချစ်တာလေ။ အဲဒီလိုတွေ လိုက်တော့ မေမေတစ်ယောက်တည်းကျန်ရစ်ခဲ့တာကို သိပ်ဝမ်းမနည်းဖြစ်တော့။

ဒီမိသားစုမှာ သူမက သိပ်ပျော်ရွှင်စွာခံစားခဲ့ရပေမယ့် ထူးခြားပြီး ပိုပျော်သောနေ့မှာ မိသားစုလိုက် အပမ်းဖြေခရီးထွက်တဲ့အချိန်တွေပါပဲ။ သူမနဲ့ကိုကိုက မြက်ခင်းပြင်ပေါ်မှာ ဆော့မည်။ ဖေဖေနဲ့မေမေက သူမတို့ကိုကြည့်ပြီး ရယ်မည်။

သူမလေးဘဝမှာ ထိုအချိန်တွေလောက် ပျော်ရွှင်ခဲ့ရတာမရှိခဲ့ဘူး။ ပျော်ရွှင်ခြင်းက အချိန်ကာလကို တိုတောင်းစေတတ်တယ်ဆိုတာ သိပ်မှန်ကန်ပါသည်။

အချိန်တွေက ပျော်ရွှင်မှုတွေကြားထဲ ကုန်မှန်းမသိ ကုန်ဆုံးသွားခဲ့ရာ သူမလေး စတုတ္ထတန်းသို့ရောက်သောနှစ်မှာပဲ စိတ်ထိခိုက်စရာ ကိစ္စတစ်ခုနှင့်ကြုံရပါသည်။

ထိုဝမ်းနည်းစရာကိစ္စလေးက သူမဘဝကိုပြောင်းလဲပစ်တော့မှာလား...။ ဒါကိုဘယ်သူမှမသိသေးခင်မှာပင် ကံကြမ္မာက ဖွဲ့နေကံသွားခဲ့ပါသည်။

ထိုနေ့က ကိုကိုက ဖူးဖူးကိုဝင်နှိုးကာ ကျောင်းသွားဖို့ တစ်ခါ တည်းပြင်ဆင်ပေးပြီး ကျောင်းဝတ်စုံကိုယ်စီဝတ်ကာ အတူတူဆင်ဆွဲကြသည်။

စားပွဲဝိုင်းမှာ မေမေ့ကိုရော၊ ဖေဖေ့ကိုရောမတွေ့ပါ။ ဖေဖေက ခရီးသွားနေတာမို့ မတွေ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ဒါဆို မေမေရော...

“ဒေါ်လုံး၊ မေမေရော... ဈေးသွားနေတာလား”

“မဟုတ်ဘူး၊ မူး၊ မနက်ကတည်းက ဆင်းမလာသေးတာ”

“မေမေ နေမကောင်းဖြစ်နေလားမသိဘူး”

“အင်း... ဟုတ်မယ်ကိုကို၊ မေမေ မနေ့ကပဲ ခေါင်းမူးတယ် ပြောလို့ ဖူးဖူးတောင် သံပရာရည်ဖျော်ပေးလိုက်သေးတာ”

“သိပ်အရသာရှိတယ်လို့ မေမေက မပြောဘူးလား”

“ချဉ်တယ်တဲ့... ကောင်းတယ်တဲ့”

မူးက ဖူးဖူးရဲ့ခေါင်းကိုပုတ်ကာ ပြုံးစိစိလေးလုပ်လိုက်သည်။

“မေမေ နေမကောင်းများဖြစ်နေသလားမသိဘူး”

ဟုဆိုကာ မူးက လှေကားအတိုင်း ပြန်ပြေးတက်သွားတော့ ဖူးဖူးပါ မေမေ့ကိုစိတ်ပူမိ၍ နောက်မှလိုက်၍ ပြေးတက်လိုက်သည်။

“ကိုကို... မေမေက အိပ်ရေးပုပ်လာပြီနော်။ ခုထိမထသေးဘူး”

“ခါတိုင်း မေမေက ဒီလိုအိပ်လေ့မရှိပါဘူး”

ဟုတွေးတွေးဆဆလေးပြောကာ...

“မေမေ... မေမေ၊ အိပ်ပျော်နေလား”

ဆက်တိုက်ခေါ်မေးလိုက်ပေမယ့် တုန့်ပြန်သံက ထွက်ပေါ်မလာ။

“မေမေ...”

သို့သော် တုန့်ပြန်သံက တိတ်ဆိတ်လျက်။ ဆဋ္ဌမတန်းအရွယ် နေပြီဖြစ်တဲ့မူးက တိတ်ဆိတ်ခြင်းကို သံသယဝင်လာကာ မေမေ့ခုတ်နား ကပ်သွားပြီး မေမေ့ပခုံးကိုလှုပ်လိုက်သည်။

“မေမေ...”

ဒါပေမဲ့ မေမေက မထူးခဲ့ပါ။

ထူးဆန်းမှုကြီးကြောင့် မူးက ကြောက်လန့်သွားပြီး...

“ဒေါ်လုံးရေ... ဒေါ်လုံး၊ လာပါဦး၊ မေမေ့ကိုခေါ်လို့မရတော့ဘူး”

ကိုကိုက ငိုသံပါကြီးနှင့် ဆူညံနေအောင် အော်ခေါ်နေသည်။

ခဏအကြာမှာ တဘုန်းဘုန်းနှင့်ပြေးတက်လာသောဒေါ်လုံးရဲ့ ခြေသံကို ဖူးဖူးကြားလိုက်ရသည်။ သူမလေးက မလှုပ်မယှက် ခုတင်ပေါ်မှာ အိပ်ပျော်နေသောမေမေ့ကို နားမလည်နိုင်စွာကြည့်ပြီး စောင်ထဲမှ

...အသက်ကလေးကို ဆွဲကိုင်လိုက်သည်တွင် အေးစက် တောင့်ခဲနေ
...အသက်ကလေးကြောင့် တုန်လှုပ်သွားရသည်။

ထိုစဉ် ပြေးတက်လာသောဒေါ်လုံးက မေမေနားရစ်ကာ ဟိုစမ်း
ဒီစမ်းလုပ်ပြီး...

“ဖူး... ဖူးဖူး၊ ကလေးတို့အမေ အသက်မရှိတော့ဘူး”

ဒေါ်လုံးရဲ့ထိုစကားသံက ကူကယ်ရာမဲ့ ကမ္ဘာအပြင်ဘက်ရောက်
ရှိသွားသလိုပင် လေဟာနယ်ထဲ ကျွမ်းထိုးမှောက်ခုံဖြစ်သွားရသည်။

“မဟုတ်ဘူး... မဟုတ်သေးဘူး။ မနေ့ညကပဲ မေမေက သား
တို့နို့စကားပြောနေသေးတာ။ မဟုတ်ပါဘူး... ဒေါ်လုံးနားနေပြီ သေချာ
ကြည့်ပါဦး... ဒေါ်လုံး၊ မေမေကိုချီပြီး ဆေးရုံကိုခေါ်သွားရအောင်။ အဲ
ဒါဆို အသက်ရှင်နိုင်သေးတယ်။ မ၊ ပါ ဒေါ်လုံး”

“ကလေး... ဖူး သားမေမေက တကယ်အသက်မရှိတော့တာ
ပါ။ ဒေါ်လုံးပြောတာကို ယုံပါကွယ်။ အေးစက်နေပြီလေ။ သားရဲ့မေမေ
အသက်မရှင်နိုင်တော့တာကို သားသိပါတယ်။ လက်ခံလိုက်ပါကွယ်...
နော်... သား”

ထိုအခါမှာတော့ ဝိညာဉ်မဲ့နေသောမေမေရဲ့ခန္ဓာကိုဖက်ပြီး ဖူး
ကျူကျူပါအောင်ငိုရိုက်မိလိုက်ပါတော့သည်။

ကိုကိုရဲ့ငိုရိုက်သံကို နားထဲက ကြားနေပေမယ့် ကိုကိုပုံရိပ်ကို
သူမ မမြင်နိုင်တော့။ အသက်မရှိတော့ဘူးဆိုတော့ မေမေသေသွားတာ
ဒေါ်နော်။ အခုလို အသားတွေအေးစက်သွားရင် အဲဒီလူကို နောက်ထပ်
တဖန်ပေါ်မှာ မတွေ့ရတော့ဘူးပေါ့နော်။

ဘာကြောင့်လဲ... ဘာကြောင့် မေမေရွှေ့ရတာလဲ။
သူမလေး ချစ်တဲ့လူတွေချည်းပဲ ဘာကြောင့်ရွှေ့ပြီး သေနေရ
တာလဲ။

အဖြူရောင်အဝတ်စကြီးအောက်မှာ ငြိမ်သက်နေတဲ့မွှေးမေမေ
ဒေါ်တွယ်လေး...

သူမလေးကို မျက်လုံးဖြူးကြီးနှင့်စိုက်ကြည့်ပြီး အေးစက်သွားတဲ့
ဖေဖေဦးဘမောင်...

အခုတော့ အေးစက်နေတဲ့ မေမေ ဒေါ်ရောစံ...
ဘာကြောင့် တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ခွဲခွာသွားကြတာလဲ။

“မသွားပါနဲ့... မေမေက ပျောက်သွားပြန်တော့မှာပေါ့။ မေမေ
ရော... ဖူးဖူးကိုမတွေ့အောင် ပုန်းနေဦးမှာလား။ ယုန်းပါနဲ့မေမေရယ်။
ဖူးဖူးကြောက်တယ်... ကြောက်တယ်”

“ညီမလေး... ညီမလေး”

“ဖူးဖူး သမီးလေးဖူးဖူး”

အသံတွေက အဝေးဆုံးမှာ ကျန်ရစ်ခဲ့တော့သည်။

ကု ကု ကု

အခန်း (၃)

ဖူးဖူးသတိရလာတော့ ဖူးဖူးဘေးမှာ ကိုကိုရော၊ ဖေဖေပါရောက်
နို့နေကြသည်။

“မေမေရော...ဟင်”

“ညီမလေးဖူးဖူး၊ မေမေက မရှိတော့ဘူးလေ။ အေးစက်သွားပြီ”

“ဖေဖေ... ဖူးဖူးအိပ်မက်၊မက်နေခဲ့တာမဟုတ်လားဟင်။ ဖူးဖူး
က အိပ်မက်၊မက်တတ်တယ်လေ။ အိပ်မက်မဟုတ်လား”

“အိပ်မက်မဟုတ်ဘူးသမီး။ သမီးရဲ့မေမေက အမှန်တကယ်မရှိ
တော့တာပါ”

“ဟင့်အင်း... မဟုတ်ဘူး၊ မေမေရှိတယ်။ မေမေအေးစက်သွားရင် ဖူးဖူးထမင်းငတ်လိမ့်မယ်။ စောစောကတင်ပဲ ဖူးဖူးအစာစားထားသေးတာ။ မေမေရှိပါသေးတယ်”

မျက်ရည်လေးစမ်းတဝါးဝါးနှင့် ဆောက်တည်ရာမဲ့နေသောဖူးဖူးရဲ့စကားလုံးတွေက ဦးခန့်သော်ရင်ကို နှစ်ခြမ်းကွဲနာကျင်စေပါသည်။ သနားစရာကောင်းလိုက်တဲ့သမီးလေးရယ်။ ဒီလောက်ဆို ဦးခန့်သော် သဘောပေါက်လိုက်မိသည်။

လူတစ်ယောက်ဆုံးပါးသွားပြီးတိုင်း ဒုက္ခလှလှကြီးခံစားခဲ့ရတဲ့သမီးရဲ့ဘဝကို ကြင်နာမိသွားသည်။ ငယ်ရွယ်သေးတဲ့သမီးရဲ့ရင်ထဲမှာ ထိုကိစ္စရပ်တွေက ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်တွေဖြစ်နေပြီထင်ပါရဲ့။

မျက်ဝန်းအိမ်မှ အရည်ကြည်တို့ ဆက်တိုက်လျှံကျနေသည်ကို ဦးခန့်သော် လက်ဖမိုးနှင့်ယုယစွာသုတ်ဖေးရင်း...

“သမီးလေး သေချာနားထောင်နော်။ ဟိုးတုန်းက သမီးမှာ ကိုကိုမရှိဘူး။ အခု သမီးမှာ ကိုကိုရှိတယ်။ သမီးကိုကိုမူးကို မချစ်ဘူးလား”

“ချစ်ပါတယ်ဖေဖေ”

“သမီးက ကိုကိုကိုချစ်ရင် အဲဒီလိုမငိုရဘူးလေ။ သမီးက အဲဒီလိုငိုရင် ကိုကိုက ဝမ်းနည်းမှာပေါ့။ သမီးကြောင့် ကိုကိုဝမ်းနည်းမှာကို

သမီးပျော်လား”

“ဟင့်အင်း”

“အဲဒါဆို မငိုရဘူးနော်၊ သမီးလေး”

“ဟုတ်”

“ငါ့သမီးက လိမ္မာလိုက်တာ။ သမီးကို ဖေဖေက သိတတ်တဲ့ကလေးဖြစ်စေချင်တာ။ မေမေက လောကကြီးမှာမရှိတော့ဘူးဆိုတာ အမှန်တရားပဲ။ ဒါကို သမီးကလက်ခံနိုင်ရမယ်။ သမီးမှာ မေမေမရှိတော့ပေမယ့် ကိုကိုနဲ့ဖေဖေကျန်သေးတာပဲ”

ထိုအခါကျပြန်တော့ သမီးရဲ့မျက်ဝန်းတွေက မှုန်လာပြန်သည်။ သမီးရဲ့စိတ်ကို အတိတ်ထဲမှဆွဲထုတ်နိုင်ခဲ့ပြီမို့ ဦးခန့်သော် သက်ပြင်းချမိလိုက်သည်။

မှန်သည်။ သမီးရဲ့မျက်ဝန်းတွေက လတ်ဆတ်နိုးကြားလာခဲ့ရပါသည်။ ဒီအခါကျမှ ဦးခန့်သော်က ချောင်းတစ်ချက်ဟန်ကာ...

“သားနဲ့သမီးကို ဖေဖေပြောစရာရှိတယ်။ သားတို့မေမေမရှိတော့ဘူးဆိုတော့ သားနဲ့သမီးသာလျှင် ဖေဖေရဲ့အရင်းနှီးဆုံးအဖော်ပဲ။ ဒါကြောင့် သားနဲ့သမီးက ငယ်ပါသေးတယ်ဆိုပေမယ့် သားကိုရော၊ သမီးကိုရော ဖေဖေက လူကြီးတစ်ယောက်လို စမတ်ကျကျနေထိုင်သွားစေ

ချင်တယ်။ ရင်ထဲမှာ ခံစားနေရရင်လည်း ခံစားချက်ကို အလုံခြုံဆုံးသို့
ဝှက်သိမ်းဆည်းနိုင်ရမယ်။ ချိုးပွဲချင်ရှိက်မိခဲ့ရင်တောင် အဲဒီခံစားချက်ကို
လူပုံအလယ်မှာ မဖော်ပြရဘူး။ အဲဒါမှ လူကြီးဖြစ်လာတဲ့အချိန်မှာ ဂုဏ်
သရေရှိအမျိုးသားအမျိုးသမီးဖြစ်နိုင်မယ်။ ဖေဖေပြောတာကို သဘော
ပေါက်ပါတယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

အနည်းငယ်တည်ငြိမ်နေတဲ့ကလေးနှစ်ယောက်ရဲ့ ပြိုင်တူထွက်
ဆိုသံကြောင့် သူ့ရင်ထဲမောပမ်းသွားရပေမယ့်...

“မနက်ဖြန် သားတို့မေမေကို မီးသင်္ဂြိုဟ်လိမ့်မယ်။ မေမေကို
နောက်ဆုံးအနေနဲ့တွေ့ရမှာမို့ ကန်တော့ကြပါ။ သိပ်ပြောချင်ခဲ့ပြီး မပြော
ဖြစ်ခဲ့တဲ့စကားလုံးကိုလည်း ပြောနိုင်တယ်။ အဲဒါမှ သားနဲ့သမီးတို့စိတ်
ထဲရှင်းသွားမယ်။ ကဲ... သားတို့လည်း စိတ်ပင်ပန်းရောပေါ့။ နားကြ
တော့။ ဖေဖေစီစဉ်စရာရှိတာ စီစဉ်ရဦးမယ်။ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

သူမ သိနေပါသည်။ ဖေဖေသိပ်ဝမ်းနည်းနေမှာကိုပေါ့။ ဖေဖေ
ရဲ့ခြေလှမ်းတွေက နှေးကွေးလေးလံနေလို့ပါ။ ဖေဖေ အခန်းထဲမှထွက်
သွားပြီးတော့ ကိုကိုက သူ့မကိုပွေ့ဖက်ထားပါသည်။

သူမ ကိုကိုကိုမော့ကြည့်ချင်ပေမယ့်လည်း မော့ကြည့်လို့မရခဲ့ပါ။
“ကိုကို...”

ကိုကိုက သူမဦးခေါင်းပေါ် မေးဖျားလေး တင်ထားပါသည်။ လက်
နှိုးပေါ်ကျလာတဲ့ အစက်အပြောက်လေးတွေကြောင့် ကိုကိုကိုနေပါတယ်
အတောသိပေမယ့်လည်း ကိုကိုကိုမော့ကြည့်ခွင့်မရခဲ့ပါ။

ကိုကိုရယ်... ဘာဖြစ်လို့ ကိုကိုမျက်ရည်တွေကို ဖူးဖူးကိုမတွေ့
ချေချင်ရတာလဲ။

အခန်း (၄)

အခုတော့ ဖူးဖူးအိပ်ရာဝင်တိုင်း မေမေ့ကိုယ်စား ကိုကိုက နေရာ
ချပြီး သီချင်းဆိုပြပေးတာကြောင့် သူမဘဝ ထူးပြီးအထီးကျန်ဆန်မနေ
ခဲ့ပါ။

ကိုကိုကို သိပ်ကျေးဇူးတင်ပါသည်။ သူမအနားမှာ အဖော်အဖြစ်
အညှိရှိနေခဲ့လို့ပေါ့။ မေမေမရှိတော့ပေမယ့် မေမေရှိနေတုန်းကတွေလို
ပင် မိသားစုမှာ စည်းစည်းလုံးလုံး။

ဗေဗေ၊ ကိုကိုတို့က အတူတူထွက်သွားကြသည်။ လက်ပြနုတ်
ဆက်မယ့်မေမေမရှိတော့တာကလွဲလို့ ကျန်တာတွေအားလုံး ပုံမှန်ပင်။

ထိုအချိန်မျိုးမှာ မေမေ့ကို ထူးပြီးပြင်းပြစွာသတိရတတ်ပေမယ့် ခံစားချက်ကို မြို့သိပ်ဖုံးကွယ်ထားရသည်။ ဒါ သူမတစ်ယောက်တည်း နာကျင် ခံစားနေရတာမှမဟုတ်တာ။ ဖေဖေနဲ့ကိုကိုလည်း သူမထက် မလျော့တဲ့ခံစားချက်မျိုးနှင့် နာကျင်နေရမှာမလွဲပင်။

သူမက ကြီးလာရင် အမျိုးသမီးကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်ချင်မိခဲ့ နှုတ်ခမ်းတွေက ပြူးရိပ်ကိုဆင်ပြန်ထားခဲ့သည်။ အိပ်ပြန်ရောက်လာလျှင် လည်း ဖေဖေ့ကို ရေတစ်ခွက်ခပ်တိုက်တတ်တဲ့မေမေ့ရဲ့အလေ့အကျင့် ကို သူမကပဲ လွှဲပြောင်းယူခဲ့ပြန်ပါသည်။

ထိုအခါမျိုးမှာ ဖေဖေက သူမကို ကြင်နာစွာ ပြုံးပြတတ်သည်။ ထိုအချိန်မှာ ကိုကိုက သူမကိုကြည့်စယ်တတ်သည်က သူ့ကိုလည်း ခေ ခပ်တိုက်ရမယ်တဲ့လေ။ သူမက ရေခပ်တိုက်လျှင် ကိုကိုက ဆုတွေတစ် သိကြီးပေးပါသည်။

“ငါ့ညီမလေး ရုပ်ချောပါစေ၊ အဖုမပေါက်ပါစေနဲ့။ အဖုပေါက်ခဲ့ ရင်လည်း ဝက်ခြံ့လို သေးသေးလေးမပေါက်ပါစေနဲ့။ သွေးစုနား နဖူးမှာ အလုံးကြီးပေါက်ပါစေ” လို့ပေါ့။

ကိုကိုနောက်နေတာပါဆိုတာ သိပေမယ့်လည်း ကိုကိုကျောကုန် ကို တဘုန်းဘုန်းထုရတာ သူမပျော်ပါသည်။

ဒီလိုနဲ့ မေမေမရှိတော့တဲ့ဘဝမှာ သူမနေသားကျလာပြန်တော့ ကြမ္မာလှိုင်းက သူမကိုကြည့်စယ်ခဲ့ပြန်ပါသည်။

ထိုနေ့က မနက်ဖြန် ဘွားဘွားရောက်လာမည်ဟု တောင်ကြီးမှ ဖုန်းဝင်ပါသည်။

သူမ သိပ်တုန်လှုပ်ခဲ့ရသည်။

သူမကိုမနှစ်မြို့တဲ့ ဘွားဘွားမျက်နှာကဲကို ဖတ်တတ်နေ၍ပါ။ ဘွားဘွားဆိုသူမှာ မေမေဒေါ်ရောစံအိမ်ခင်ဖြစ်သည်။ မေမေက သဘော ထားဖြူစင်ပြီး ဖုတ်ငြိမ်အေးဆေးသလောက် ဘွားဘွားက ထက်ထက် မြက်မြက်ရှိလှသည်။

အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စနဲ့လာမယ်ဆိုတာလေးသာ သိနေပေမယ့် ဘာ ကိစ္စလဲဆိုတာ မသိရပေ။ ဖေဖေက ထိုသတင်းကြားသိရကတည်းက သူမတို့မောင်နှမကို ဘာစကားတစ်ခွန်းမှမဆိုနိုင်တော့ပါဘဲ တွေးဆွေး ငြိမ်သက်နေခဲ့ပါသည်။

ထူးခြားမှုအရိပ်အကဲကို ရှုရှိုက်မိနေပေမယ့်လည်း မဝံ့မရဲဖြစ် ခဲ့ရသည်။ ပြီးတော့ ဘွားဘွားရဲ့မျက်ဝန်းကိုလည်း ကြောက်ပါသည်။ သူမကို စူးရဲစွာကြည့်တတ်လို့ပါ။ ခါတိုင်းဆို ထိုမျက်ဝန်းတွေကို ပြေး ပုန်းစရာမေမေ့ရင်ခွင် ရှိနေသေးသည်။ အခုတော့... .

သူမက စိုးရိမ်ထိတ်လန့်နေပေမယ့်လည်း ဘွားဘွားက အမှန် တကယ်ရောက်ရှိလာခဲ့ပါတော့သည်။ ဘွားဘွားနဲ့ကိုကိုက သွေးသား အရင်းကြီးတွေမို့ မတွေ့တာကြာလို့ အလွမ်းသယ်မဝဖြစ်နေကြပေမယ့် သူမရင်ထဲမှာတော့ မွန်းကြပ်ရပါသည်။

အိမ်အောက်ထပ်မှာနေ၍ ဘွားဘွားရှေ့မှာ ရှိရှိကျိုးကျိုးရပ်နေ ရမှာလား။ အပေါ်ထပ်ကပဲပြေးတက်ပြီး အခန်းထဲပုန်းအောင်းနေရမှာ လား။ ဒီလောက်ကျယ်တဲ့အိမ်ကြီးထဲမှာ သူမအတွက် နေစရာနေရာမရှိ နိုင်တော့ပြီ။

“ဖူးဖူး... ညီမလေး”

ရောက်တတ်ရာရာဖြစ်နေတဲ့သူမလေးက ကိုကိုရဲ့အော်ခေါ်သံဖူး စူးအောက်မှာ ခြေလှမ်းတို့မှားမှားယွင်းယွင်း။

“ဘယ်ပျောက်နေတာလဲ၊ ရှာလိုက်ရတာ”

“ဟို... ဟို...”

“ဘာမှဟိုမနေနဲ့၊ ဘွားဘွားရောက်နေပြီ၊ လာ... ဘွားဘွားကို လာနှုတ်ဆက်ဦး။ ဘွားဘွားစိတ်ဆိုးနေလိမ့်မယ်”

တကယ်ပဲ ဖူးဖူးက ထွက်မိနှုတ်ဆက်ရင် ဘွားဘွားက စိတ်ဆိုး မှာလား။

ကိုကိုဆွဲခေါ်၍သာ လိုက်ပါခဲ့ရပေမယ့် သူမစိတ်နဲ့ကိုယ် အတူတွဲ မိလာပါ။ ဘွားဘွားရဲ့အကြည့်စူးစူးများအောက်မှာ ဒူးများပင် ခွေညွတ် ဆဲတူသွားချင်မိ၏။

“ဘွား... ဘွား... မင်... မင်... မင်လာပါရှင်”

သူမအရဲကိုးကာ နှုတ်ဆက်လိုက်သည်ကို ဘွားဘွားက အသိ အမှတ်မပြုသည့်အပြင် မျက်နှာမဲ့သွားကာ...

“ငါမောလာတယ်၊ ညည်း ရေတစ်ခွက်ခပ်ခွဲစမ်း”

အိမ်ဖော်တစ်ယောက်ကို အမိန့်ပေးသံမျိုးနှင့်ပါ။

“လာ၊ ညီမလေး ထိုင်နေ၊ ကိုကိုသွားခပ်ပေးမယ်”

ဟုဆိုကာ ကိုကိုရေသွားခပ်သည်။ ထိုစဉ် ဖူးဖူးဖေဖေရောက်လာ ကာ ဖူးဖူးကိုပွေပြီး ပေါင်ပေါ်မှာထိုင်စေလိုက်သည်။

“မေမေကြည့်ပါဦး... ဖူးဖူးက မူးထက်တောင် ပိုပြီးထွားမလာ ဘူးလား”

“လူဆိုတာ ကိုယ့်အဆင့်ကိုယ်သိရတယ်။ ဒူးနေရာဒူး တော်နေ ချာတော်ဟဲ့”

“ဟာ!”

“မဟာနဲ့၊ မျက်နှာသာပေး ရွှေရေပန်းကန်တက်ဆိုတာ မမေ့နဲ့”

“ဗူးဗူးက ကျွန်တော်တို့သမီးပါ”

“ငါ့သမီးဧရာစံက မွေးထားလို့လား”

ယိုအခါမှာတော့ ဖေဖေထံမှ ဘာစကားမှထွက်ပေါ်မလာတော့ဘူး။ သူမရင်ထဲ တဆစ်ဆစ်နှင့်နာကျင်နေရသည်။ ဘွားဘွားပြောတာ မှန်နေတာပဲလေ။

“ငါ့ ရန်ကုန်ကိုဘာကိစ္စနဲ့လာတာလဲဆိုတာ မင်းသိပြီးသား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ငါ့အစီအစဉ်ကို မင်းငြင်းဖို့ဘာမှမစဉ်းစားနဲ့။ ငါအားလုံးစီစဉ်ခဲ့ပြီးပြီ။ ငါ့ကိုက ကံဆိုးတာပါ။ သမီးလေးနှစ်ယောက်ရှိပါတယ်။ စောစောစီးစီးအိမ်ထောင်ပြု၊ အကြီးမကျတော့ သက်ဆိုးမရှည်၊ အငယ်မကျတော့လည်း ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့မှဆိုးမဖြစ်။ ဟွန်း... သဘာဝတရား သဘာဝတရား မင်းသာ ငါ့ဆန္ဒကိုငြင်းရင် ငါ့ကိုသတ်တာနဲ့အတူတူပဲ”

“အဲ့လိုလည်းမဟုတ်ပါဘူး ကျွန်တော်က...”

“တော်ပါပြီ ဘာမှစောဒကမတက်နဲ့တော့။ ငါမသေခင် ငါ့မြေးတွေရဲ့အနာဂတ်ကို မျက်စိမှိတ်သွားချင်တယ်။ မင်းဧရာ၊ ဧမိစံပါ အရွယ်ရှိကုန်း ငါ့မြေး‘မူး’ကိုလည်း တခြားလူနဲ့စိတ်မချနိုင်သလို မြေး‘စူးရှ’ကိုလည်း စိတ်မချနိုင်ဘူး။ ငါ့ဆန္ဒကိုငြင်းမယ်ဆိုရင်တော့ ငါ့ကိုသတ်လိုက်

ခန့်သော်”

သူမ အကြောင်းရင်းကိုသေသေချာချာသိလိုက်ပါပြီ။ ဘွားဘွားလာတာ ဖေဖေကို မေမေ့ညီမဒေါ်လေးဧမိစံနဲ့လက်ထပ်ပေးဖို့ပဲကိုး။

ဒီလိုနဲ့ပဲ ဖေဖေက မလူးသာမလွန်သာလက်ခံရတော့မည်ဆိုတာ သူမနားလည်လိုက်သည်။

“မနက်ဖြန် ဧမိနဲ့ မြေးစူးရှ ရောက်လာကြလိမ့်မယ်”

“ဗျာ”

သူမ သိနေပါသည်။

ဖေဖေက စိတ်သဘောထားနူးညံ့သူပီပီ ထိုကိစ္စကိုလက်ခံတော့မှာကိုပေါ့။

အခန်း (၅)

ထိုနေ့က ဖေဖေနဲ့ ဒေါ်လေးမိမိ တရားရုံးမှာလက်ထပ်ဖြစ်ကြသည်။ ဘွားဘွားကလည်း စိတ်ချလက်ချပင် တောင်ကြီးသို့ပြန်သွားပြန်သည်။

ဘွားဘွားပြန်လို့ စိတ်သက်သာရာ ရမယ်မကြံသေး။ ဒေါ်လေး၏ အကြည့်စူးစူးများကြောင့် သူမကိုယ်လေး သေးငယ်သွားရသလို အနေရ ပိုကပ်လာပါသည်။

ဒေါ်လေး၏မျက်ဝန်းက မေမေ့လိုကြင်နာရိပ်မရှိဘဲ ထက်မြက်စူးရှလှသည်။ သူမ၊ ဒေါ်လေးနှင့်စကားမပြောဖူးပေမယ့်လည်း အမြင်နဲ့

တင် ရှိန်းနေပါပြီ။ ဒေါ်လေးသား စူးရှကတော့ သူမနှင့်အသက်အရွယ် မတိုင်းမယိမ်းပါပဲ။ စူးရှက သူမကိုမကြည့်သလို ဂရုလည်းမစိုက်။ ဒါ ကြောင့် စူးရှနှင့်ပတ်သက်ပြီး သူမအနေကြုံစရာအကြောင်းမရှိပါ။

စူးရှက လူတွေကို ကျွတ်ဆတ်ဆတ် ဘုတောတောကြည့်တတ် သည်ကလွဲ၍ သဘောကောင်းပြီး အနေတည်သူတစ်ယောက်ပါ။ တစ် အိမ်လုံးမှာ ကိုကိုမူးတစ်ယောက်တည်းကိုသာ ထဲထဲဝင်ဝင်စကားပြော ပြီး သူ့အမေရင်း ဒေါ်လေးဖေစံကိုပင် ရယ်ရယ်မောမောပြောဆိုဆက်ဆံ တာပတွေ့ရ။

စူးရှ ရယ်ရယ်မောမောပြောဆိုဆက်ဆံတာပတွေ့ဖူး၍ သူမက စူးရှကို အလိုလိုနေရင်းရှိန်းနေမိသည်။ လှေကားအတက်အဆင်းဆုံလျှင် ပင် ဘေးနားကပ်ကာ ကျုံ့ကျုံ့လေးရပ်နေမိသည်အထိ။

အခုတော့ သူမ ဖေဖေ ကိုကိုတို့စီးနင်းလိုက်ပါသောကားပေါ် မှာ စူးရှက ထပ်တိုးလာခဲ့ပြန်သည်။ အခုတော့ သူမက ပဉ္စမတန်း စူးရှက ဆဋ္ဌမတန်းနှင့် ကိုကိုက သတ္တမတန်းအဖြစ် အသီးသီးကျောင်း ဆက်တက်ဖြစ်ကြပြန်သည်။

စူးရှက ကိုကိုလိုပဲ စာသိပ်တော်ပါသည်။ သူမကလည်း အားကျ မခံ စူးရှနှင့်ကိုကိုတို့ကိုမိအောင် ကြိုးစားရသည်မှာအမောပင်။

စာသိပ်တော်တဲ့ကိုကိုက သူမ မရသည့်စာများကို သင်ကြားပေး ရသည်မှာ ညနေတိုင်းလိုလိုပင်။ ထိုအချိန်တွေမှာဆို ဒေါ်လေးရဲ့အကြည့် စူးစူးက သူမနားတစ်ဝိုက်ဝေဝဲ၍။

ဒီနေ့တော့ ကိုကိုနှင့်စူးရှကို ဖေဖေက ဘာစိတ်ကူးပေါက်သည် မသိ။ ဂေါက်ကွင်းခေါ်သွားခဲ့သည်။ စူးရှနှင့်ကိုကိုမရှိ၍ အိမ်က တိတ် ဆိတ်သွားသလိုပင်။ သူမ ပျင်းပျင်းရှိတာနှင့် စာကိုစိတ်ပါလက်ပါကျက် မှတ်နေတုန်း...

“ဖူးဖူး”

အော်သံကျယ်ကြီးကြောင့်...

“ရှင်... ဒေါ်လေး”

“ရှင်မနေနဲ့၊ လူအရင်ရောက်အောင်လာခဲ့”

အမိန့်သံကြောင့် သူမက မလွန်ဆန်နိုင်သူတစ်ဦးပီပီ လေအဟုန် တဲ့သို့ အမြန်ဆုံးပြေးဆင်းသွားမိသည်။

“ဘာလုပ်နေတာလဲ”

ခါတိုင်းထက် နှစ်ဆပိုတင်းမာနေသော ဒေါ်လေးရဲ့မျက်နှာထား ကြောင့် သူမပို၍အနေကျုံ့သွားရသည်။

“စာ... စာ... စာကျက်နေတာပါ”

“စာကျက်တာကိုအကြောင်းပြုပြီးမှ နေရာတကာအချောင်းချင်မနေနဲ့။ မိန်းကလေးဆိုတာ မိန်းကလေးနဲ့တူအောင် အိမ်မှုကိစ္စမှာလည်း ပါဝင်ရတယ်။ မျက်နှာသာပေးတိုင်း လူတွင်ကျယ်မလုပ်နဲ့နော်။ မျက်နှာကြောသိပ်တည့်တာမဟုတ်ဘူး”

“ရှင်!”

ကြမ်းတမ်းမောက်မာတဲ့ဒီစကားလုံးက ဒေါ်လေးပြောလိုက်တာများ ဟုတ်ပါလေစ။

“လူကိုကြည့်လိုက်ရင် မခုတ်တတ်တဲ့ကြောင်လိုနဲ့”

သူမ, ဒေါ်မိမိကို မမြင်ဖူးသူတစ်ယောက်လို ဝေးကြည့်နေတော့သည်။

“ဘာကြည့်နေတာလဲ။ လုပ်စရာရှိတာလုပ်”

ထိုစကားအဆုံးမှာတော့ သူမကျက်လက်စ ကျောင်းစာများထပ်ကျက်ရန် အပေါ်ထပ်သို့ပြန်တက်မည်အပြု...

“ဒါက ဘယ်လဲ”

“ဟို... အပေါ်...”

“ဒီမှာ ကြမ်းခင်းတွေ မဲညစ်နေတာ နှင်မတွေ့ဘူးလား”

“ဟုတ်... တွေ...”

“အေး... အဲဒါဘာလုပ်ရမလဲ နှင်မသိဘူးလား”

“ပြောင်စင်သွားအောင် တိုက်ရပါတယ်”

“သိရက်နဲ့ ငါ့ရှေ့မှာ ဘာရပ်လုပ်နေတာလဲ”

“ရှင်!”

“ရှင်မနေနဲ့၊ ဒီကြမ်းခင်းကိုပြောင်လက်သွားအောင် စနစ်တကျ တိုက်။ ဖုန်တစ်ဖွန်မှ မပြင်ချင်ဘူးနော်။ ဘယ်နှယ် ဘာအလုပ်မရှိအကိုင်မရှိ သူများအိမ်မှာ မင်းသမီးလိုနေပြီး ဖိမ်နဲ့နေချင်တယ်။ ရမလား... အလကားရတိုင်း အကုန်လိုချင်တယ်။ အရှက်ကို မရှိဘူး။ ညည်း ရှက်တတ်မယ်ဆိုရင် ရှက်သင့်တယ်။ ဒီအိမ်မှာ ညည်းလုပ်အားခ ဘာရှိလဲ။ ကျောင်းထားပေးတာတောင် ကျေးဇူးတင်ဦး။ လူတစ်ယောက်ရဲ့စရိတ်ဆိုတာ နည်းတာမဟုတ်ဘူး။ အရှက်မရှိ သူများအိမ်မှာ သွေးမတော်သားမစပ်ခိုကပ်နေရဲတယ်။ သူတစ်ပါးကျွေးတာစားရင် သူများကျေနပ်အောင် အလုပ်လုပ်ရတယ်ဟဲ့။ နားလည်လား”

ဒေါ်လေးရယ်... ဖူးဖူးက ဒေါ်လေးကိုချစ်ပါတယ်။ ဒေါ်လေးက ဘာကြောင့် ဖူးဖူးကို အဲ့ဒီလိုကြီးပြောရတာလဲဟင်။ ဖူးဖူးက ဒေါ်လေးတို့နဲ့နေရာတာကို ပျော်နေတာပါ။ ဒေါ်လေးနဲ့ဘွားဘွားက ဘာဖြစ်လို့ ဖူးဖူးကိုမကြည့်ဖြူရတာလဲဟင်။ ဖူးဖူးဘာလုပ်မှ ဖူးဖူးကိုချစ်မှာလဲ။

မေမေက ဖူးဖူးကိုသိပ်ချစ်ခဲ့တာ။ ဒေါ်လေးက ဘာဖြစ်လို့ မေမေ နဲ့မတူရတာလဲဟင်။ ဒါပေမဲ့ ဖူးဖူး ဒေါ်လေးကိုချစ်ပါတယ်။

ကြမ်းတိုက်နေသောသူမက အိခနဲနေအောင် တိတ်တသိတ်ငို ကြွေးနေမိသည်။ ဒါ သူမကြမ်းတိုက်နေရလို့ သိမ်ငယ်ခံစားရတာလား။ မဟုတ်ပါ။ မေတ္တာကိုတမ်းတ၍ပဲ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

အိမ်ရှေ့ပေါ်တိုက်အောက်မှာ ကားထိုးဆိုက်သံအကြားမှာတော့ သူမက သုတ်သီးသုတ်ပြာနှင့် မျက်ရည်ဥကြီးများကို ဖြစ်သလိုသုတ်ချ ပစ်လိုက်သည်။

“ညီမလေးရေ”

အော်သံတစ်ခုကိုသာကြားရပြီး ဘာခြေသံကိုမှထပ်မကြားရတော့ ပါ။ မှန်ပါသည်။ ကြမ်းတိုက်နေသောဖူးဖူးကို မယုံနိုင်စရာတွေ့လိုက်ရ ၍ ဖူး လမ်းပင်မလျှောက်နိုင်တော့ဘဲ မှင်တက်စွာရပ်နေမိတာပါ။

“ဟင်! သမီး”

ထပ်မံပေါ်ထွက်လာသောဖေဖေ့အသံ။

“ဪ... ဒီသားအဖတွေပြန်ရောက်လာကြပြီကို။ စောသား ပဲ။ ဝေမိက နောက်ကျမယ်ထင်နေတာ”

“ဝေမိ ဒါဘာလုပ်နေတာလဲ”

“ဪ... ဖူးဖူးက အမြဲစာပဲလုပ်နေရတာ၊ ဦးနောက်ဆေးတဲ့ အနေနဲ့ပါ”

“နောက်ဆို သမီးကို ဒီအလုပ်တွေမလုပ်စေနဲ့။ ကိုယ်မကြိုက်ဘူး”

“ရပါတယ်... ဒါ ဖူးဖူးဘာသာလုပ်ချင်လို့လုပ်နေတာ။ ဘာမှ မဖြစ်ဘူး”

ဖုံးဖုံးဖိဖိပြောနေတဲ့သူမအသံကို မူးသဘောပေါက်ပါသည်။ ဒီ အပျင်းအိုးမလေးက ဒါကိုလုပ်ချင်လာမှာတဲ့လား။ ဖူး ဒေါသတကြီးနှင့် ကြမ်းခင်းပေါ်ယိုယိုလေးထိုင်နေသောဖူးဖူးကို ဆွဲထူလိုက်သည်။

“နင် နောက်ဒါတွေမလုပ်နဲ့”

ဟုဆိုကာ ဖူးဖူးလက်ထဲမှအဝတ်စကို ခပ်ကြမ်းကြမ်းဆွဲပြီး အဝေး ဆုံးကိုပစ်လွှင့်လိုက်သည်။ ပြီးနောက် ဘယ်သူ့ကိုမှ ဘာမှမပြောတော့ပါ ဘဲ ဖူးဖူးလက်ကိုဆွဲပြီးမှသာ အပေါ်သို့ တဘုန်းဘုန်းပြေးတက်မိတော့ သည်။

ဒေါ်မိစံရင်ထဲ ကျိတ်မနိုင်ခဲမရဖြစ်သွားတော့သည်။ စိတ်ပင်ပန်း သွားဟန်နှင့် ဆိုဖာခုံပေါ် ဘုန်းခနဲထိုင်ချလိုက်သောခင်ပွန်းသည် သည် လည်းကောင်း၊ ကောင်မလေးကို အရေးတယူတွဲခေါ်ပြေးတက်သွားသည့် တူတော်မောင်ဖူးကိုလည်းကောင်း စိတ်ဆိုးနေမိသည်။

ထိုကောင်မလေးကို အရေးပေးလွန်း၍ သူမ ကြည့်မရနေတာ ကြာပါပြီ။

ဖြစ်ပျက်နေကြသောပြဿနာအလုံးစုံကို သူ့နဲ့မဆိုင်သလို စုတ် တစ်ချက်သပ်ပြီး မျက်မှောင်တွန့်ချိုးသွားသူက စူးရှရယ်ပါ။

ကု ကု ကု

အခန်း (၆)

မူးက မနက်တိုင်းပြုမူနေကျအကျင့်အတိုင်း ပူးပူးကိန်းရန် အခန်း တံခါးကိုဆွဲဖွင့်လိုက်သည်တွင် မျက်ဝန်းများ ပြူးကျယ် ဝိုင်းစက်သွား ရသည်။

ခါတိုင်းဆိုလျှင် သူ့လာမနီးမချင်း မထတဲ့ဖူးပူးက အခုတော့ အိပ်ရာထဲမှာရှိနေပါ။ အိပ်ရာခင်းတွေမှာ ဟက်တီသန့်ရှင်းသင်ရင်လျက်၊ သူ မျက်နှာပင်မသစ်နိုင်အောင် ပြာဝေသွားရသည်။

“ဒေါ်လုံး. . . ဒေါ်လုံး”

အော်ခေါ်နေပေမယ့်လည်း ဒေါ်လုံးက မထူးပါ။ ငလှကားအတိုင်း

ပြေးဆင်းခဲ့တော့ ဒေါ်လေးနဲ့ဆုံမိသွားသည်။

“ဒေါ်လေး... ဖူးဖူးရော”

“ဪ... ဒေါ်လုံးနဲ့ ဈေးလိုက်သွားတယ်လေ”

“ဗျာ...”

သူ့အံ့ဩသွားမိသည်။ ဒါ ဖူးဖူးမှဟုတ်ရဲ့လား။ ဖူးဖူးက ဒီလိုကိုစွဲ
တွေ ဘယ်တုန်းကမှ မလုပ်ဖူးခဲ့သလို စိတ်ကူးခဲ့မှာလည်းမဟုတ်။ ဒါဆို
ဒီလိုထူးဆန်းမှုက ဘာလဲ။ သူရိပ်မိလိုက်သည်။ အခုတစ်လော ထူးဆန်း
နေတဲ့ဖူးဖူးရဲ့ပုံနှင့် ဒေါ်လေးရဲ့ပုံကိုမျှ။

သူ ရောက်တတ်ရာရာနှင့် အိမ်ရှေ့ထံခါးဝဘက်ထွက်ကာ ဈေး
ကပြန်လာမယ့်ဖူးဖူးကို မျှော်နေမိသည်။

ဟော... ပြန်လာပါပြီ ဒေါ်ရွှေဖူး။

“ဖူး... ဖူး”

“ဟင်... ကိုကိုနိုးနေပြီလား”

“နင်ဘာဖြစ်လို့ ဒီနေ့အစောကြီးဆရာတာလဲ”

“အိပ်ရတာအညောင်းမိလို့ အပြောင်းအလဲပေါ့”

“နင်ထူးဆန်းနေတယ်နော် ဖူးဖူး”

“ဟာ... ကိုကိုကလည်း ဈေးလိုက်တာကောင်းပါတယ်။ လမ်း

မှာတွေ့တဲ့မုန့်ကိုဝယ်စား။ ပျော်စရာကြီး”

“ဒါဆို ကိုကိုလည်း မနက်ဖြန်ကစပြီး ညီမလေးနဲ့ ဈေးလိုက်
မယ်”

“ဟေး... ပျော်စရာကြီးပဲ”

ပျော်ရွှင်ကြည်လင်နေတဲ့ဖူးဖူးရဲ့ခပ်ရွှင်ရွှင်မျက်နှာကြောင့်ပဲ သူ
စိတ်တွေ ထပ်မံကြည်လင်သွားရ၏။

“ရေချိုးပြီးပြီလား”

“ဟင့်အင်း”

“ညစ်ပတ်အိုး၊ လာ... ရေချိုးရမယ်။ ကျောင်းသွားရဦးမှာ”

ဟုကိုကိုက ပြုံးရွှင်ရွှင်နှင့် ချစ်စနိုးလေးပြောလာသည်။ ထိုအချိန်
မျိုးဆို သူမသိပ်ပျော်ရွှင်ရပါသည်။ ကိုကိုက စိတ်ဆိုးလျှင် နင်၊ ငါ၊ ဖူး
ဖူး၊ မိဖူး ဟုပြောဆိုတတ်ပေမယ့် စိတ်လိုလက်ရရှိတဲ့အခါများမှာလည်း
ညီမလေးချင်းထပ်နေအောင် ခေါ်နေတတ်ပြန်သည်။

ကိုကိုက ထုံးစံအတိုင်း သူမကိုရေချိုးခန်းထဲတွန်းပို့ပြီး သူမဝတ်
ဖိုဝတ်စုံကိုရွေးချယ်ပြီး ခုတင်ပေါ်အဆင်သင့်တင်ထားခဲ့သည်။ ဒါ ကိုကို
ရဲ့ထုံးစံအပြုအမူပါ။

ဖူးဖူးက သိပ်ညံ့ပါသည်။ သူမဝတ်ဖိုအဝတ်အစားကို ကိုကိုက

ပဲရွေးချယ်ပေးနေကျမို့ သူမဘာဝတ်ရမယ်ဆိုတာ အခုချိန်ထိမရွေးချယ် တတ်ပါ။

သူမ ဝတ်စုံဝတ်ပြီးထွက်ခဲ့လိုက်တော့ စူးရှနဲ့သူမက တံခါးအဖွင့် ချင်းဆုံမိကြသည်။ စူးရှအခန်းနဲ့ သူမအခန်းက မျက်နှာချင်းဆိုင်မို့ တည့်တည့်ဆုံမိခြင်းပါ။

သူမက ယောင်ယမ်းကာ တံခါးပြန်ပိတ်မယ်ကြံပြီးမှ စူးရှကိုမဆို သွားဖြဲလေး ရယ်ပြမိလိုက်သည်။ စူးရှက မျက်မှောင်တွန့်လေးဖယ်ပြီး နှုတ်ခမ်းလေးကွေးရုံပင် ပြုံးပြသွားသည်။

အတူနေကြတဲ့ နှစ်နှစ်တာသက်တမ်းတစ်လျှောက်မှာ စူးရှအပြုံး ကို ပထမဆုံးတွေ့ဖူးခြင်းပါ။ ပြုံးနေရင်လှရဲ့သားနဲ့ ဘာလို့စုထော်နေရ တာလဲ။

ထိုအမြဲတည်တည်နေတတ်တဲ့စူးရှက ဒေါ်လေးထက် သဘော ကောင်းပါသည်။ ဒေါ်လေးက သူမကိုဆူနေလျှင် စူးရှ ကြားသွားခဲ့သော အခါ...

“မေမေ၊ ဖူးဖူးလည်း ဒီအိမ်သားပဲ။ မနိမ့်ချပါနဲ့”

ဟု ခပ်ပြတ်ပြတ်ဟန့်တားတတ်သေးသည်။ ဒီလိုအခါမျိုးမှာ ဒေါ်လေးကလည်း မိခင်ပီပီ...

“စူးရှ... ဒါ နင့်ကိစ္စမဟုတ်ဘူး”

ဟုအမိန့်သံဆန်ဆန် အာဏာထုတ်ပြတတ်သေးသည်။ ဒေါ်လေး တာ သူမကိုဆူအော်ငေါက်ပေမယ့်လည်း ကိုကိုကိုတော့ သိပ်ချစ်ပေး၍ သူမကျေနပ်ပါသည်။ ပြီးတော့ ဒေါ်လေးကို ကျေးဇူးတင်မိသည်။ မေမေ တို့ယ်စား ဖေဖေကိုစောင့်ရှောက်ပေးလို့လေ။

ဒီလိုတွေးလိုက်တော့ သူမကို ဒေါ်ဇမိစ် အော်ငေါက်တိုင်းလည်း သူမ ထူးပြီးစိတ်မဆိုးမိတော့။ ဒေါ်လေးကိုစိတ်မဆိုးမိပေမယ့်လည်း ဒေါ် လေးနဲ့နေတာ ကြာလာလေ၊ မေမေကိုကျေးဇူးတင်မိလေပါပဲ။ ဒေါ်လေး ပြောပြောနေကျစကားအတိုင်း သွေးမတော်သားမစပ်နှင့် အဆုံးစွန် ကောင်းပေးခဲ့လို့လေ။

ဒီလိုနဲ့ပဲ ဖူးဖူးကို ဒေါ်လေးဇမိစ်က ဆူဆဲလိုက်၊ ဖေဖေနဲ့ကိုကို တာ ဂရုစိုက်လိုက်နှင့်နေလာခဲ့တာ။ ဖူးဖူးက နဝမတန်း၊ စူးရှက ဒဿမ တန်းရောက်လာပြီး ကိုကိုက ဆယ်တန်းကို ငါးဘာသာဂုဏ်ထူးနှင့် အောင်မြင်ခဲ့ပါတော့သည်။

တစ်အိမ်သားလုံး ကိုကိုရဲ့အောင်မြင်မှုကို ပျော်ရွှင်ကြရပေမယ့် စည်း ဖူးဖူးက ထူးပြီးဝမ်းနည်းနေခဲ့ပါသည်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ တို့ကိုက ဆယ်တန်းအောင်ပြီးရင် ဖေဖေရဲ့ညီရှိရာ အမေရိကမှာ ပညာ

ဆက်သွားသင်ရတော့မှာမို့လေ။ ကိုကို့ရဲ့အောင်မြင်မှုက ပျော်ရွှင်စရာ
ပေမယ့် ဝမ်းနည်းစေခြင်းကိုလည်း တစ်ဆက်တည်းသယ်ဆောင်လာခဲ့
ပါသည်။

သူမဘာလုပ်ရမှာလဲဟင်... .

ကိုကို့ရဲ့အောင်မြင်မှုကြောင့် ပျော်ရွှင်ရမှာလား။ ခွဲခွာရတော့မှာ
မို့ ဝမ်းနည်းရမှာလား။ ဒွီဟစိတ်တွေနှင့်အတူ မလူးမလဲနှင့် ငြိမ်သက်
နေမိတော့သည်။

အခန်း (၇)

စူးရှ ဆယ်တန်းဖြေပြီးတဲ့နေ့မှာ ကိုကိုက အမေရိကထွက်ဖြစ်
မှာဖြစ်သည်။ ဖေဖေက နေမကောင်းဖြစ်နေသည့်အတွက် စူးရှနဲ့ဖူးဖူး
ကပဲ လေယာဉ်ကွင်းလိုက်ပို့ဖြစ်ကြသည်။

ဒရိုင်ဘာမောင်းသောကားပေါ်မှာ စူးရှက ရှေ့ခန်း၊ ကိုကိုနဲ့ဖူး
ဖူးက နောက်ခန်းထဲ လိုက်ပါလာခဲ့ကြသည်။ ကားတစ်စီးလုံး အပ်ကျ
သံကြားရလောက်အောင် တိတ်ဆိတ်နေခဲ့ပါသည်။ လေယာဉ်တက်မည့်
ကိုကိုက ဆိုဒိုဂိုက်အပြည့်နှင့်သားနားနေသည်။ လူပျိုပေါက်လေးမို့ လန်း
ဆန်းတက်ကြွနေ၏။

ထိုပုံလန်းလန်းကိုမြင်လေ ဖူးဖူးက ငိုချစ်လေပါပဲ။ ကိုကိုနဲ့အကြာ
ကြီးခွဲခြားမှာပေါ့။ ဝမ်းနည်းနေမိသည့်စိတ်ကို မြို့ချနေရသည်။

ဖူးရှုက ကိုကိုရဲ့ခရီးဆောင်အိတ်ကို ဆွဲသယ်လာခဲ့သည်။ စူးရှုနဲ့
ကိုကိုမှာ အရပ်အမြင့်ကြီးတွေမို့ ကိုယ်စီ စမတ်ကျခန့်ငြားနေကြပေမယ့်
ကိုကိုကပဲ ပိုချောပါတယ်ဟုခံစားမိပါသည်။

ကိုကိုက ကိုယ်လုံးကိုယ်ဟန်ကောင်းကောင်းနှင့် ချောသည်။ စူးရှု
က ကိုကိုထက် အရပ်ကလေးနည်းနည်းပိုရှည်သည်မှလွဲ၍ ကိုကိုလောက်
ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်က မလှဘူးဟုထင်သည်။

အရပ်တွေက အမြင့်ကြီးတွေမို့ ထိုနှစ်ယောက်ကြားမှာ ဖူးဖူးက
သာမန်ထက်ပိုပုသွားသလို။

“ဖူး၊ အဆင်ပြေပါစေကွာ”

စူးရှုက ဆွဲလာသောအိတ်ကိုလှမ်းပေးရင်း ပြောသည်။

“စူးရှု ငါစိတ်ချမယ်နော်။ ဖူးဖူးကို မင်းပဲစောင့်ရှောက်လိုက်
မင်းကိုအပ်တယ်ကွာ။ ဖူးဖူး စာမရတာရှိလည်း စူးရှုကိုမေးနော်။ ဟုတ်
လား...”

“ကိုကိုက အဲ့ဒီလိုကြီးသွားလိုက်တော့ ဖူးဖူးဝတ်ဖို့အဝတ်အစား
ဘယ်သူရွေးပေးမှာလဲ”

ငိုသံပါကြီးနှင့်ပြောနေသောသူမစကားကို စူးရှုက ပြုံးစိစိလုပ်နေ
ပေမယ့် ကိုကိုကတော့ စိတ်မကောင်းရိပ်တွေ ပြိုဆင်းနေပါသည်။

“ကိုကိုလည်း ဖူးဖူးကိုမခွဲချင်ပါဘူး”

“ကိုကို ကြိုးစားရမယ်နော်”

“အင်း... ဖူးဖူးလည်း ဆယ်တန်းကို ဂုဏ်ထူးတွေအများကြီးနဲ့
ဆောင်ရွက်နော်။ သိတယ်မဟုတ်လား ဆေးတက္ကသိုလ်တက်ရမှာလေ”

“ဟုတ်”

“စူးရှု ငါ့ညီမလေးကိုစိတ်ချမယ်နော်”

“အေးပါကွာ... ဖူးဖူးက ငါ့ညီမပါပဲ”

“ဖူးဖူး ကိုကိုသွားမယ်”

ခေါင်းလေးကိုပုတ်ပြီး တရွေရွေကျောခိုင်းသွားသောကိုကိုရဲ့ကျော

မြင်းကိုကြည့်ပြီး...

“ကို... ကို”

မသွားပါနဲ့တော့ဟုတားချင်မိပေမယ့်လည်း ကိုကိုလှည့်ကြည့်လာ

အာအါမှာတော့ အစွမ်းကုန်ပြုံးပြပြီး...

“တဘုတာ”

လက်ယမ်းပြလိုက်ပေမယ့် မျက်ရည်ဥက မြေခသွားရသည်။

ကိုကိုကျော့ပြင်လေးလည်း မြင်ကွင်းမှပျောက်ကွယ်သွားရော ဆောင့်ကြောင့်လိုက်ကာ အားပါးတရရှိရှိပစ်မိလိုက်တော့သည်။ ကုတ် ဝဲဆံပင်လေးများကြောင့် မျက်ရည်ဥကိုမမြင်ရဘဲ တသိမ့်သိမ့်တုန်ခါနေ သောကျော့ပြင်ကိုသာ စူးရှ သက်ပြင်းရှိက်ကြည့်နေမိသည်။

စူးရှက ဖူးဖူးရဲ့ပခုံးတစ်ဖက်ကို ကိုင်လိုက်ပြီး ထစေကာ...

“မူးက ခဏပဲသွားတာပါ”

“ကိုကိုက ဖူးဖူးကိုတစ်ချက်တောင် ထပ်လှည့်ကြည့်မသွားတော့ ဘူး... အီး... ဟီး”

“ဖူးဖူး အဲဒီလိုကြီးမခိုင်ဘူးလေ။ ဘေးကိုကြည့်စမ်း သူများတွေ ကြည့်ကုန်ကြပြီ”

“ကိုကိုက အဲ့လိုကြီးသွားတော့ ဖူးဖူးကို ဘယ်သူကစာသင်ပေး မလဲ။ ကိုကိုစုတ်”

“ကိုယ်သင်ပေးမှာပေါ့”

“စူးရှက ကိုကိုလိုတော်လို့လား”

“အထင်သေးလှချည်လား။ ငါလည်း ဆေးမှန်းထားတာပါကွ”

“ဟင်! တကယ်”

သူမက အားတက်သရောမေးလိုက်သည်တွင်...

“တကယ်ပေါ့။ ငါက လျှို့ထားတာ”

“ဒါဆို စူးရှနဲ့ဖူးဖူး အတူတူတက်ရမှာပေါ့။ အဆင်ပြေတယ်။ အဲမှ ကျောင်းကို ကားနဲ့အေးအေးဆေးဆေးသွားရမှာ”

“ဟားဟား... ဖူးဖူး၊ နင်ဟာလေ သိပ်ကလေးဆန်တာပဲ”

အတူနေကြတဲ့ကာလတစ်လျှောက်လုံးမှာ စူးရှရဲ့ရယ်သံကိုကြား တာ ဒါပထမဆုံးမို့ သူမစိတ်ကလေးတွေ တည့်မတ်သွားရသည်။ အမြဲ တည်တည်ကြီးသာနေတတ်သောစူးရှက အခုလိုပေါ့ပေါ့ပါးပါးရယ်လိုက် တော့လည်း ကြည့်လို့ကောင်းသားပင်။

“လာလေ၊ ပြန်ရအောင်။ အန်ကယ်နဲ့မေမေမျှော်နေကြလိမ့်မယ်”

ဟုဆိုကာ စူးရှက ဖူးဖူးရဲ့လက်ကောက်ဝတ်ကိုဆုပ်ကိုင်လိုက်၏။

နဲ့ဘယ်သောအခါကမှ အနေမနီးစပ်ဖူးခဲ့၍ အခုလိုရုတ်တရက်နီး သွားမှုကိုလည်း အပျိုဖော်ဝင်စလေးဖြစ်တဲ့သူမရင်ကို လှိုင်းသေးသေး ရိုက်ခတ်သွားစေပါသည်။ ပြီးတော့ ရှက်သလိုလိုနဲ့ မရဲတရဲလေး နှလုံးဖြစ်မိသား။

သို့သော် စူးရှမှာမူ ပုံမှန်အတိုင်း တည်တည်တင်းတင်းနှင့် မည် သို့မျှ ဂရုစိုက်နေဟန်မရှိ။ ကိုကိုလိုပဲ စူးရှကလည်း သူမရဲ့အစ်ကိုပါ ဆိုစိတ်ထဲ မိတ်တော့ ထိုစနိုးစနောင့်စိတ်တွေ ထပ်ပေါ်

မလာတော့။

စူးရှက အိမ်သားတွေအားလုံးထဲမှာ ကိုကိုတစ်ယောက်တည်းကိုသာ စကားထဲထဲဝင်ဝင်ပြောသူပါ။ သူ့အမေရင်း ဒေါ်ခမိစ်ကိုပင် ရင်းရင်းနှီးနှီးပြောဆိုဆက်ဆံတာမတွေ့ခဲ့ဖူး။ စူးရှက ကိုကိုကိုတော့ တော်တော်ခင်မင်ပုံရသည်။ ခင်လေမပေါ့။ ညီအစ်ကိုတွေပဲကို။ ကိုကိုကလည်း ဖူးဖူးနဲ့စကားပြောနေတတ်လျှင်ပင် 'စူးရှကလေ'ဆိုတာမျိုးက ပါပါလာတတ်သည်။

ကိုကိုက စူးရှလက်ထဲ သူမကိုအပ်သွားခဲ့ပေမယ့် သူမက အခြံတည်တင်းနေတတ်သောစူးရှကို အနည်းငယ်ရှိန်နေမိပါ၏။

“ဖူးဖူး၊ ဆင်းတော့လေ။ ဘာတွေတွေးနေတာလဲ။ အိမ်ရောက်ပြီ”

ဟုသာ ခပ်တိုတိုသတိပေးပြီး သူကပဲ ဦးဆောင်ဆင်းသွားသည်။ ဖူးဖူးမှာ မျက်လုံးလေးကလယ်ကလယ်နှင့်။

“ဖူးဖူး”

ဒေါ်လေးရဲ့အော်သံစူးစူးကြောင့် လှေကားထစ်တွေဆီသို့လှမ်းသော သူမရဲ့ခြေလှမ်းတွေက တုန်ခန်ရပ်သွားရသည်။

“ရှင်... ဒေါ်လေး”

“လေယာဉ်ကွင်းလေးလိုက်ပို့တာ အဲ့ဒီလောက်ထိကြာနေရသလား”

သူမက ခေါင်းလေးငုံ့၍ ငြိမ်သက်နေလိုက်သည်။

“ကြမ်းပြင်တွေ မဲညစ်နေတယ်။ ဧည့်ခန်းမတစ်ခုလုံးလည်း ဖုန်တွေမွန်ထူနေတာပဲ။ အားလုံးက ကိုယ့်အလုပ်နဲ့ကိုယ် ကိုယ်စီ။ ညည်းတစ်ယောက်ပဲ အားနေတာ။ ပြောင်စင်အောင် ရှင်းလင်းထားလိုက်”
ဝမ်းနည်းမိပေမယ့်လည်း...

“ဟုတ်ကဲ့”

သူမရေမှ ကော့ကော့ကြွကြွလေး ဖြတ်လျှောက်သွားသော ဒေါ်ခမိစ်ကို ဘာမှခွန်းတုန်မပြန်နိုင်တာကတော့ သူမဘဝပေးအခြေအနေပါပဲ။ သို့သော် သူမ ဒေါ်လေးကိုချစ်ပါသည်။ ဒေါ်လေး ဘာပြောပြောမပြုစုမိ။ ဒေါ်လေးက သူမကိုသိပ်ချစ်သော၊ သူမကသိပ်ချစ်ရသော မေမေဒေါ်ရောစံရဲ့တစ်ဦးတည်းသောညီမရင်းလေ။

ထိုဆက်စပ်မှုကြီးကြီးကို သူမဘယ်လိုခံစားချက်နဲ့မှ တွန်းလှန်မဝစ်နိုင်။ ဒေါ်လေးခိုင်းသမျှကိုသာ မပြုမစုသွက်သွက်လက်လက်လုပ်ပေးနေမိပါသည်။

သို့သော် ညစ်မှောနေသောလှေကားထစ်များကို သန့်ရှင်းရေးလုပ်

နေမိစဉ်မှာ သူမလက်ဖဝါးနုနုနားမှာ ရပ်တည်လာတဲ့ခြေချောင်းသန်သန်
လေးတွေကြောင့်...

“ဟင်! စူးရှ”

“နင် ဒါဘာလုပ်နေတာလဲ”

“ဪ၊ ဟိုဟို... အညောင်းမိလို့၊ အဲဒါ ဒေါ်လုံးကိုဝိုင်းကူ
တာ”

သူမက ဟန်လုပ်ကာ စပ်ပြီးပြီးလေးပြောလိုက်သည်တွင် စူး
ရှက ဘာမှထပ်မဆိုတော့ဘဲ လှေကားအတိုင်းပြန်တက်သွားပြန်သည်။

အခန်း (၈)

ကိုကိုကိုသတိရရင်၊ စာကျက်ရင်၊ ဒေါ်လေးခိုင်းသမျှကိုဝိုင်းကူ
ခင်းနဲ့နေလာခဲ့သည်မှာ တစ်နှစ်ဆိုသောအချိန်ကာလမှာ သွပ်တိုတောင်း
လွန်းသွားသည်။

အခုဆို စူးရှက ဆေးတက္ကသိုလ်ကျောင်းသားကြီးပင်ဖြစ်၍နေ
ပါပြီ။ သူမ၊ စူးရှကိုသိပ်အားကျရပါသည်။ သူမကိုကိုရဲ့စကားကို အခု
မှ သဘောပေါက်လာသည်။ ဒါကြောင့် ကိုကိုက ခဏခဏ စူးရှကိုတော်
သည်ဟုပြောနေတတ်တာကို။ သူမလည်း စူးရှကိုအမိလိုက်နိုင်အောင်
စာကိုအထူးကြိုးစားနေမိသည်။

“ဒေါက်! ဒေါက်!”

တံခါးခေါက်သံကြောင့် အကြမ်းရေးမှတ်နေလက်စ ဘောလုံးက
ချကာ...

“လော့ခ် မချထားဘူး”

တံခါးဖွင့်သံနှင့်အတူ ထွက်ပေါ်လာတဲ့မျက်နှာတစ်ခုကြောင့် မယ်
နိုင်အောင်ဖြစ်သွားရသည်။

“ဟင်! စူးရှ”

“ငါဝင်ခဲ့ပြီနော်”

“အင်း”

“ဘာလဲ၊ ငါ့ရုပ်က အဲ့လောက်ကြောက်စရာကောင်းနေလို့လား”

“မဟုတ်ပါဘူး”

မှန်ပါသည်။ ထူးဆန်းလွန်းတဲ့စူးရှရဲ့အပြုအမူကြောင့် အံ့ဩမိ
မိတာပါ။

“ရှော့”

“ဘာလဲ”

“အချဉ်ထုပ်တွေလေ၊ နင်စားဖို့၊ စာကျက်ရင် တစ်ဆက်တည်း
မစီနမအားမကျက်နဲ့။ ဦးနှောက်တွေထူပြူး ဘာမှအကျိုးသက်ရောက်

မှုမရှိဘူး။ မြန်မာစာတစ်လှည့်၊ သင်္ချာတစ်လှည့်နဲ့ ကြားညှပ်ရောနှော
ပြီးကြည့်။ စာတစ်ပုဒ်တစ်ပုဒ် ရသွားတိုင်းမှာ စိတ်ပြေလက်ပျောက်အဝေး
တို့ တစ်ချက်တစ်ချက်ငေးကြည့်ပေးခြင်းနဲ့ ဦးနှောက်ဆေး၊ လန်းဆန်း
ချင်ရင် ဒီအချဉ်ထုပ်ကိုစား... ဟုတ်ပြီလား”

သူပြောချင်ရာကိုသာပြောပြီး သူမခေါင်းကို တစ်ချက်ပုတ်ကာ
ဘာမပြောညာမပြောနှင့်ထွက်သွားပြန်သည်။ စူးရှရဲ့အကျင့်က အဲဒီလို
ဒါပဲ။ တစ်ခါတစ်ရံ နားလည်ရခက်ခဲတဲ့အပြုအမူမျိုးတွေနှင့် ပြုမူနေတတ်
ပြန်ပါသည်။

တစ်ခါတစ်ရံမှာ မဟုတ်တတ်ဖြစ်မယ့်စာအုပ်တွေဝယ်လာပေးတာ
တို့ လေ့လာစရာစာအုပ်မျိုးကိုဖတ်စေတာတို့၊ ဆံပင်အနည်းငယ်ရှည်
နေပြီဖြစ်တဲ့သူမအတွက် ကလစ်လှလှလေးတွေဝယ်လာပြီး မေ့ကျန်ထား
သလိုနှင့် သူမရှေ့မှာထားခဲ့တတ်တာမျိုးတို့က သူမကိုကြည်နူးစေခဲ့တာ
ပဲ။

ဒါတွေကရော ကိုကိုမှာထား၍ပဲလားဟု အတွေးတစ်မျိုးနှင့် သံ
သယဝင်မိပါသည်။ တစ်ခါတစ်ရံမှာ အခုလိုတစ်ခုခုလာပေးရင်း နားလည်
ရခက်တဲ့စကားမျိုးကို ပြောတတ်ပြန်သေးသည်။

“ခါတိုင်းဆို နင့်ကိုဂရုစိုက်မယ့်မူး ရှိနေတော့ ငါကအေးဆေးပဲ။

စာမရတာရှိရင် ငါ့ကိုမေးပေါ့။ ငါတတ်သလောက်မှတ်သလောက်တော့ ရှင်းပြနိုင်ပါတယ်။ တော်ကြာ မူးပြန်လာရင် သူ့ညီမကိုဂရုစိုက်ဘူးဆို ပြီး အပြစ်လာတင်နေဦးမယ်။ နင်ဘာဖြစ်ဖြစ် စိတ်အားမငယ်နဲ့။ နင့် နားမှာ ငါရှိတယ်" တဲ့လေ။

အမြဲတည်တင်းပြီး စကားပြောနည်းတဲ့စူးရှရဲ့စကားက အတည် ပဲဆိုတာ သိနေပေမယ့် ကောင်းတယ်ဟုလည်း ပြောရခက်၊ မကောင်း ဘူးဟုလည်း ဆိုလို့မရပြန်။ သေချာတာကတော့ စူးရှက အရင်တုန်းက ထက်များစွာ သူမကိုဂရုစိုက်ပေးပါသည်ဆိုတာပါပဲ။

ဒီလိုနဲ့ပဲနေလာရင်းနဲ့ စူးရှရဲ့ဂရုစိုက်မှုတွေကြောင့် သူမလည်း စူးရှလို ဂုဏ်ထူးအားများကြီးနှင့်အောင်၍ ဆေးတက္ကသိုလ်ကို စတက်ခဲ့ ရပါသည်။ စူးရှက ဒုတိယနှစ်၊ သူမက ပထမနှစ်ပေါ့။

အခုလို တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားဖြစ်လာပြန်တော့ စူးရှက ကား ကိုကိုယ်တိုင်မောင်းကာ ကျောင်းတက်ပါသည်။ သူမက ကားတံခါးဖွင့် ကာ နောက်ခန်းထဲထိုင်မည်အပြုမှာတော့

“ဖူးဖူး၊ ငါက နင့်ရဲ့ဒရိုင်ဘာမဟုတ်ဘူး”

ထိုအခါကျတော့ လက်ကလေးမှာ တံခါးဖွင့်ရန် တွန့်ဆုတ်သွား ပြီး စူးရှနှင့်အတူတူ ရှေ့ခန်းမှာပဲ ထိုင်ဖြစ်သွားကြသည်။

ဖူးဖူးက တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူကြီးဖြစ်နေပြီမို့ အရင်တုန်းကလို စကတ်ဝဲဝဲနှင့် ကလေးဆန်စွာမဝတ်စားတော့ဘဲ အင်္ကျီကိုယ်ကျပ်နှင့် လုံချည်စကတ်ခပ်ကျပ်ကျပ်ကို ယိလေးဝတ်ဆင်ထားတာကြောင့် ကောက် ကြောင်းအထင်းသားနှင့် သူမအလှလေးမှာ ထင်းလို့ရယ်ပါ။

ကျောလယ်ခန့်ရှိသောဆံပင်ခပ်ကုပ်ကုပ်ကိုလည်း ဒီအတိုင်း ရွဲ ရွဲလေးဖြန့်ချထားတာကြောင့် လမ်းလျှောက်လျှင်ပင် ဆံနွယ်ကလေးများက ဝေ့ဝဲကြည့်စယ်နေသဖြင့် တစ်မျိုးလေးထူးပြီး ချစ်စရာကောင်းနေသ ယောင်ယောင်။

သူ့ဘေးမှ ငြိမ်သက်စွာထိုင်နေသောဖူးဖူးကိုကြည့်လိုက်ပြီး...

“နင် ဒီနေ့ သိပ်ပဲများထားပါလား”

စူးရှက ရံဖန်ရံခါမှာ အဲဒီလိုဒိုးဒိုးဒေါက်ဒေါက်ပြောချပစ်တတ် ပြန်သည်။

“ငါလည်း တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူပဲ။ လှချင်တာပေါ့”

“နင့်ကို ငါ့အမေမျက်စောင်းထိုးမနေဘူးလား”

စူးရှရဲ့ပွင့်လင်းတဲ့အပြောတစ်ခုကြောင့် သူမဘာပြန်ပြောရမှန်း မသိအောင် ဖြစ်သွားရပြန်၏။ စူးရှဟာ ဘာကိုမှအလေးမထား၊ ဂရုမပြု သလိုနှင့် သူမနှင့်ဒေါ်လေးရဲ့ဆက်ဆံရေးကိုလည်း အသေးစိတ်သိနေမိ သေးလား။

“နင်တက်ရမယ့်အခန်းရော သိလား”

“ဟင့်အင်း”

“နင့်သူငယ်ချင်းတွေရော”

“ဟင့်အင်း”

“ကောင်းရောကွာ”

စူးရှရဲ့အပြောရှုရှုကြောင့် သူမရော စူးရှပါ ရယ်မောမိသွားကြ သည်။ ကားပါကင်ရှေ့ ကားရပ်လိုက်ပြီး...

“ငါ နင့်ကိုလိုက်ပို့ပေးမယ်”

“အင်း... ကျေးဇူးပဲ”

“ဖူးဖူး၊ ငါ့ကို နောက် အဲ့လိုစကားမျိုးမပြောနဲ့”

စူးရှက ခပ်တည်တည်နှင့်ပြောလိုက်၍ ဖူးဖူးက စူးရှကိုနည်းနည်း ကြောက်သွားရပါသည်။

စူးရှနှင့် ဖူးဖူးယှဉ်လျက်သွားတော့ အချို့ကောင်မလေးတွေက

...ကို မသိမသာရော၊ သိသိသာသာပါကြည့်ပြီး ပြုံးစိစိလုပ်နေကြတာ တွေရတော့ မိန်းကလေးပီပီ စပ်စုချင်သွားမိသည်။ သို့သော် ဘယ်အရာ ကိုမှထုတ်ဖော်မိပုံမပေါ်တဲ့ စူးရှရဲ့အေးစက်စက်ဖျက်နာထားကြောင့် စပ်စု ချင်တဲ့စိတ်ကို မရဲတရဲလေးလျှို့ဝှက်ထားရပြန်ပါသည်။

“ဖူးဖူး၊ နင်ပထမဆုံး စတက်ရမယ့်နေရာကွာ ဒီအခန်းပဲ။ အား

...ဘာမသိညာမသိအသစ်တွေချည်းပဲ စုနေကြတာက ပထမနှစ်ပေါ့။

...လည်း သူငယ်ချင်းမရှိဘာမသိက စပေါ့။ အဆင်ပြေသွားလိမ့်မယ်။

...နဲ့နဲ့ကို ဒီကပဲစောင့်... ငါလာခေါ်မယ်”

“ဟုတ်”

“ပုံစံကတော့ အပျိုကြီးဆိုဒီနဲ့။ အခုထိ ဟုတ်က မပျောက်သေး

...ပုတ်သင်ညိုမလေး”

ဟုခန်းခနဲနှင့်စကာ ခေါင်းလေးကိုပုတ်သွားသေးသည်။

သူမကိုကျောခိုင်းပြီးသွားလိုက်သော စူးရှရဲ့ကျောပြင်ကိုကြည့်ကာ

သူမလည်း စာသင်ရမည့်အခန်းထဲဝင်လိုက်ပြီး လွတ်နေသောခုမှာ ဝင် ခိုလိုက်သည်နှင့် ကောင်မလေးနှစ်ယောက် သူမနားကပ်ကာ...

“တစ်ယောက်တည်းလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“တို့တွေနဲ့ သူငယ်ချင်းမဖြစ်ချင်ဘူးလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“နင် ဒါပဲပြောတတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့... ခြောက် မဟုတ်ပါဘူး”

ဖူးဖူးရဲ့အူကြောင်ကြောင်စကားကြောင့် သူမတို့နှစ်ယောက်မှာ ပြုံးစိစိဖြစ်ကုန်ကြသည်။

“ကဲ၊ မိတ်ဆက်မယ်။ တို့နာမည်က သဇင်တဲ့၊ သူက မေမြင့် တို့က နယ်ကလေ။ ဒါပေမဲ့ ရန်ကုန်မှာနေတာကြာပြီ”

“ဖူးဖူးနာမည်က ဖူးခန့်သော်ပါ”

“အို၊ ဒါဆို ဖူးခန့်သော်နဲ့မောင်နှမတွေပေါ့။ ဝမ်းသာလိုက်တာ”

“နင်တို့ ဖူးရုကိုသိတယ်”

“သိတာပေါ့၊ ကင်းပဲဟာ”

“ဘာ ဘယ်လို... ကင်း”

“ဟေ... နင့်အစ်ကို ဘာကောင်မှန်းတောင် နင်က မသိတော့ဘူးလား”

သဇင်က သူမကိုမေးသလိုနှင့် အပြစ်တင်သလိုပြောလိုက်၍ ဖူးဖူးမှာ ပြန်မပြောနိုင်။ မှန်သည်လေ။ တကယ်ဆို သူမနဲ့စူးရုဟာ တစ်အိမ်

တည်းနေပါလျက်နဲ့ ဘာမှမသိတဲ့သူမကကို အံ့တာပါ။

သို့သော် အင်မတန်စကားပြောနည်းလှတဲ့စူးရုရဲ့အခန်းကဏ္ဍကို သူ့အမေဒေါ်ဇေမိစံပင် ကောင်းကောင်းသိလိမ့်မည်မဟုတ်။

သူမကိုလာပြီးမိတ်ဖွဲ့လာသောမိန်းကလေးနှစ်ယောက်ကို မသိမသာခန့်မှန်းကြည့်မိလိုက်သည်။ သွက်သွက်လက်လက်လေးတွေဆိုပေမယ့် ပျော်တတ်မယ့်ပုံပါပဲ။ ရုပ်ရည်လေးတွေက အသင့်အတင့်မျှသာ ဖို့ကြပြီး စိတ်ထားဖြူစင်ရှင်းသန့်မည့်ဘက်သို့ ကူးပြောင်းနေပါသည်။

ထိုတစ်ရက်ဆိုသောအချိန်ကာလမှာရိုင်းလေးမျှဟုပင် ထိုရိုးသားပွင့်လင်းသောသူငယ်ချင်းမလေးများနှင့် လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲခင်မင်သွားဖြစ်ကြသည်။

“ယောက်မ၊ ရှင့်အစ်ကိုကင်းနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးဦးနော်”

“ဟုတ်တယ်၊ ရှင့်အစ်ကိုက သိပ်နာမည်ကြီးတာ။ ဘာမာနမင်း သားဆိုလားပဲ”

“စူးရုက မာနကြီးတာမဟုတ်ပါဘူး။ အဲ့ဒါ သူ့စရိုက်ပါပဲ”

“ရတယ်ရတယ်... အဲ့ဒါကို တို့တွေက ဂရုမစိုက်ဘူး။ ဘယ်သူ့ကိုမှစကားမပြောချင်နေ။ တို့ကိုဂရုမစိုက်တယ်ဆိုရင်ပဲရပြီ”

“စူးရုက အပြစ်အဲ့ဒီလိုပဲ။ အိမ်မှာလည်း သိပ်ပြီးစကားပြောလေ့

မရှိဘူး”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တို့ကိုတော့ ရှင့်အစ်ကိုနဲ့မိတ်ဆက်ပေး။ မာနကင်းနဲ့ခင်ပါတယ်လို့ အဆောင်မှာကြားလုံးထုတ်လို့ရတာပေါ့”

“ဟေ့! ရှေ့ပြောနောက်ကြည့်တဲ့။ ဟိုးမှာ ရှင့်ရဲ့မာနကင်းလာနေပြီ”

“ဟိတ်! ဖူးဖူး... မမေ့နဲ့နော်”

ဟုရယ်ကျဲကျဲ ရွတ်နောက်နောက်လေးပြေ ျှင် အားလုံးပြုံးစိစိလေးတွေဖြစ်ကုန်ကြ၏။ သူငယ်ချင်းမလေးတွေ နောက်ရင်လည်းနောက်စရာပင်။

အရယ်အပြုံးမရှိတဲ့ တည့်တင်းနေသောစူးရှက အရပ်အမောင်းမြင့်မြင့်မားမားနှင့် လူအများကြားမှာ ထင်းခနဲလင်းခနဲ။ ဘယ်သူ့ကိုမှ မကြည့်ဘဲ သူမဆီသာ တည့်တည့်ကြိုခိုးတည်နေတာပါ။

“အဆင်ပြေလား ဖူးဖူး”

“အင်း”

“အစာစားချိန်ပဲ။ အိမ်ပြန်မလား။ ကန်တင်းဘက် ဒိုးမလား”

“အိမ်ပြန်ချင်ဘူး”

“ဒါဆို သွားမယ်လေ”

“သူငယ်ချင်းတွေကိုခေါ်လိုက်ဦးမယ်။ သခင်နဲ့မေမြင့်ရော လိုက်ပါလား”

သူမအသံကြောင့် စူးရှကိုငေးနေသောသခင်နှင့် မေမြင့်မှာ ယောင်နနဖြစ်သွားရပါသည်။ သူမတို့နှစ်ယောက်ပုံက ရိုးသားလွန်း၍ ရယ်စရာပင်ကောင်းနေပါသည်။ သူမအပြောကို ယောင်နနနှင့်ပင် အားရဝမ်းသာကြီး ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်နေကြသည်။

“ပုတ်သင်ညိုမလေးရဲ့သူငယ်ချင်းတွေကလည်း ပုတ်သင်ညိုမလေးတွေပဲထင်တယ်”

စူးရှရဲ့ပြုံးစိစိအပြောလေးက ဣတ္ထိယတို့ကိုငေးမောစေပါသည်။

“စူးရှကိုမိတ်ဆက်ပေးဦးမယ်။ ဒါက ဖူးဖူးရဲ့သူငယ်ချင်းတွေ။ သူက သခင်၊ သူက မေမြင့်တဲ့။ ဟေ့! ဒါ တို့အစ်ကိုစူးရှခန့်သော်ပဲ”

“ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့ သိရတာဝမ်းသာပါတယ်ရှင့်။ ကို... ကို စူးရှရဲ့သတင်းတွေက မွှေးနေလို့ ရှုမိပြီးသားပါ”

“ဟဲ့! ဘာတွေလိုက်ရှုနေတာလဲ”

“ဟို အနဲ့... အနဲ့ ဟယ်... ဘာတွေလဲ”

ယောင်တတ်တဲ့သခင်ကို မေမြင့်က ထောက်လိုက်ပါမှ ကမောက်ကမတွေဖြစ်သွားခြင်းဖြစ်သည်။

စူးရှက သူ့ရှေ့မှ စပ်ဖြဲဖြဲနှင့် အတည်ကြီးပြောနေသော ရိုးသား
ရတဲခိမ်းကလေးနှစ်ယောက်ကြောင့် ရယ်ချင်သွားပြီး ဟက်ခဲပင် ရယ်
ဖြစ်သွားသေး၏။

စူးရှရဲ့အပြုံးတစ်ပွင့်ကို အတူတူနေကြတာပါဟုဆိုသောဖူးဖူးပင်
ခဏတာငေးသွားရသည်။ အိမ်မှာနေတော့ စူးရှဟာ အဲဒီလောက်အထိ
ဆွဲဆောင်မှုရှိလိမ့်မည်ဟု အမှန်ပင်ထင်မထားခဲ့။

သူမနှင့်စူးရှ လမ်းလျှောက်လာစဉ်က စူးရှကို ကောင်မလေးတွေ
ဘာကြောင့်ကြည့်နေကြတယ်ဆိုတာ အခုမှသဘောပေါက်စပြုလာသည်။
စူးရှကိုမျက်စိပစ်နေသောကောင်မလေးအချို့ကြောင့် ကိုကိုကိုသတိပေး
သွားပါ၏။ စူးရှထက်ချောတဲ့ကိုကိုသာဆိုရင်ဆိုတဲ့အတွေးမျိုးနှင့်ပါ။

ထိုအတွေးမျိုးနှင့်အတူ ကိုကိုကို ပြင်းပြစွာသတိရသွားမိတော့
သည်။

အခန်း (၉)

ဒီနေ့ စူးရှနေမကောင်းဖြစ်၍ တက္ကစီနှင့်လာရသည်။ သူမ ကားခ
ခွင်းပြီး ကျောင်းဝင်းထဲဝင်မည်အပြု ဘယ်ကပေါ်လာမှန်းမသိတဲ့ တေ
လေကြမ်းပိုးနှစ်ကောင်က ရှေ့မှပိတ်ရပ်လိုက်သည်။

“သိပ်ချစ်စရာကောင်းတာပဲ။ နာမည်ဘယ်လိုခေါ်သလဲဟင်”

ထိုလူနှစ်ယောက်က သူမကိုဝိုင်းပတ်ကာ ပြောနေကြသည်ဖြစ်၍
သူမစိတ်ရှုပ်သွားမိသည်။ ရဲရဲတင်းတင်းအပြုအမူကြောင့်လည်း ကြောက်
စိတ်က ကျောထဲစီးဝင်လာခဲ့၏။

ဒီလိုအချိန်မှာ သတိရမိသူက စူးရှပါပဲ။ စူးရှသာ သူမအနားမှာ

ရှိနေလျှင် အခုလိုစိတ်ရှုပ်ထွေးရမည်မဟုတ်။ ဘဝင်မြင့်လှသူဟု စိတ်ထဲတွေးခဲ့ဖူးပေမယ့် ခင်မင်ပါသည်။ အခုလိုအခြေအနေမျိုးမှာတော့ စူးရှက တံတိုင်းကြီးပါလားဟုခံစားမိသွားပြန်၏။

သူမကြောက်စိတ်ကို အလုံအခြုံဆုံးထိန်းကာ ဂရုမစိုက်ဟန်ဖြင့် လမ်းကိုတည့်တည့်မတ်မတ်လျှောက်နေရပေမယ့် စိတ်အတွင်းထဲမှာတော့ ကူကယ်မည့်သူကိုမျှော်လင့်ဆဲ။

နည်းနည်းအရိုင်းဆန်ပြီး ရဲတင်းသောထိုလူနှစ်ယောက်ကြောင့် သူမကြောက်စိတ်နှင့် ရှက်စိတ်တို့က မဖုံးမိနိုင်တော့ပြီ။ သူမ ကူကယ်ရာမဲ့စွာ အကျပ်တွေ့နေစဉ် အသားဖြူဖြူ ခပ်ဝဝနှင့် သန်ပြန်ပြီး သူမတို့လိုဆေးကျောင်းသားဖြစ်ပုံရသော လူတစ်ယောက်က သူမထံကွင်းကြည့်ကွက်ကြည့်နှင့်လုပ်ကာ ဖြတ်လျှောက်သွားခဲ့သည်။

ရုပ်ရည်နှင့်မျက်ဝန်းတွေက ရည်မှန် သန်ပြန်သူတစ်ယောက်က စိတ်ဓာတ်အဆင့်အတန်းကို အကြမ်းဖျင်းခန့်မှန်းကာ ဘာကိုမှထပ်မံ အတွေးခေါင်မနေမိတော့ဘဲ...

“ဟိတ်! နင် ဒီနေ့စောတယ်နော်”
ဟု ကပ်သွားပြီး ရင်းရင်းနှီးနှီးပြောချစ်လိုက်တော့သည်။
လူရဲမှာ အံ့သြသွားရသည်။

သေချာပါသည်။ ထိုကောင်မလေးကို သူ အခုမှမြင်ဖူးခြင်းပါ။ ကောင်မလေးမှာ ဖြူဖြူနုနုလေးနှင့်ချစ်စရာကောင်းနေတာကြောင့် သူကလည်း လူငယ်ပီပီ သိနှင့်ပြီးသူတစ်ယောက်လို အလိုက်သင့်ဖောပျော့ ခိုက်ပစ်တော့သည်။

“အေးဟုတ်တယ်။ ဘာလဲ... နင်က အတွဲခွဲလား”
“မဟုတ်ပါဘူးဟာ။ ငါက နင့်ကိုစောင့်နေတုန်း အမှိုက်ဝင်တာပါ”
ဟုခပ်ကျယ်ကျယ်လေး ထိုလူနှစ်ယောက်ကြားသာအောင် ပြောလိုက်လျှင် စောစောကနောင့်ယှက်နေသောလူနှစ်ယောက်မှာ ရုတ်တရက် မို့ ကြောင်အမ်းအမ်းနှင့် နောက်ပြန်လှည့်သွားကြသည်။

ထိုလူနှစ်ယောက် အတော်လှမ်းလှမ်းသို့ရောက်တော့မှ...
“ကျေးဇူးပဲ၊ ဖူးဖူးအကျပ်ရိုက်နေတာ”
ဟုအားနာပါးနာလေးပြောကာ အဝေးမှလက်ပြနေသောကောင်မလေးနှစ်ယောက်ထံ လှစ်ခနဲပြေးထွက်သွားလိုက်သည်။ ကောင်မလေးရဲ့ခပ်စိမ်းစိမ်းအပြုအမူကြောင့် လူရဲပြီးလိုက်မိတာတော့အမှန်ပင်။
“ဟေ့! မိဖူး အဲ့ဒါက ဘယ်သူလဲ”
“မသိပါဘူးဟာ”
“မိန်းမ၊ ဘာဇာတ်လမ်းလဲ၊ ရှင်းစမ်းပါဦး”

“ဘာမှမဟုတ်ဘူး။ လေပွေနှစ်ကောင်ကြောင့် အကျပ်ရိုက်တာနဲ့ ဖောရှောဝင်ပူးလိုက်တာ”

“ရှင် ဒီပညာတွေ ဘယ်တုန်းကတတ်သွားတာလဲ”

“အခုလေးတင်ပဲ”

“ဟဲ့! ဒီနေ့ တိုရဲ့မာနကင်းရော”

“နေမကောင်းဘူး။ ကျောင်းနှစ်ရက်လောက် နားဖြစ်မယ်”

“အတော်များဖြစ်နေလား။ မဖြစ်သေးပါဘူးဟယ်၊ သတင်းလိုက်မေဦးမှဘဲ”

“တော်ကြပါတော့ မရွှေစာတို့ရယ်။ စူးရှက သူနေမကောင်းဖြစ်ရင် ဘယ်သူ့ကိုမှစကားပြောချင်တွေ့ချင်တာမဟုတ်ဘူး”

“အဲ့ဒါဆိုရင်တော့ နှစ်ရက်လောက် လွမ်းရဦးတော့မှာပဲ”

“ဖြစ်နေလိုက်တာ”

“ယောက်မလေးကလည်း ဟဲဟဲ...”

စူးရှကွယ်ရာမှာဆိုရင်တော့ သင်္ဇင်နဲ့မေမြင့်က သူမကို ငယ်မဟုတ်ဟု ကျီစယ်တတ်ကြသည်။ သင်္ဇင်နဲ့မေမြင့်က အချောစားကြီးတွေထဲ မဝင်ကြပေမယ့် စိတ်သဘောအလှကလေးတွေကြောင့် တစ်မျိုးချစ်စရာကောင်းနေပြန်ပါသည်။

ဒီနေ့ ဖူးရှိုမနေ၍ လိုင်းကားလည်းမစီးရဲသောသူမက ဒုက္ခရောက်အောက်တွေ့နေရသည်။ ဖေဖေက ကြိုပို့မည်ပြောသော်လည်း အလုပ်များသောဖေဖေကိုအားနာ၍ အတင်းငြင်းလွှတ်ပစ်ခဲ့သည်။

ဖေဖေကစိတ်မချနိုင်စွာ တက္ကစီပဲငှားစီးဖို့ အတန်တန်မှာထားခဲ့သည်။ သူမနှင့်အတူ သင်္ဇင်နှင့်မေမြင့်က တက္ကစီတားရန် လမ်းမပေါ်သို့ထွက်လာခဲ့ကြသည်တွင်...

“ဖူးဖူး...”

မရင်းနှီးသောအသံတစ်ခုကြောင့် လှည့်ကြည့်မိလိုက်သည်။ သူမအံ့ဩသွားရသည်။ သူမရဲ့အကျပ်ရိုက်ဖောရှောကောင်လေးပါလား။ သူမနာမည်ကို ဘယ်လိုလုပ်သိသွားပါလိမ့်။

“မိဖူး၊ ရှင်ရဲ့ဖောရှောလေးမဟုတ်လား”

“ဟုတ်တော့ဟုတ်တယ်”

“ဘာလဲဟာ၊ စကားကြီးကလည်း ဦးတည်ချက်မဲ့နေတဲ့လမ်းဆုံက ကားကြီးကျနေတာပဲ”

တီးတိုးပြောနေကြသည်။

“ဖူးဖူးဟုတ်ပါတယ်နော်”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါနဲ့ ဖူးဖူးနာမည်ကိုဘယ်လိုလုပ်သိသလဲ”

“ဪ၊ ဒါလား။ စောစောကပဲ ဖူးဖူးအကျပ်ရိုက်နေတာ ကျွန်ုပ်တို့ဖူးပဲဆို”

“ဪ”

အခုမှ သူမ သိလိုက်ရသည်။ သူမအဖြစ်က ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ဆီ ဆက်မိလိုက်တာကို။

“ဒါနဲ့ အခုက”

“ကိုယ်၊ ဖူးဖူးတို့ကိုခင်ချင်လို့ပါ။ ကိုယ်က ဒုတိယနှစ်ကလေး လူရဲ့ပါ”

“ဟို...”

ဖူးဖူးဘာမှမပြောနိုင်သေးခင်မှာပင် မိကွာစိနှစ်ယောက်က...

“အိုး... တို့တွေကလည်း ခင်တတ်ပါတယ်။ ခင်ချင်တယ်ဆို ခင်ပေါ့”

“ဒါဆို သူငယ်ချင်းဖြစ်သွားပြီပေါ့နော်”

“ဒါပေါ့”

“ကိုယ်တစ်ခုကျွေးပါရစေ။ အထိမ်းအမှတ်အနေနဲ့ပေါ့”

“အတော်ပဲ၊ တို့တွေလည်း ဗိုက်ဆာနေတာနဲ့”

“ဟဲ့! အဲ့ဒီသင်မဟာလေ”

“ရပါတယ်ဗျာ... ကိုယ်ကလည်း ပွင့်လင်းတာကိုသဘောကျပါ တယ်။ ကိုယ့်မှာ ကားပါတယ်၊ အပြင်ဆိုင်တစ်ခုခုမှာ စားကြတာပေါ့”

“အိုး... သိပ်အဆင်ပြေတာပေါ့။ ဖူးဖူး၊ ရှင်ပြန်ဖို့အခက်အခဲ နှိမ့်နေတယ်မဟုတ်လား။ ခင်လက်စနဲ့ မထူးပါဘူး။ ဆက်ခင်လိုက်တော့”

“ဟယ်! အဲ့ဒီသင်မဟာလေ”

“ရပါတယ်ဗျာ... ကိုယ့်စိတ်ထဲ ဘယ်လိုမှမမြင်ပါဘူး။ သင်က နှိမ့်သားတော့ ပွင့်လင်းပြီး ခင်ဖို့ကောင်းပါတယ်”

“ဟဲဟဲ... သူက ခင်ဖို့ကောင်းတယ်တဲ့”

ဟု မချီသွားဖြစ်လေးလုပ်ပြပေမယ့် သူမနဲ့မေ့မြင့်က ဒိုင်းခနဲမျက် စောင်းရွယ်ပစ်လိုက်သည်။

ဒီနေ့တော့ တကယ်ပင် သူမကို လူ့ရဲ့လိုက်ဖို့ဖြစ်သွားသည်။

“အိမ်က ဘယ်နားမှာလဲ”

“ရတယ်၊ ရှေ့လမ်းဆုံမှာပဲ ရပ်လိုက်တော့။ အိမ်က သိပ်မဝေး တော့ဘူး”

“အိမ်အထိ...”

“ရတယ်၊ လူကြီးတွေကြိုက်မှာမဟုတ်ဘူး”

“ဒီနားမှာ ကိုယ့်သူငယ်ချင်းအိမ်တောင် ရှိနေသေးတယ်”

ဟုယောင်ဝါးဝါးပြောနေသေးသည်။

စူးစူးက ကားရပ်ပြီးတာနဲ့ ကျေးဇူးတင်စကားပင် အားနာပါးစွာ
မပြောတော့ပါဘဲ တစ်ချိုးတည်းကျောခိုင်းသွားတော့သည်။

ကျားကြောက်လို့ ရှင်ကြီးကို။ ရှင်ကြီး၊ ကျားထက်ဆိုးနေပြီထင်
ပါရဲ့။ နောက်နေ့မှာလည်း တစ်နေ့လုံးလိုလို ရွှေစွန်ညှိက ငုံးမလေးနား
မှာ ရစ်ဝဲဝဲပင်။

သူမ သိပ်စိတ်ရှုပ်ရသည်။ စူးရှရယ်၊ မြန်မြန်နေကောင်းလာပါ
တော့။

အခန်း (၁၀)

“စူးရှ”

“ဪ၊ လူရဲ့”

“ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ။ စာမလာ သတင်းမကြားနဲ့ပျောက်နေ
လိုက်တာ။ ဒီမှာက အလွမ်းသမားဖြစ်နေပြီကွ”

“သွားစမ်းပါကွာ၊ ရုပ်ကြမ်းကြီးနဲ့။ ငါ အိပ်ရာထဲ နှစ်ရက်ကျွေး
နေတာ”

“ဒါကြောင့်ထင်တယ်၊ ငါ့ကောင်ကြီး ချောင်ကျနေတယ်”

“ဒီရက်ပိုင်းသင်ထားသမျှ ကူးမယ်၊ ပေး... စာအုပ်”

“မရှိဘူး”

“ဟေ့ကောင်! မနောက်နဲ့”

“တကယ်ကို မရှိတာ၊ ငါလည်း မင်းမရှိတော့ ကျောင်းစာမသင်ဘဲ အချစ်ကျောင်းမှာ မူလတန်းပြလုပ်နေတာ”

“သွက်လှချည်လား”

“သွက်ဆို၊ လူရဲလေကွာ၊ ဒါပေမဲ့ မင်းမပါတော့ အားငယ်တယ်ကွ။ နှိုးရတာ အားလိုသလိုပဲ”

“တော်ပါကွာ”

“မတော်နဲ့ ချစ် Friend ကြီး၊ အခု ငါတွေ့ထားတဲ့ဂဲလေးက အရမ်းလန်းတာနော်။ ရှေ့ရှိပုံ(ရုံ)က ရှိုက်ကြီးရှိုက်ငယ်အကုန်လန်းတာ၊ နောက်ရှိပုံ(ရုံ) ပြောစရာအပြစ်မရှိ။ ဂျူနီယာညီမလေးကွ။ စကားပြောလေးကအစ နမ်းချင်စရာလေး။ လန်းတယ်... တကယ်”

“မင်း မျက်နှာသွားသစ်လိုက်ဦး လူရဲ”

“ဘာပေနေလို့လဲ”

“ဘာမှမပေပါဘူး၊ မင်းမျက်နှာကြီး မီးလောင်နေလို့”

“ခွီးတဲ့မှလား... စူးရှ၊ မင်းစိတ်မဝင်စားဘူးလား”

“ဘယ်အကြောင်းအရာက စိတ်ဝင်စားစရာဖြစ်နေလို့လဲ”

“ဒါပေမဲ့ ငါ့ကောင်မလေးနဲ့မိတ်ဆက်ပေးချင်တယ်။ ကြားချင်

အပေါ့ကွာ”

“ဒါဆို ခရီးတစ်ဝက်ကျိုးနေပြီပေါ့”

“နည်းနည်းပဲ လိုတော့တယ်”

“ဟုတ်မှလည်း ပြောပါကွာ”

“တကယ်... မယုံဘူးလား။ လာ... သွားမယ်။ ဒီအချိန်ဆို သူတို့ ကဲန်တင်းဘက်မှာရှိလိမ့်မယ်။ မျက်စိအစာ သွားကျွေးမယ်လေ။ ကောင်မလေးက လန်းတော့ အရသာရှိတယ်”

ဟုဆိုကာ တစ်ဦးတည်းသောသူငယ်ချင်းစူးရှကို ခေါ်လာခဲ့ပါသည်။ ကဲန်တင်းဘက်အရောက်မှာတော့ အတန်းတူမိန်းကလေးတစ်ယောက်နှင့် ဆုံမိသွားကာ...

“ဟယ်! စူးရှ၊ နင်အတန်းမတက်တာ ကြာပြီနော်”

စူးရှက အားနာပါးနာပြုံးရုံလေးဆိုပေမယ့် လူရဲကပဲ...

“ဘယ်မှာကြာသေးလို့လဲ၊ နှစ်ရက်ပဲ”

“တို့တွေက ကြာနေသလားလို့”

“ဪ၊ စူးရှ၊ မင်းစောစောက စာကူးမယ်ဆို၊ စာအုပ် သူတို့

ဆီကပဲ ငှားပါလား”

“ဪ၊ ဒါလေးများ ငှားရမှာပေါ့။ ငှားပေးချင်နေတာ”
ဟုဆိုကာ ထိုအုပ်စုထဲမှ အကဲဆုံး ခပ်ရဲရဲမိန်းကလေးက လွယ်
အိတ်ထဲမှာ ဟိုရှာခီရှာလုပ်နေတုန်း...

“စူးရှ၊ တွေ့ပြီကွ၊ မင်း ငှားနှင့်၊ ပြီးမှလိုက်လာခဲ့။ ငါလစ်ပြီ”
ဟုဆိုကာ လူရဲက သူ့ပခုံးကိုပုတ်ပြီး သွားလိုက်သည်။ ကောင်
မလေးအုပ်စုကြားထဲ စူးရှမှာ ကြောင်တောင်တောင်နှင့်ကျန်ရစ်သည်။
စာအုပ်ရှာနေသောလူက ပုံမှန်ထက်ပိုကြာနေသလားဟုပင် ထင်ရ
သည်။

“ဪ၊ ဒီမှာတွေ့ပြီ”
ဟုဆိုကာ စာအုပ်လှမ်းပေးလာသည်။ စူးရှက လှမ်းယူပြီး လှည့်
ထွက်ဖို့ကြံစဉ်...

“ရှင်းပြပြီးမယ်လေ”
“ရတယ်၊ ကိုယ့်ဘာသာရှာလိုက်မယ်”
“ရည်းစားစာလည်း မညှပ်ခဲ့နဲ့ဦးနော်... ဟီဟီ”
ကောင်မလေးအုပ်စု ဘာတွေပြောပြီးကျန်ခဲ့ကြသည်မသိ။ စူး
ရှမှာတော့ ကောင်မလေးတွေ့ရေ့ ကြာကြာနေလိုစိတ်မရှိတာကြောင့် ခပ်
သုတ်သုတ်လျှောက်ပြီး ကဲနဲတင်းဆာပ်ဖိုက် လူရဲကိုမျက်လုံးဝင့်ရှာလိုက်

လူရဲကိုတွေ့သွား၍ သူ့နားမှကောင်မလေးကို သတိပြုမိလိုက်
သည်တွင် ဒေါသက အကြီးအကျယ်ထွက်သွားရသည်။ လူရဲက ဘာပြော
နေသည်မသိ။ မိန်းကလေးတန်ပဲ့ ပါးစပ်ကြီးပြဲကာ ရယ်နေသောဖူးဖူး။
သူစိတ်တိုသွားမိသည်။ ကျောင်းတက်တာက အချိန်ဘယ်လောက်
မကြာလိုက်သေးဘူး။ ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်နဲ့ အခုလိုဆိုင်မှာ
အတူတူထိုင်နေကြတော့ သူ နည်းနည်းမှသဘောမတွေ့မိ။ ရယ်နေသော
ဖူးဖူးကိုသာ ဆွဲရမ်းချင်နေမိသည်။

လူရဲပြောသွားတဲ့ ‘ရှေ့ရှိပ်ရှို နောက်ရှိပ်ရှို’ဆိုတာကြီးကပဲ နားထဲ
မှာ အထပ်ထပ်ကြားယောင်မိလာပြန်သည်။ ကြားယောင်မိလေတိုင်း
ထွက်လိုက်တဲ့ဒေါသက အလိပ်လိုက်။ ဒေါသဖြစ်နေမိ၍လားမသိ။ ခြေ
လှမ်းတွေက သာမန်ထက်ပိုကျဲနေသည်။ မျက်နှာကလည်း တည်တင်း
ညိုမဲနေကာ ပြိုတော့မည့်မိုးမင်းအလား။

“ဟာ! ဟေ့ကောင်စူးရှ... လာ”
သူ့ကိုခေါ်နေသောလူရဲကို စိတ်မဝင်စားတော့ဘဲ ဖူးဖူးကိုသာ
ဒေါသတကြီးနှင့် မမှိတ်မသုန်စိုက်ကြည့်နေဖြစ်သည်။ ရယ်ပြီးနေသော
ဖူးဖူးက စူးရှကိုပြင်သွားပြီး ရုတ်တရက်မို့ ကြောင်အမ်းသွားကာ လူရဲ
နဲ့အခုလိုခင်မခင်ကို မလုံမလဲဖြစ်သွားပြီး ခေါင်းကြီးငုံ့ချပစ်တော့၏။

လူရဲမှာ ပြောင်းလဲသွားသောအခြေအနေကို ဘာမှနားမလည်နိုင်။ ဒေါသတကြီးဖြစ်နေသောစူးရှသည်လည်းကောင်း၊ ခေါင်းကိုမဖော်စတမ်းဆုံယ သောဖူးဖူးသည်လည်းကောင်း သူ့အတွက် ပဟေဠိဆန်ဆန်

“ဒီမှာ ဘာလုပ်နေတာလဲ”

တုန်ခါနေသောအသံက အေးစက်စွာ၊ သို့သော် မထုံတက်တေးနှင့် ခေါင်းကြီးသာ တွင်တွင်ငုံနေသောဖူးဖူးကို သူ နှစ်ဆစိတ်တိုလာမိကာ...

“ဖူးခန့်သော်”

ဒေါသဖြစ်ဖြစ်နှင့် အော်ချပစ်မိတော့သည်။ အသံက နည်းနည်းကကျယ်သွား၍ အချို့အချို့မျက်ဝန်းများက ဝေ့ဝေ့ရောက်ရှိလာသည်။ လူရဲအခုမှသဘောပေါက်သွားရပါသည်။

‘စူးရှခန့်သော်... ဖူးခန့်သော်’

လူရဲသဘောပေါက်သွားပြီး အားနာသွားရကာ...

“ဆောရီး စူးရှ”

“ဟေ့ကောင်! ငါ့ကို ခုအချိန်မှာ ဘာမှလာမပြောနဲ့”

ဟုခပ်ပြတ်ပြတ်ပင် လူရဲကို ဒေါသတကြီးနှင့် စူးစူးရဲရဲကြည့်ကာ စားပွဲပေါ်လက်တင်ပြီး ထိုင်နေသောဖူးဖူးရဲလက်ကိုဆွဲထစေကာ ခေါ်ခဲ့

လိုက်သည်။ ဖူးဖူးမှာ ဘုမသိဘမသိပင် စူးရှဆွဲခေါ်ရာနောက်က ကပိုတပိုလိုက်ပါသွားခဲ့ရသည်။

အိမ်ရောက်တော့ ဒေါသတကြီးနှင့် လှမ်းဝင်သွားသောစူးရှရဲခြေသံပြင်းပြင်းကြောင့် ဒေါ်လုံးမှာ ပြာသွားရသည်။ ဖူးဖူးကတော့ နောက်မှခပ်ကုပ်ကုပ်လေး အင်အားချိနဲ့စွာ...

“ဖူး... ဖူး”

ဒေါ်လုံးခေါ်လိုက်တာ သိနေပေမယ့်လည်း ပြန်မထူးချင်လောက်အောင် စိတ်တိုက ကစဉ်ကလျားဖြစ်တည်နေခဲ့ပါသည်။ အိမ်အပေါ်ထပ်ကို စိတ်ထွေထွေနှင့်တက်သွားသောဖူးဖူးရဲခြေလှမ်းတွေက ဒေါ်လုံးကို သက်ပြင်းချစေခဲ့ပါသည်။

အဖြူရောင်သင်္ကေတ

အခန်း (၁၁)

မနေ့က အဖြစ်အပျက်ကြောင့် ဖူးဖူးမှာ စူးရှမောင်းသောကား
ပေါ် မဝံ့မရဲလေးလိုက်ပါလာခဲ့ရသည်။ ခါတိုင်းထက် ပိုပြီးတင်းမာနေ
သောစူးရှရဲ့မျက်နှာချောချောကို မရဲတရဲလေးဆိုးကြည့်နေမိပါသည်။

ခါတိုင်းနေတွေ့များဆို ကားပေါ်မှာ စူးရှက သူမကို စကားတစ်
လုံးစနစ်လုံးပြောတတ်သေးသည်။ အခုလိုကြီးကျတော့လည်း သူမမှာ
အနေခက်လှပါပြီ။ ပြစ်တင်ဆူပူတာဖြစ်ဖြစ် ကြားချင်နေမိသည်။

“စူး . . . စူးရှ”

“ပြော”

“ဟိုလေ...ဟို ဟဲဟဲ... ကျောင်းမှာခေါ်တဲ့နဲ့ရဲ့နာမည်ဆိုတာကိုသိလား”

ခေါင်းလည်းမညိတ်သလို ခေါင်းလည်းမခါပါ။

“ဟနကင်းတဲ့၊ ဟဲဟဲ... ရယ်ရတယ်နော်”

သို့သော် စူးရှက မရယ်ပါ။ သူမတို့နှစ်ယောက်ကြား တိတ်ဆိတ်ခြင်းက ကြီးစိုးသွားပြန်သည်။

“စူးရှ၊ တစ်ခုခုတော့ပြောပါလား”

“ဘာမှပြောစရာမရှိဘူး”

“နင်မကြိုက်ရင်လည်း နောက် ငါမတွဲတော့ပါဘူး”

“ဒါက ငါ့ကိစ္စမဟုတ်တာ”

ဘုတောတောအပြောက သူမရင်ကို အောင့်မျက်သွားစေတာကြောင့် သူမက ရွဲ့ပြီး...

“လူရဲက ပွင့်လင်းတယ်၊ ခင်ဖို့လည်းကောင်းတယ်။ ဖူးဖူးတော့လူရဲကိုခင်တယ်၊ သူက သူများအခက်အခဲကိုလည်း စာနာကျညီတယ်။ သလို နားလည်မှုလည်းရှိတယ်”

ဘုကျကျနှင့် စူးရှကို တမင်တကာရွဲ့ပြောလိုက်ခြင်းပါ။ သို့သော် ရလဒ်ကတော့ နည်းနည်းလွန်ပါသည်။

စူးရှက ကားကို ရုတ်တရက်ဆိုသလို လမ်းဘေးချရပ်ပစ်၏။

“ဆင်းတော့”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ကျောင်းနဲ့ဝေးသေးတဲ့ဟာကို”

“ဆင်းတော့လို့ပြောနေတယ်လေ”

အနည်းငယ်တင်းမာနေသောစူးရှရဲ့မျက်နှာကြောင့် အမိန့်ကို နာခံဖြစ်သွားသောငယ်သားတစ်ဦးနယ်။ ဖူးဖူးလည်း ဆင်းသွားရော ကားကို တရကြမ်းမောင်းထွက်ပစ်လိုက်ပါတော့သည်။ ဖူးဖူးမှာ ဘာကိုမှနားမလည်ကြောင်အမ်းအမ်းနှင့် ရပ်ကျန်ခဲ့၏။

“စိတ်ကြီးပဲ၊ ဒီလောက်အဝေးကြီးမှာ ကျန်သေးတာကို။ ကိုကိုသာဆို ငါ့ကို အဲဒီလိုပစ်ထားမှာမဟုတ်ဘူး”

ဖူးဖူးကိုစိတ်ဆိုးဆိုးနဲ့ချန်ရစ်ခဲ့ပြီး ကားကိုဒေါသတကြီးမောင်းနေရပေမယ့် စိတ်ထဲမှာတော့ ဒွိဟစိတ်က လှန်ဆွဲနေဆဲ။ စိတ်မချနိုင်ပြန်၍ ကားနောက်ကြည့်မှန်မှကြည့်လိုက်တော့ စူအောင့်အောင့်နှင့် လမ်းလျှောက်နေသောဖူးဖူး။

သူ ဂရုမစိုက်တော့ဘူးဟုစိတ်ထဲတေးမှတ်ကာ ဆက်မောင်းသွားပေမယ့် စိတ်ထဲအလိုမကျပြန်။ စိတ်နှစ်ခုတို့ လွန်ဆွဲပွဲအဆုံးမှာတော့ သူ ကားကိုနောက်ပြန်ကွေ့ပြီးဖြစ်နေပါပြီ။

ဖူးဖူးနားလေးမှာ ကျွဲခနဲနေအောင် ထိုးရပ်ပစ်၏။ သူ့ကားရစ်
ထားတာမြင်ပါလျက်နဲ့ ဒေါ်ရွှေစာက ဘာဖြစ်လို့တက်မလာရတာလဲ။
သူ့လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ သူ့ကားကို ဂရုစိုက်ပါဘဲ ဖြတ်လျှောက်သွား
ပါသောဖူးဖူးကြောင့် စိတ်မရှည်နိုင်တော့ဘဲ ကားတံခါးဖွင့်ဆင်းလိုက်
သည်။

“ဒီမှာကားရစ်ထားတာ မမြင်ဘူးလား”

ဖူးဖူး အမှန်တကယ်ကိုမမြင်ခဲ့တာပါ။ စူးရှက အဲဒီလိုပြန်လှည့်
လာမယ်လို့ ထင်မထားခဲ့ပါ။

“ဘာလုပ်နေတာလဲ၊ ရုပ်ရှင်ရိုက်နေတယ်ထင်လို့လား”

ခပ်ကြမ်းကြမ်းပြောလိုက်ပေမယ့် မလှုပ်မယှက်ရင်နေသောဖူးဖူး
ကြောင့် စိတ်မရှည်နိုင်စွာ လက်ကောက်ဝတ်ကိုကြမ်းကြမ်းဆွဲကိုင်ပြီး
ကားပေါ်တွန်းတင်ပစ်လိုက်သည်။

“နင် နောက်နေ့ကစပြီး ဒီလိုအဝတ်အစားတွေမဝတ်နဲ့”

“မတတ်နိုင်ဘူး၊ ဒါပဲရှိတာ”

“ဘာလဲ... ဒီလိုအဝတ်အစားမျိုးတွေနဲ့ ယောက်ျားတကာ
မျက်စိအစာကျွေးချင်လို့လား”

စူးရှကားကြောင့် ဖူးဖူးမှာ ရှက်သွားရကာ...

“သူ့များတွေလည်း ဒီလိုဝတ်ကြတာပဲ”

“ငါက နင်မဝတ်ဖို့ပြောနေတာ”

အော်ပစ်လိုက်တဲ့စူးရှရဲ့အသံကြောင့် ဖူးဖူးမှာ မျက်နှာလေး အို
ကျသွားပြီး...

“သူ့စိတ်ကြီးပဲ”

ကျယ်ကျယ်မပြောရဲရှာပါ။

ချက်ချင်းငြိမ်ကျသွားသောဖူးဖူးကို စိတ်ထဲမှသနားနေမိသည်။

ဒီလိုသနားမိတဲ့စိတ်က အခုမှမဟုတ်။ ငယ်ငယ်ကတည်းကပဲမို့ အမြစ်
တွယ်နေခဲ့ပါပြီ။ သို့သော် ကြင်ကြင်နာနာမဆက်ဆံတတ်တာက သူ့ဇီဝ
ပါ။

သူ့မေမေ ဒေါ်ဇေမိရဲ့ဖြူစုစောင်းမြောင်းခိုင်းစေသမျှကို ခေါင်းငုံ့
တာ လုပ်ပေးရရှာသောဖူးဖူး။ ဖူးဖူးကို အဲဒီလိုကြီးမဆက်ဆံပေးဖို့ သူ
က ကြားကဝင်ပြောလျှင် မေမေနဲ့အခြေအတင်ဖြစ်ရပေါင်းလည်း မနည်း
တော့။ ဒါကြောင့်ပင် သူနဲ့မေမေက ပို၍အနေစိမ်းသွားကြသယောင်။

ဖူးဖူးရဲ့ဘဝလေးကို သိပြီးကတည်းက ဖူးဖူးကိုကြင်နာရပေမယ့်
မူလိုနေလျှင် ဖူးဖူးဘဝက ပြည့်စုံနေပါပြီ။ မူးက အမှန်တကယ်ပင် ဖူး
ဖူးကိုဂရုစိုက်လှပါသည်။

မေမေဆူလျှင်လည်း အမြဲတစေ ဝင်ကာပေးတတ်သလို ဖူးဖူး
ရဲ့လိုအပ်ချက်များကို မူးသာလျှင် အသိနိုင်ဆုံးသူပါ။

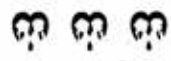
သူ လူတစ်ယောက်ကို သိပ်စကားများများမပြောတတ်ပါ။ သို့
သော် မူး နိုင်ငံခြားထွက်သွားသောနေ့မှစ၍ ဝိုင်တွေနေတတ်သောဖူးဖူး
ကို သူခါတိုင်းလိုမနေတော့ဘဲ အချို့သာဆုံးနှင့် အပျူငှာဆုံးဆက်ဆံ
၍ သူနဲ့ဖူးဖူးက နွေးထွေးခင်မင်လာရတာပါ။

ဒီလိုရင်းရင်းနှီးနှီးခင်မင်လာကြတော့ ဖူးဖူးရဲ့ချစ်စရာအပြုအမူ
များကို တစ်မျိုးပြီးတစ်မျိုးပြင်တတ်လာသည်။ သူ ဆူငေါက်လိုက်သည့်
အချိန်မျိုးများမှာ သူ့ကိုမကျေမနပ်နှင့် ပါးစပ်လေးလှုပ်စိလှုပ်စိနှင့် ငြိ
နေတာမျိုးတို့၊ သူ့ကို မသိမသာမရဲတရဲလေးခိုးကြည့်တတ်တာမျိုးတို့
အစရှိသဖြင့်။

ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက် အချိုးအဆစ်လေးတွေက ချပ်ချပ်ရပ်ရပ်
ပေါ်လွင်လှပလာသောဖူးဖူးရဲ့ ယဉ်စစ်အလှ။ သူပင်လျှင် တစ်ခါတစ်
မှာ ငေးကြည့်မိသွားခဲ့ပါသည်။ ဖူးဖူးဟာ သူ့မျက်စိထဲမှာ တစ်နေ့တစ်နေ့
ပို၍လှပလာပါသည်။ ထိုအလှတရားကို သူသတိပြုမိလေ၊ စိတ်မချစ်
မိလေပါပဲ။ တစ်ခါတစ်ရံမှာ ထိုစိတ်တွေကြောင့် သူ့ကိုယ်သူ သံသယ
ဝင်မိသည်။ ရိုးမှရိုးရဲ့လားလို့ပေါ့။

သို့သော် ထိုစိတ်တွေကို မောင်နှမတွေပါဟူသော အသိတစ်ခု
အောက်မှာ ချိုးနှိမ်ပစ်နိုင်ခဲ့သည်။ မရိုးသားချင်တော့တဲ့စိတ်တွေကို ထိန်း
ချုပ်နိုင်ခဲ့ပေမယ့် ဖူးဖူးကို တခြားယောက်ျားလေးတွေကြည့်မှာကို မနှစ်
သက်သည့်စိတ်ကတော့ ဘယ်လိုမှပြင်ဆင်ပြောင်းလဲ၍မရ။

သို့သော်...

အခန်း (၁၂)

“ဒါ ဒေါ်ဖေစံတို့အိမ်ပါလား”

လူရဲ့ ခြံစောင့်ကိုမေးလိုက်သည်တွင်...

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ကျွန်တော် ဒေါ်ဖေစံနဲ့တွေ့ချင်လို့ပါ”

“ဦးလူအေး ဘယ်သူလဲ”

နောက်နားဆီမှထွက်လာတဲ့အသံစာစာကြောင့် လူရဲ့က အစွမ်း

ကုန်ပြုံးပြကာ...

“အန်တီက ဒေါ်ဖေစံထင်တယ်။ ကျွန်တော်က ဒေါ်မိမိသား

လူရဲပါ”

“ဪ၊ မိမိရဲသားကိုး၊ ဦးလူအေး၊ ဧည့်သည်ကို တံခါးဖွင့်ပေး
လိုက်ပါ”

“ဟုတ်”

ဦးလူအေးက ပြာပြာယာယာပင် ဖွင့်ပေးလိုက်သည်။

“မိမိက ဘာတွေမှာလိုက်သေးလဲ”

“အန်တီမှာထားတဲ့ပစ္စည်းလေး ပို့ခိုင်းတာပါ”

ဟုဆိုပြီး အင်္ကျီအိတ်ကပ်ထဲမှ ဘူးလေးထုတ်လိုက်သည်။ အရောင်
တလက်လက်တောက်ပနေသောစိန်ထည်တွေကို ဒေါ်ခင်ကြည့်လိုက်
ပြီးလျှင်...

“ဒါကြောင့် မိမိကိုအားကိုးရတာပေါ့။ စိန်အကြောင်းဆို မိမိမှ
ကျွမ်းကျင်တာ”

“အန်တီ၊ ကျွန်တော့်ကိုခွင့်ပြုပါဦး”

“အိုး... နေပါဦး သားရယ်။ ကော်ဖီလေးသောက်သွားပါဦး။

ဒေါ်လုံး... ဒေါ်လုံး”

ဒေါ်ခင်စိတ်ထက်တည်းအော်ခေါ်လိုက်ရာ နောက်ခန်းထဲမှ
ဒေါ်လုံးထွက်လာဘဲ အခန်းထဲမှဖူးဖူးက ခေါင်းလေးပြုရုံထွက်ကြည့်

တာဦး...

“ဒေါ်လုံး၊ နောက်ခန်းထဲမှာ အဝတ်လျှော်နေတယ်။ ဖူးဖူးဘာလုပ်
သေးရမလဲ”

“ဒီမှာ ဧည့်သည်အတွက် ကော်ဖီဖျော်ခွဲ”

“ဟုတ်”

လူရဲမှာ ထိုတိုက်ဆိုင်မှုကြီးတစ်ရပ်ကို အတိုင်းမသိဖျော်ခွင်သွား
သည်။ သို့သော် ဖူးဖူးကတော့ သူ့ကိုမြင်သွားဟန်မရှိ။

“အန်တီ၊ သူက ဆေးကျောင်းသူ...”

“ဟုတ်ပါ့ရှင် ဟုတ်ပါ”

“ကျွန်တော်လည်း ဆေးကျောင်းကပဲဗျ”

“ဪဟုတ်လား၊ ကြည့်စမ်း! မိမိက ဒါကိုတစ်ခါမှမဖျော်ဖူးပါ
ဘူး။ ဒါဆို အန်တီသားကိုလည်း သိမှာပေါ့။ စူးရှခန့်သော်လေ”

“စူးရှက ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းပါ အန်တီ”

“တိုက်ဆိုင်လိုက်တာ”

ထိုစဉ် ဖူးဖူးက နောက်ခန်းထဲမှ ကော်ဖီပန်းကန်ကိုင်ကာ ထွက်
လာခဲ့သည်။

“ဖူးဖူး”

“ဟင်... လူ့ရဲ့... နင်”

ထိုစဉ် ပေါ်တီကိုအောက်မှ ကားစက်ရပ်သံက မင်းမူသွားရမ်း

“ဟော... သားပြန်လာပြီ။ အတော်ပဲ မင်းတို့သူငယ်ချင်းတွေ တွေ့သွားရတာပေါ့”

ဒေါ်မိမိက ရွန်းရွန်းဝေအောင် စကားတန်ဆာဆင်နေပေမယ့် လည်း စူးရှကတော့ ဧည့်သည်ကို နောက်ကျောဘက်မှ တစ်ချက်စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။ ဧည့်သည်နားမှာ ဖူးဖူးကိုပါတွေ့ရတာကြောင့် မှတ်မှောင်က ပို၍တွန့်ကြုတ်သွားသယောင်။

“သားငယ်ရေ့ လာပါဦး။ ဒီမှာ သားသူငယ်ချင်းရောက်နေတယ်” သူစိတ်မပါပေမယ့်လည်း စိတ်ဝင်စားသွားသည်။ မေမေရဲ့သင်ပေးသံကြောင့် ဧည့်သည်ဆိုသောပုဂ္ဂိုလ်ကို သူသေချာစိုက်ကြည့်မိလိုက်စဉ်မှာ မယုံနိုင်လောက်အောင် အံ့သြသွားရပါတော့သည်။ မှန်ပါသည်လူ့ရဲ့ရယ်ပါ။

“လူ့ရဲ့က အန်တီမိမိရဲ့သားလေ”

ထိုအသံပေးသံမျှနှင့် သူသဘောပေါက်လိုက်ပါသည်။ အန်တီဒေါ်မိမိလေးဆိုတာ မေမေရဲ့စိတ်ပါတနာ။ ဒါကြောင့် လူ့ရဲ့ဟာ သူ့အိမ်ကို ချောင်းပေါက်အောင် ဝင်ထွက်သွားလာတော့မှာကိုပေါ့။

ဖူးဖူးကိုအားမနာတမ်းငေးနေတဲ့ လူ့ရဲ့မျက်လုံးနှစ်လုံးကို သွေးခဲရဲ့နီသွားအောင် ဖောက်ထုတ်ပစ်ချင်မိသည်။ သို့သော် ဒေါသက အခုအချိန်ထိ ဧည့်ခန်းမှတစ်ဖဝါးမခွာနိုင်သေးသောဖူးဖူးဆီသို့...

“ဖူးဖူး နင်ဒီမှာဘာလုပ်လုပ်နေတာလဲ”

“ဟို... လေ”

“ကူခြေကိုမရဘူး။ နင်သိပ်အားနေသလား။ နင့်မှာ အချိန်တွေအဲဒီလောက်ပိုနေရင် ရှုပ်ပွနေတဲ့ငါ့အခန်းသွားရှင်းထား။ သွား... သွားလေ။ ဘာလုပ်နေတာလဲ”

ဧည့်သည်ရှေ့မှာ ခပ်မာမာပြောလိုက်သောစူးရှအသံကြောင့် ဖူးဖူးမှာ ပြိုတော့မည့်ပိုးနွယ်။ ဒါကို ဒေါ်မိမိရင်ထဲမှာတော့ အရသာပြည့်ဝတဲ့သစ်သီးတစ်လုံးကို စားလိုက်ရသလို ကျေနပ်ကောင်းကျေနပ်နေလိမ့်မည်။ သို့သော် အရိပ်သုံးပါးနားလည်သည့်လူ့ရဲ့က...

“ဟေ့ကောင်းစူးရှ ငါပြန်မယ်ကွာ။ ကျောင်းမှာအေးဆေးတွေ့ကြတာပေါ့။ အန်တီ ကျွန်တော်ပြန်ပါဦးမယ်”

“အေးကွယ်... နောက်လည်း အန်တီတို့အိမ်က သားအတွက် တံခါးဖွင့်ထားပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ပြန်ခွင့်ပြုပါဦး”

ဖူးဖူးတက်သွားရာ လှေကားဘက် တစ်ချက်မျှဖျတ်ခနဲကြည့်ကာ ပြန်သွားသောလူရဲကို ဒေါ်မိမိ စကောက်ချက်ချလိုက်သည်မှာ...

“ဖူးဖူးကိုစိတ်ဝင်စားနေတယ်ထင်တယ်”

ထိုစကားလုံးက တွေးဆဆလေးမို့ တိုးတိုးလေးပေမယ့် သူ့ရင်ထဲမှာတော့ လက်နက်ပုန်းများစွာ ဆူညံစွာပေါက်ကွဲနေလျက်။ လှေကားကို စာဘုန်းဘုန်းမြည်အောင် ပြေးတက်သွားပြီး အခန်းတံခါးကိုဝှန်းခနဲ ဆွဲဖွင့်ပစ်လိုက်သည်တွင် သူ့အဝတ်အစားတွေကို ရှင်းလင်းနေသော ဖူးဖူးနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်။

“ဖူးဖူး၊ နင် ဒီနေ့သိပ်ပျော်နေသလား”

သူမ နားမလည်ပါ။ စူးရှ ဒီနေ့ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ။ ဒါ သူမကိုကြင်နာစောင့်ရှောက်တဲ့စူးရှလား။

“ပြောလိုက်ရင်တော့ မျက်လုံးပြူးကြီးနဲ့ မခုတ်တတ်တဲ့ကြောင်လေးလို။ ဟွန်း! မပြောလိုက်ချင်ဘူး။ ဟိုတစ်ယောက်ကလည်း အရှက်မရှိ ပစ္စည်းပို့ပြီးပြန်ပါလား။ နင်လည်း သတိထား။ ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်ကို ငမ်းငမ်းတက်ညှပ်ခံစရာလား။ ဣန္ဒြေကိုမရဘူး”

ဘုလိုင်ကြီးစွပ်စွဲနေသောစူးရှရဲ့စကားသံကို သူမ မကြားနိုင်တော့ပါ။ စူးရှရဲ့စွပ်စွဲချက်က တစ်ဆိတ်လောက်တော့ သူမအပေါ်လွန်လွန်း

နေသည်ထင်ပါရဲ့။ ဒါ သူမရဲ့မာန၊ သိက္ခာလေး။ စူးရှ ဒါကိုဘာကြောင့် မတွေးပေးရတာလဲ။

ရုတ်တရက်ငြိမ်ကျသွားသောဖူးဖူးကြောင့် သူ့စကားတွေအတွက် နောင်တရမိသွားသည်။ တောင်းပန်ချင်ပေမယ့် စကားကိုနားဝင်ချီအောင် မပြောတတ်တာက သူ့ဇီဝ။

“ငါ... ငါက စေတနာနဲ့ပြောတာ”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒီတစ်လောကလုံးမှာ စူးရှက အကောင်းဆုံးပါ” ငိုသံစွက်နေသောအသံနှင့်အတူ အဝတ်ခြင်းကို မယူလိုက်သည်။

“ဒါက ဘယ်လဲ”

“အဝတ်လျှော်... ”

“ထားခွဲ၊ အဲဒါ နင်လုပ်စရာလား။ သွား... စာသွားကျက်”

ဟုပြောကာ သူမလက်ထဲမှအဝတ်ခြင်းကို စူးရှက ဆွဲယူပစ်လိုက်၏။ အမျိုးမျိုးပဲ တတ်နိုင်လွန်းပါတယ်။ သို့သော် သူမကလည်း ဒေါသအရှိန်လေးနှင့် စူးရှလက်ထဲမှအဝတ်ခြင်းကို အရှုံးမပေးစတမ်း ပြန်ဆွဲယူလိုက်သည်။ စူးရှကလည်း လွတ်မသွားအောင်၊ မြဲမြံအောင် ပြန်ဆွဲထားလိုက်သည်။

ထိုသို့ ရုန်းရင်းဆန်ခတ်မြင်ကွင်းကို ဒေါ်မိမိ အဝေးမှလှမ်းမြင်

လိုက်ရသည်။ သူမရင်ထဲ ထိတ်ခနဲပူပန်သွားရ၏။

တကယ်ပဲ သူမစိုးရိမ်တဲ့နေ့ကို ရောက်လာခဲ့ပြီလား။ ယုန်လိုက်
တဲ့ကျားဟာ မူးမဟုတ်ဘဲ သူမရဲ့သားစူးရဖြစ်သွားပြီလား။ မဖြစ်ဘူး
ဒီလိုအဆင့်နိမ့် ခိုကပ်နေရတဲ့မိန်းကလေးနဲ့တော့ ဘယ်လိုမှမဖြစ်ဘူး
ဟု လိုရာဆွဲတွေးမိလိုက်တော့သည်။ ထိုမြင်ကွင်းက သူမကိုသတိပေး
နေခြင်းဟုမှတ်ယူကာ...

“မိဖူး”

အဝတ်ခြင်းကြီးမ၊၍ ဖြတ်လျှောက်သွားသောဖူးဖူးကို ထိုအခန်း
ထဲမှ လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။

“ရှင်... ဒေါ်လေး”

“လာဦး”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ညည်းဟာ အခုဘယ်အသက်အရွယ်ရှိခဲ့ပြီလဲ”

“ရှင်!”

“လူဆိုတာ လူမှန်ရင် ကျေးဇူးတရားရဲ့အတိမ်အနက်ကိုနားလည်
ရတယ်။ ဒီခေတ်ကြီးမှာ လူတစ်ယောက်ရဲ့တာဝန်ကိုထမ်းဖို့က အသား
တစ်တုံးကို ခုတ်ထစ်ပိုင်းဖြတ်ရသလောက် မလွယ်ဘူး။ ဒါကို မင်းနား

လည်လား”

“ဟုတ်ကဲ့... ဖူးဖူးနားလည်ပါတယ်”

“လူပတ်ဝန်းကျင်မှာ လူ့စည်းကမ်းဆိုတာရှိတယ်။ လူ့စည်းကမ်း
နဲ့လူ့ကျင့်ဝတ်ကိုနားမလည်ရင် ညည်း၊ လူ့ဘောင်အပြင်ဘက်ရောက်
သွားလိမ့်မယ်။ ငါက စေတနာနဲ့ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ဒေါ်လေး”

ဒေါ်လေးရဲ့ထူးဆန်းတဲ့စကားတွေကို သူမ ဘာကြောင့်နားမလည်
နိုင်ရတာလဲ။

“အဲ့ဒါဆိုရင် မင်း၊ လူလိုသိပါ။ ကိုယ့်အဆင့်နဲ့ကိုယ်နေပါ။ မျက်
ရည်လေးစမ်းစမ်းနဲ့ ပျော့ကွက်ကိုမနင်းချင်နဲ့။ ငါက ကြည့်ရတာမဆုတ်
ဘူး”

“ဖူးဖူး... ”

“တော်စမ်း! လျှာဖျားမှာရှိတဲ့အကြောင်းပြချက်ကို ငါနားမထောင်
ချင်ဘူး။ မင်းက ဒဲ့ပြောမှသိမှာဆိုလည်း ဒဲ့ပြောထားရဦးမယ်။ မပြော
ချင်လို့ကြည့်နေတာ၊ ညည်းက နားလည်မှုနဲ့ချာလွန်းတယ်။ ညည်းက
ခြေထောက်ကျိုးနေလို့လား။ ခြေထောက်မပါလို့ ငါ့သားကားမှာ ကပ်စီး
နေတာလား”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ဖူးဖူးက...”

“မနိုင်လုံတဲ့အကြောင်းပြချက်တွေနဲ့ လိုင်းကားတိုးမစီးတတ်ဘူး ဘာညာပဲမဟုတ်လား။ လူတကာတိုင်း ဒီလိုပဲသွားနေကြတာ။ ညည်းဘာအဆင့်မို့လဲ။ ကိုယ့်ဘဝကိုယ် အမှန်အတိုင်းမြင်တတ်စမ်းပါ”

ငိုချချင်မိသည့်စိတ်ကို ထိန်းချုပ်ထားရသည်။ ထပ်ပြီးအစော်ကားမခံနိုင်တော့ပါ။ သူမအခန်းထဲရောက်မှ အိမ်နဲ့အောင် ငိုချပစ်မိတော့သည်။ နားထဲမှာလည်း ထိုအသံတို့ကို အထပ်ထပ်ကြားယောင်မိနေသည်။

“ဒေါ်လေးရယ်၊ ဒေါ်လေးက ဖူးဖူးရဲ့ဒေါ်လေးပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဖူးဖူးဝမ်းနည်းတယ်။ ဘာကြောင့် ဖူးဖူးကို ဒေါ်လေးမချစ်တာလဲဟင်။ ဖူးဖူးဘယ်လိုလုပ်မှ ဖူးဖူးကိုချစ်မှာလဲ”

သူမရဲ့ဖွင့်ဟကြော့ခြင်းကို ဘယ်သူမှသိနိုင်မည်မဟုတ်။

အခန်း (၁၃)

တစ်နေ့ကုန် အခန်းထဲမှထွက်မလာသောဖူးဖူးကို စူးရှဘယ်လိုမှမတွေးတတ်တော့။

သူ့ကို ဖူးဖူးစိတ်ကောက်နေသည်ဟုပဲယုံကြည်ကာ...

“ဒေါက်! ဒေါက်!”

နှစ်ချက်ဆင့်ခေါက်လိုက်ပေမယ့် ပြန်ထူးသံမကြားရ၍ တံခါးဖုတ်ဆွဲကြည့်လိုက်တော့ လောဓိက မချထား။ သူ တံခါးဖွင့်မယ်ကြံပြီးကာမှ သေချာဆွဲပိတ်ပစ်လိုက်ပြန်သည်။ သို့သော် အခန်းပေါက်ဝမှ မခွာ

သူ ဒီနေ့ တစ်နေ့ကုန် ဖူးဖူးကိုမတွေ့ရသေး။ ငယ်ကတည်းက အခုချိန်ထိမို့ ဖူးဖူးကိုမတွေ့ရပြန်တော့လည်း သူက မနေတတ်ပြန် တစ်ခုခုလိုနေသလို။

ဒီနေ့မှ ကောင်မလေး ဘာတွေဖြစ်နေပါလိမ့်။ မထူးပါဘူးဟု စိတ်ထဲအရဲ့တွေးကာ တံခါးကိုဖွတ်ပင်ဆွဲဖွင့်ပစ်လိုက်သည်တွင် ခုထုတ် ပေါ်မှာခွေခွေလေးအိပ်ပျော်နေသောဖူးဖူးကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ကံ ကိုလေးအိပ်မောကျနေသော ချစ်စဖွယ်ပုံလေးကြောင့် သူ့ရင်ထဲ အကြီး ကြောင်းဆုံးသံစဉ်လေးတစ်ပုဒ် လှုပ်ခတ်သွားရသည်။

ဪ၊ ခုတော့ ဂါဝန်ဖြူလေးနဲ့ အိမ်ရှေ့မြက်ခင်းမှာဆော့နေတဲ့ ဖူးဖူးမဟုတ်တော့ပါလားဆိုတာ သတိပေးလိုက်သလို။ ပန်းနုရောင်အိမ် ပါးထင်ဟပ်လာတဲ့သူ့ရဲ့စိတ်ကို ဘယ်လိုမာန်မျိုးနဲ့လှည့်စားပစ်ရမှာလဲ။ အဲဒီလောက်ထိ သူမတော်ပါ။

ပြီးတော့ သူ့စိတ်ကိုလည်း သူထပ်မလိမ့်ချင်တော့ပါ။ ဖူးသားထု ရင် သူ့ကိုအပြစ်တင်ပါလိမ့်မယ်ဆိုတာ အတတ်သိနေပေမယ့် သူ့စိတ် ကိုက ယိုင်နဲ့နေခဲ့ပါပြီ။ ဘယ်တုန်းကလဲ။ ဘယ်အချိန်ကလဲ။ သူမသိ။ သို့သော် မျက်စည်စလေးများ စွန်းပေနေတဲ့ဖူးဖူးရဲ့ပါးပြင်ဆူ ချောက်တော့ ဖွတ်သပ်မိလိုက်သည်။ ထိုအချိန်မှာတော့ သူ့ရင်ထဲ

နက်ရှိုင်းရှိုင်းကြီးခံစားမိလိုက်ရပါတော့၏။ သူ့စိတ်တွေ ကစဉ့်ကလျား မဖြစ်တည်မီ ဖူးဖူးရှေ့မှထွက်ပြေးခဲ့တော့သည်။

သူ့ဘဝမှာ ဘယ်အရာကိုမှ စိုးရိမ်ထိတ်လန့်တယ်ဆိုတာမျိုး မရှိ ခဲ့ဖူးပါ။ အခုတော့ ဖူးဖူးဆိုတဲ့မိန်းကလေးရဲ့ခြေဖဝါးအောက်မှာ ဝပ်ဆင်း ရတော့မည်ထင်ပါရဲ့။

ဆောက်တည်ရာမဲ့နေတဲ့သူ့စိတ်တွေကို ချုပ်တည်းရင်း ဒီနေ့တော့ သူ အခန်းပြင်မထွက်မိတော့။ သို့သော် နောက်နေ့မှာ ကျောင်းသွားရန် သူ ကားပေါ်ထိုင်စောင့်နေလိုက်သည်တွင် ထွက်ပေါ်လာခြင်းမရှိတဲ့ဖူးဖူး ကြောင့် စိတ်ထဲက ဇဝေဇဝါခံစားလိုက်ရသည်။ ခါတိုင်းဆို ဖူးဖူးက ဒီ လိုမဟုတ်။ သူထက်ပင်စောပြီး ကားပေါ်ကြိုရောက်နေတတ်သေး၏။

“ဒေါ်လုံး... ဒေါ်လုံး”

“ဘာလိုချင်လို့လဲ စူးရှ”

“ဖူးဖူးရော”

“ဖူးဖူးကျောင်းသွားပြီလေ”

“ဘယ်အချိန်ကလဲ အိမ်ထဲက ထွက်မလာသေးပါဘူး”

“အစောကြီးကတည်းကပဲ”

ဒေါ်လုံးအဖြေကြောင့် သူ့ဒေါသက အထွဋ်အထိပ်သို့ရောက်ရိ

သွားကုန်သည်။ ဘာဖြစ်တာလဲ။ ဒါက ဘာအချိုးချိုးတာလဲ။ လူရဲနေ့မှာအော်လိုက်တာကို မကျေနပ်ဘူးဆိုလည်း အဲဒီလောက်စိတ်ကောက်စရာလား။ ဖူးဖူးက လူရဲကိုများ စိတ်ဝင်စားနေပြီလား။

“တောက်!”

အလိုမကျမှုတွေများစွာ။

ကျောင်းရောက်တော့ ဖူးဖူးတို့အတန်းရှေ့ကို ဖြတ်လျှောက်သွားပိပေမယ့်လည်း သူလှည့်မကြည့်။ သူ့အတန်းထဲဝင်လိုက်တော့ မျက်နှာစပ်ပြီးပြီးနှင့်လူရဲကို အဆင်သင့်တွေ့လိုက်ရသည်။ လူရဲနှင့်စကားမပြောချင်၍ အခြားခုံမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သော်လည်း လူရဲက သူ့အနားထင်ထိုင်ကာ

“စူးရှ၊ မင်းကလည်းကွာ မိန်းမကြီးကျလို့”

“ငါ မင်းနဲ့ဘာမှမပြောချင်ဘူး”

“ဘာလဲ၊ မင်းညီမကို ငါ၊ ရိလို့ တင်းနေတာလား”

လူရဲအမေးကိုမဖြေဘဲ စိတ်မဝင်စားသလိုနေလိုက်၏။

“ဆောရီးကွာ၊ ငါ မင်းညီမမှန်းမသိလို့။ ဒါပေမဲ့ ငါ အခုတကယ်

ချစ်မိသွားပြီ”

ဝန်ခံသံက သူ့စိတ်ကိုထိုးဆွဲလိုက်သလို။

လူရဲကိုထိုးပစ်ဖို့ရွယ်ပြီးကာမှ စိတ်ကိုပြန်လည်ထိန်းချုပ်လိုက်ရသည်။

“ထိုးလေ စူးရှ ဘယ်အစ်ကိုကမှ ငြိမ်ပြီးရယ်နေမှာမဟုတ်ဘူးဆိုတာ ငါသိပြီးသားပါ။ ငါ၊ ဖူးဖူးကိုချစ်တယ်၊ ကြိုးစားတော့မယ်၊ မင်းနဲ့ငါက သူငယ်ချင်း။ မင်းကိုကျော်ပြီးမလုပ်ချင်လို့ အသိပေးတာ။ ငါ ဖူးဖူးကိုချစ်တယ်”

“ကဲကွာ”

“ခွပ်! ခွပ်!”

ရုတ်တရက်ပြောင်းလဲသွားသောအခြေအနေကြောင့် အခန်းထဲကလူတွေ စုဝေးလာကြသည်။

“စူးရှ၊ မင်းကျေနပ်ပြီလား။ မကျေနပ်သေးရင် ထပ်ထိုးလို့ရတယ်။ ငါ၊ မင်းကိုပြန်မလုပ်ဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ မင်းရဲ့လက်သီးတွေက ငါ့ကိုပါမစ်ပေးလိုက်တာပဲ”

လွဲနေသောလူရဲကို စူးရှက ထပ်ထိုးဖို့ရွယ်လိုက်စဉ်မှာ...

“မလုပ်ကြပါနဲ့။ နှင်တို့အချင်းချင်းတွေပဲ”

ဟုတစ်ယောက်တစ်ပေါက်ဝိုင်းပြောကာ ဆွဲလာကြသည်။ စူးရှက ဒေါသအညွန့်လူနေပေမယ့် လူရဲကတော့ နာကျင်ဟန်မရှိ၊ ခပ်ပြုံးပြုံး။

အတန်းထဲမှလူများမှာ ဘာကိုမှနားမလည်နိုင်ကြတော့။ စူးရှက တောက်ပြင်းပြင်းတစ်ချက်ခေါက်ကာ ဒေါသနှင့်ဆောင့်ရှန်းပြီး ထွက်လာခဲ့လိုက်သည်။ လူရဲလည်း လဲကျနေရာမှ ခိုမြှောက်ထွက်လာကာ စူးရှနောက်လိုက်ထွက်ခဲ့သည်။ လူအများက အမျိုးမျိုးဝေဖန်ရင်း ကျန်ခဲ့ကြလေတော့သည်။

သူစိတ်တိုနေ၍ ကားကိုဘယ်အထိမောင်းနှင်မိမှန်းမသိ။ သတိထားမိလိုက်ချိန်မှာ မြို့ပြင်ဘက်သို့ပင် ရောက်ရှိနေပါပြီ။ ကားကို ခဏလမ်းဘေးချရပ်ပြီး အာရုံတွေကိုစုစည်းကာ နောက်ပြန်ကွေ့လိုက်သည်။

သူ ဘာတွေကိုစိတ်ဆိုးနေတာလဲ။ ဘာကြောင့်စိတ်ဆိုးတာလဲ။ သူ့ကိုယ်သူနားမလည်ပါ။ အမှန်ဆို လူရဲကလည်း လူလွတ်တစ်ယောက် ဖူးဖူးကိုကြိုက်တာ ဘာဖြစ်လဲ။ ပြီးတော့ လူရဲက လူကောင်းတစ်ယောက်ပဲဆိုတာ သိနေသည်။ ဖူးဖူးကိုကြိုက်လို့ သူ့ဆီမှာခွင့်တောင်းတာပဲ သူက ဘာဖြစ်နေတာလဲ။ ဖူးဖူးက သူညီမလေ။ တစ်နေ့နေ့တော့ အိမ်ထောင်ပြုမှာပဲ။

ဟာ ဘာတွေလဲ။ စိတ်တွေက ကစဉ့်ကလျားနှင့် ကားဘရိုက်ကို ဖိနှင်းပစ်လိုက်ပြန်သည်။ စိတ်တည်ငြိမ်သွားမှ ဖူးဖူးကိုကြိုရန် ကျောင်းဘက်သို့ဦးတည်လိုက်ပြန်သည်။

ကျောင်းမှာ ဖူးဖူးကို သခင်၊ မေမြင့်တို့နှင့်အတူတွေ့ရ၍ စိတ်အေးသွားရသည်။ သို့သော် ဘေးနားမှာ လူရဲကပါ ကပ်ပါလာ၍ မျက်မှောက်ကို တွန့်ချိုးထားမိသည်။ နဂိုတိုနေမိသည့်စိတ်က ကျုံ့ဝင်သွားပြန်သလို ခြေလှမ်းကျဲကြီးနှင့်သူ့ကို လူရဲက လျင်သူပီပီမြင်သွားကာ...

“ဟာ! စူးရှ မင်းတစ်နေ့ကုန်ဘယ်ပျောက်နေတာလဲ”

အမျိုးမျိုးတတ်နိုင်သောလူရဲရဲ့စပရိန်မျက်နှာကိုသာ အကြိမ်ကြိမ် ဆွဲထိုးချင်နေမိသည်။ သို့သော် ဒါ ဖူးဖူးရှေ့မှာလေ။

ရယ်နေသောလူရဲရဲ့ပခုံးကို တိုက်ကျော်ကာ ဖူးဖူးရဲ့လက်ကောက်ဝတ်ကိုဆောင့်ဆွဲပစ်လိုက်ပြီး ဆွဲခေါ်လာခဲ့သည်။ ဖူးဖူးက စူးရှရဲ့မျက်နှာရိပ်ကိုဖတ်တတ်သူပီပီ စိုးရိမ်ထိတ်လန့်နေမိ၏။ လက်ကောက်ဝတ်လေးနာကျင်နေတာကိုပင် ငြိမ်နေရပါသေးသည်။

“ရည်းစားလူလု၊ အူနု ကျွဲခတ်တဲ့”

“ဟဲ့ မိသခင်၊ ကြည့်လည်းပြောဦး။ သူတို့က မောင်နုမတွေ့ဟဲ့”

“ဪ ဆောရီး၊ နုမလင်နေ မောင် ဘာကျိန်းဆိုပဲ”

“နင့်စကားပုံတွေကလည်း တစ်ခုမှ အဆီအငေါ်မတည့်ဘူး။ တစ်လွဲကြီးပဲ”

“ညရောက်မှ အဲဒါဘာစကားပုံနဲ့ကိုက်ညီသလဲလို့ စာအုပ်တွေ

မှာ ရှာကြည့်ဦးမယ်။ ဒါနဲ့ နေပါဦး၊ လူရဲ့ နှင့်မျက်နှာကြီးက ညှိမဲလို့
ဘာဖြစ်ခဲ့တာလဲ”

“စူးရှထိုးတာလေ၊ လက်ဆက ပြင်းတယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ မကြီးမငယ်နဲ့”

“သူညီမကိုကြိုက်တယ်ပြောလို့”

“နည်းသေးတယ်”

ဟု သဇင်နဲ့မေပြင့်တို့ရဲ့ထောပနာပြုသံ။

အခန်း (၁၄)

အခုတလော ပူးဖူးက သူ့ကိုရှောင်ရှောင်နေတတ်၍ သူ ဒီနေ့တော့
အစောကြီးပင် ထိုင်စောင့်နေလိုက်သည်။ သူကြာကြာမစောင့်လိုက်ရပါ။
အရှင်သွားရန်ထွက်လာသောပူးဖူးကို သူဖမ်းမိလိုက်သည်။

သို့သော် ပူးဖူးက သူ့ကိုဂရုမစိုက်ဘဲ ကျော်သွားခဲ့၍ သူစိတ်တို
ညီနှင့် ကားတံခါးကို ဝုန်းဒိုင်းဖွင့်ဆင်းကာ...

“ပူးဖူး...”

ခေါ်လည်းခေါ်ကာ လက်တစ်ဖက်ကိုဆွဲထားလိုက်သည်။ ပူးဖူး
ရုန်းတော့ သူကပို၍တင်းတင်းကိုင်ထားလိုက်၏။

“နင် အခုတလော ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ။ ငါ့ကိုစိတ်ကောက်နေတာလား”

“ဖူးဖူးလက်ကိုလွှတ်ပါ။ မကောင်းဘူး”

“ဘာမကောင်းတာလဲ။ ဘာလဲ... မင်းက လူရဲကိုကြိုက်နေလို့လား”

“ဟုတ်တယ်၊ ကြိုက်တယ်၊ လူရဲမှာ လွတ်လပ်ပျော်ရွှင်မှုအပြည့်ရှိတယ်။ ဘာချုပ်ချယ်ကန့်သတ်ချက်မှမရှိဘူး”

“ဖူးဖူး”

အော်သံကြီးက ဟိန်းသွားတာမို့ သူမက လိပ်မလေးလို ခေါင်းလေးပုဝင်သွားရ၏။ လက်များကလည်း တဆတ်ဆတ်တုန်ယင်လာ၏။ စူးရှကို ငယ်ကတည်းက မော်မကြည့်ဝံ့ခဲ့တာပါ။

စူးရှက သူမကို ဘာတစ်ခွန်းမှထပ်မပြောတော့ဘဲ ကားထဲဆွဲတင်ပစ်လိုက်သည်။ စူးရှဒေါသထွက်နေမှန်းသိ၍ ဖူးဖူးမှာ မော်လို့ပင်မကြည့်ဝံ့ပါတော့။

“နင့်ကို မေမေဆုထားလို့လား”

နိမ့်ဝင်သွားသောအသံအပြောင်းအလဲကြောင့် ဖူးဖူးမှာနားမလည်

နိုင်း။

“နောက်နေ့တွေဆို နင် ငါ့ကိုစောင့်။ နင် လိုင်းကားမစီးတတ်မှန်း ငါသိတယ်။ နင့် အဲဒီလိုသွားနေတာ အန်ကယ်မသိဘူးမို့လား။ မေမေကြောင့်ဆို မေ့ပစ်လိုက်။ မေမေက ငယ်ငယ်ကတည်းက အဲဒီအတိုင်းပဲ။ ငါမှတ်မိသေးတယ်။ ငါ နင့်ကိုပထမဆုံးစတွေ့တဲ့နေ့ကလေ။ နင့်ကို ဘွားဘွားက ဆူနေတယ်။ အဲ့တုန်းက နင် နှင်းဆီရုံဘေးမှာ ထိုင်ပိုနေတာ အခုထိ ငါမမေ့သေးဘူး”

သူမ သိပ်အံ့သြသွားရသည်။ သူမ လုံးဝထင်မှတ်မထားခဲ့လို့ပါ။ ထိုနေ့ကို သူမ ဘယ်မေ့လေမလဲ။ ဖေဖေလက်ထပ်ခဲ့သည့်နေ့ပဲကို။

“အဲဒီတုန်းကတည်းက ငါ နင့်ကိုစောင့်ကြည့်နေခဲ့တယ်။ နင် အဲဒီနှင်းဆီရုံဘေးမှာ ဘာဖြစ်လို့မကြာခဏသွားနေရတာလဲ၊ ငါသိချင်ပေမယ့် မမေ့ဖြစ်ခဲ့ဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ နင်က မူးရှိနေရင် တစ်လောကလုံးကို လူလို့မှမထင်တော့တာ”

သူမ ဘာမှပြန်မဖြေဖြစ်တော့။

တစ်ရက်လောက်ထွက်ခွာသွားသောကားလေးကို အပေါ်ထပ်မှ လိုက်ကာ

လေးဖယ်ကာကြည့်နေသူက ဒေါ်ဇေမိစ်ရယ်ပါ။ သူမရင်ထဲမှာ ဒေါသတို့ မုန်းတီးစိတ်တို့က ဖြေမသည်နိုင်။ မုန်းတီးစိတ်နှင့်အတူ တစ်ခုခုကိုခိုင် မာစွာဆုံးဖြတ်ပြီးဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

မှန်ပါသည်။ သူမစိုးရိမ်ခဲ့သောအချိန်အခါနား နီးကပ်လာပြီဖြစ် ၍ ကြိုတင်ကာကွယ်နိုင်သည့်လက်နက်ပုန်းတစ်ခုကို ပစ်လွှတ်ရပါတော့ မည်။ အဲဒါကတော့ ပိတုန်းကောင်လေးလူရဲ့ပါပဲ။

ဖူးဖူးလိုအဆင့်အတန်းမျိုးနှင့်ကောင်မလေးကို သူမသားစူးရှနှင့် လည်း သဘောမတူနိုင်သလို၊ တူအရင်းဖြစ်တဲ့ဖူးနဲ့လည်း မကြည်ဖြူနိုင် ပါ။ ဒါကြောင့်.....

အခန်း (၁၅)

ဒေါ်မိမိနဲ့မေမေ အခုတလောတကွဲတွဲဖြစ်နေခြင်းကို သူသိပ်ပြီး မသင်္ကာပါ။ မေမေရဲ့မျက်ဝန်းတွေကိုလည်း သူသဘောပေါက်နေမိသလို ပင်။

သူ အတတ်ကြီးမသိနိုင်ခဲ့ပေမယ့် ထိုကိစ္စဟာ ဖူးဖူးနဲ့သက်ဆိုင် နေလိမ့်မည်ဟု ခံစားမိနေသည်။ ထိုသို့သောသံသယစိတ်နှင့်အတူ သူ ရင်ထဲ မာန်တစ်ခုတိုးဝင်လာခဲ့သည်မှာ သူ့ကိုယ်သူပင် သတိမထားမိ လိုက်။

ဒီနေ့တော့လည်း ဖူးဖူးနဲ့ကျောင်းအတူတူသွားဖြစ်ရန် အစော

ကြီး ကားထဲမှာထိုင်စောင့်နေမိသည်။ သို့သော် အချိန်အတန်ကြာတွင်
မလာသောဖူးဖူးကြောင့်

“ဒေါ်လုံး... ဖူးဖူးရော”

“ဒေါ်လုံး ခုပဲပြောမလို့၊ ဖူးဖူး မနက်ကတည်းက ဆင်းမလာ
သေးဘူး”

ထိုအခါမှာတော့ သူ့စိတ်ထဲပူထူသွားကာ ဒေါ်လုံးကိုဖြတ်ကျော်
ကာ အပေါ်ထပ်သို့ တဘုန်းဘုန်းပြေးတက်ခဲ့တော့၏။

“ဖူးဖူး... ဖူးဖူး”

“ဒေါက်! ဒေါက်!”

တုန်ပြန်သံဘာမှမကြားရပါ။ ဖူးဖူးကိုအိပ်ပျော်နေတာပဲဟု နှိပ်
တွေးပစ်လိုက်ပြန်သည်။ သို့သော် ဖူးဖူးဟာ ဒီအချိန်ထိ ဘယ်တော့မှ
အိပ်လေ့မရှိ။

သူ စေတေခါနဲ့ပင် တံခါးကိုမဖွင့်ရဲဖွင့်ရဲလှုပ်လိုက်သည်တွင် ခုထိ
ပေါ်မှာ ကွေးကွေးလေးအိပ်ပျော်နေသောဖူးဖူးကြောင့် သူပြန်လှည့်ထွက်
မည်အပြု အမှတ်တမဲ့တွေ့လိုက်ရတဲ့ဖြူဖတ်နေသောနှုတ်ခမ်းတစ်လွှာ
ကြောင့်...

“ဖူးဖူး... ဖူးဖူး”

သူ့စိတ်ပူသွားမိသည်။ နေမကောင်းဖြစ်တာလား။ သို့သော် နဖူး
ပြင်နုနုကိုလည်း မစွမ်းသပ်ရဲပြန်။ မညီညာတဲ့စိတ်အစဉ်ကို ဘယ်လို
ထိန်းချုပ်ရမှာလဲ။

“ဟင်း...”

လက်ကလေးကိုထိမိလိုက်စဉ် ကူးစက်စွာသောအပူငွေ့ကြောင့်
ပြာဝေသွားကာ အောက်ထပ်သို့ကသောကမျောပြေးဆင်းလာပြီး...

“ဒေါ်လုံး... ဆေးတွေရော”

“ဘာ... ဘာဖြစ်လို့လဲခွေးရှု”

ဒေါ်လုံးအမေးကို ဘာတစ်ခုမှမဖြေဘဲ ဗီရိုပုထဲမှ ဆေးပုလင်း
အချို့ကိုဆွဲယူကာ...

“ရေခွေးခွေးလေးတစ်စလုံးနဲ့ ပဝါသန့်သန့်လေးယူလာပေ။ မြန်
မြန်နော်”

“အင်းအင်း...”

ဒေါ်လုံးအပေါ်ထပ်ရောက်သွားတော့ ဖူးဖူးကိုတည့်မတ်ကာ ဖူးရှု
ကပွေ့ချီထားရင်း ဆေးတိုက်နေသည်။

“ကိုကို... ကိုကို”

ဖူးဖူးရဲညည်းတွားသံကို စူးရှက သက်ငြင်းရှည်မှုတ်ရင်း...

“ဒေါ်လုံး၊ ဖူးဖူးကိုသန့်ရှင်းထားပေးလိုက်။ ပြီးတော့ ပေါ့ပါးတဲ့ အင်္ကျီသန့်သန့်တစ်စုံပြန်လဲထားပေးလိုက်”

ဤမျှပြောပြီး ထွက်သွားပြန်သည်။

ဒေါ်လုံး၊ ဖူးဖူးကိုအင်္ကျီလဲပေးပြီး ဆင်းလာတော့ ဆန်ပြုတ်ကြဲ နေသောစူးရှကိုတွေ့မိလိုက်စဉ်မှာ ဒေါ်လုံး ကိုယ့်မျက်လုံးကိုယ်မယုံနိုင် ဖြစ်သွားရသည်။

“သကြားနဲ့ဆား နည်းနည်းပဲခတ်ထားတယ်”

စူးရှက မျက်နှာလေးရဲ့ရဲ့ဖြင့် အရှက်ပြေပြောလိုက်တော့ ဒေါ်လုံးက ရယ်ချင်ပေမယ့်လည်း မသိလိုက်မသိဖာသာလေး နေပေးလိုက်သည်။ စူးရှက ဆန်ပြုတ်ပူပူကို ခွက်ကလေးထဲစနစ်တကျခပ်ထည့်ကာ...

“ဒေါ်လုံး”

“ဘာလုပ်ပေးရမလဲ စူးရှ”

ဆန်ပြုတ်ပန်းကန်နှင့် ရောက်တတ်ရာရာဖြစ်နေသော စူးရှက ရယ်ချင်ပေမယ့် မျက်နှာတည်ကာပြောလိုက်၏။

“ဟို၊ အဲဒါ အခု ကြော်၊ ဖူးဖူးသတိရနေလောက်ပြီ။ အဲဒါ

ဆန်... ဆန်ပြုတ်သွားပေးလိုက်ဦး”

“ဒါများ စူးရှရယ်၊ ပေး... ဒေါ်လုံးသွားပေးလိုက်မယ်”

“ဟို... ကျွတ်”

ဒီနေ့မှထူးခြားနေတဲ့စူးရှကို ဒေါ်လုံးပြုံးမိချင်သလို သက်ပြင်း လည်းချမိပါသည်။

“ဘာမှမဟုတ်တော့ပါဘူး”

ဖူးဖူးအပေါ် သာမန်ထက်ပိုလာသည့်စူးရှရဲ့စိတ်ကို စူးရှက ကိုယ့် ကိုယ်ကို သိချင်မှသိလိမ့်မည်ဖြစ်သော်လည်း ပရိသတ်ဖြစ်တဲ့ဒေါ်လုံးက တော့ ထင်ရှားပြတ်သားစွာ တွေ့မြင်နေရပါသည်။

“ဟင်... ဖူးဖူးနိုးပြီလား”

“အင်း၊ ညကအအေးမိသွားတယ်နဲ့တူတယ်။ ဒါနဲ့...”

“အဝတ်အစားတွေလား၊ စူးရှလဲခိုင်းလို့ ဒေါ်လုံးလဲပေးထားတာ”

“ရှန်... စူးရှက”

ထိုအတွေးနှင့်အတူ သူမရှက်စိတ်ဖွေးဖွေးတို့ ခေါင်းပြုထွက်လာ နေသည်။ အဲဒါမှ ဒုက္ခပဲ။ သူမ ညက အင်္ကျီပါးပါးနှင့် စိတ်လွတ်ကိုယ် လွတ်အိပ်ခဲ့မိသည်။

“အခု စူးရှရော”

“အခန်းထဲမှာ ရှိမှာပေါ့”

“ဟင်! ကျောင်းမသွားဘူးလား”

“ရော့... ဒီဆန်ပြုတ်ကိုအားပါးတရသောက်လိုက်ဦး။ ဒေါ်လုံး
ဖြင့် မြည်းစမ်းချင်ပါ့”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဖူးဖူးရဲ့ကိုယ်တွေလည်း ခြစ်ခြစ်တောက်ပူနေရော၊ ပြာနေလိုက်
တာ။ ဟိုဆေးယူ၊ ဒီဆေးယူနဲ့ ဖူးဖူးနားကာကိုမခွာဘူး။ တစ်ချိန်လုံးရှိ
နေတာ။ ဒီဆန်ပြုတ်ကိုကုန်အောင်သောက်လိုက်။ ဒါ တစ်လောကလုံး
မှာ ဖူးဖူးပဲသောက်ဖူးတာ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဒါ စူးရှရဲ့လက်ရာလေ”

“ရှင်”

“မထင်ရဘူး။ ဒီကောင်လေးရဲ့စိတ်ထဲမှာ ဒီလောက်နူးညံ့ခြင်း
တွေရှိနေမယ်လို့။ စကားလည်း နည်းတယ်၊ မျက်နှာကလည်း မှင်တေ
တောနဲ့။ သမီးကံကောင်းပါတယ်။ သမီးရဲ့အစ်ကိုနှစ်ယောက်က သမီးကို
ဆို ထူးထူးခြားခြားကိုကောင်းပေးကြတာ။ သမီးလည်း အစ်ကိုနှစ်ယောက်
လုံးကို အစ်ကိုတွေလို့ တစ်သက်လုံးသဘောထားသွားနိုင်ရင်တော့
ထာဝရပျော်ရွှင်ခြင်းတွေနဲ့ပြည့်သိပ်နေမှာပေါ့”

ထူးထူးခြားခြားပြောဆိုလာတဲ့ဒေါ်လုံးရဲ့စကားတွေကို သူမနား

မလည်ပါ။ ထိုစဉ်...

“ဒေါ်လုံး၊ ဖူးဖူးနီးနေပြီလား”

ဟုအခန်းအပြင်ဘက်မှအသံကြားရခြင်းနှင့်အတူ စူးရှမျက်နှာ
လေး အိုးတိုးအမ်းတမ်းပေါ်လာသည်။ သူ့ကိုကြောင်ကြောင်ကြီးငေးကြည့်
နေခဲ့သောဖူးဖူးကြောင့် သူ့မျက်နှာကြီး ဘယ်လိုစားရမုန်းမသိအောင်
ပြုံးနိုးသွားရသည်။

သူက ဒီနေ့မှ ထူးထူးခြားခြားနူးညံ့နေခဲ့တာကို။ သူ့ရှက်နေပေ
မယ့်လည်း ဖူးဖူးရှေ့မှပြေးထွက်မသွားချင်မိသေးပါ။

“ငါလည်း ဒီနေ့ခေါင်းနည်းနည်ကိုက်တာနဲ့ပဲ... ”

ဘာပြောလို့ဘာပြောရမုန်းမသိဖြစ်နေတဲ့စူးရှတစ်ပိုင်းတစ်စ
စကားကြောင့် အကင်းပါးသောဒေါ်လုံးက...

“ကဲ၊ မင်းတို့မောင်နှမ စကားပြောရစ်ကြဦး။ ဒေါ်လုံးလုပ်စရာ
သေးရှိသေးလို့”

ဒေါ်လုံးထွက်သွားပြီးလို့ အတန်ကြာသည်အထိ သူတို့ ဘာစကား
ပြောဖြစ်ကြပေ။ ရင်ထဲမှာတော့ အတွေးကိုယ်စီနဲ့။ သို့သော် တိတ်
တိတ်ခြင်းက ပို၍လေးနက်သယောင်မို့ စူးရှက ရုတ်တရက်ဆန်ပြုတ်
ကုန်ကိုလှမ်းယူကာ...

“ဆန်ပြုတ်အေးတော့မယ်။ ရော့၊ သောက်လိုက်ဦး”

“ဟင့်အင်း ငါမသောက်ချင်ဘူး”

“သောက်လိုက်ပါ။ လက်လည်းအပူလောင်တယ်”

“ဘာ”

“ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး”

“မသောက်ချင်ဘူး။ ဘာမှမဆာတာ”

ဖွတ်ခေါင်းမာနေသောဖူးဖူးကို သူက စိတ်မရှည်နိုင်တော့စွာဖြင့်

ဆန်ပြုတ်တစ်စွန်းခတ်ပြီး တိုက်လိုက်သည်။

“အား...”

“ဟင်! ပူသေးလား”

“ပူတာပေါ့၊ နာသွားတာပဲ”

“အရမ်းပဲလား။ ကြာလှနို့ပြီကို”

“ဆန်ပြုတ်က ထမင်းလို ခဏလေးမအေးဘူး”

“ဪ နီလိုလား”

နောက်တစ်စွန်းတော့ အေးသွားအောင်မှုတ်ပြီး ခွံ့လိုက်ပါသည်။

ဖူးဖူးပါးစပ်ထဲသို့ ဆန်ပြုတ်အေးအေးလေးခွံ့လိုက်သောခဏတော့

အတွင်းမှာပင် သူ့ရဲ့နှလုံးခုန်သံတွေက ပြောင်းဆန်သွားရသည်။

သူ့ရင်ဘတ်ကို သူ့ကိုယ်တိုင်ပင် မယုံနိုင်အောင်ဖြစ်သွားရပါ၏။
ထိုရင်ခုန်သံကို သူ့စိတ်ဆိုးမိသွားသည်။ ဟာ သူဘာတွေဖြစ်သွားတာ
လဲ။ ရုတ်တရက်ဆိုသလိုပင် သူ့မတ်တတ်ရပ်ကာ...

“နင့်ဖာသာပဲသောက်လိုက်တော့ လက်က ကောင်းနေသေးတာ
ကို”

ဟုဆိုကာ ဆောက်တည်ရာမဲ့ခြေလှမ်းသုတ်သုတ်နှင့် ထွက်သွား
ခဲ့တော့သည်။ ပြောင်းလဲသွားသောအခြေအနေကြောင့် ဖူးဖူးမှာ နား
မလည်နိုင်စွာဘဲ ဆန်ပြုတ်ကိုစိတ်မပါလက်မပါသောက်နေမိသည်။

နေမကောင်းဖြစ်နေတာမို့ ကိုကိုကိုသတိရရင်း စူးရှရဲ့ထူးထူးခြား
ခြားအပြုအမူတွေကိုတွေးတောရင်းနှင့် ညနေပင်ရောက်သွားခဲ့လေပြီ။
ဒီကြားထဲ လူရဲက အလည်လာနေသေးတာကြောင့် သူမက နေမကောင်း
၍ မထနိုင်ပါဘူးဟု မတွေ့ချင်မိ၍ အကြောင်းပြချက်ပေးလိုက်သည်။
ဖူးရှုရှုနေတာမို့ ဒေါ်လေးဇေဇီက သူမကိုသိပ်အမိန့်မပေးခဲ့တာကြောင့်
လည်း သူ့မစိတ်သက်သာရာရသွားခဲ့သည်။

“ဒေါက်! ဒေါက်!”

တံခါးခေါက်သံကြောင့် သူ့မစိတ်ရှုပ်ထွေးသွားမိပြန်စဉ်...

“သမီးအိပ်ပျော်နေတာလား”

မျှော်လင့်မထားတဲ့ဖေဖေအသံကြောင့် သူမဝမ်းသာပျော်ရွှင်သွားမိပါ၏။ မေမေဆုံးပြီးကတည်းက အလုပ်ထဲမှာပဲ စိတ်နှစ်ထားခဲ့သော ဖေဖေက သူမထံရောက်လာ၍ သူမရင်ထဲ အတိုင်းမသိပါပဲ။

“မ... မအိပ်သေးပါဘူးဖေဖေ”

“သမီးနေမကောင်းဘူးဆို”

“ရေချိုးပြီးအိပ်လိုက်တာ”

“ကျန်းမာရေးကိုဂရုစိုက်ပေါ့သမီးရယ်။ ဖေဖေလည်း သမီးအပေါ် ဂရုစိုက်ဖို့ ပေါ့လျော့သွားခဲ့တယ်”

“မဟုတ်ပါဘူးဖေဖေ၊ ဖေဖေဂရုစိုက်ပါတယ်။ ဖေဖေက ဖူးဖူးလေးစားရတဲ့အိပ်ထောင်ဦးစီးပါ”

“ငါ့သမီးလေးက သိပ်လိမ္မာတယ်။ သမီးက အဲဒီလိုလေးသိတတ်ရင် ဖေဖေက အပြစ်မကင်းသလိုခံစားရတယ်။ သမီးကို ဖေဖေလစ်လျှူရှုထားသလိုခံစားရတယ်”

“အဲဒီလိုမတွေးပါနဲ့ဖေဖေ၊ ဖေဖေက ဂရုစိုက်ပါတယ်။ ဖူးဖူးက သာ အနေမတော်လို့ နေမကောင်းဖြစ်တာပါ။ ဖေဖေက အလုပ်တစ်ဖက်နဲ့အရမ်းပင်ပန်းပါတယ်။ ဖူးဖူးသာ ဖေဖေကိုမကူညီနိုင်လို့ စိတ်မကောင်းဖြစ်နေရတာပါ။ ဖေဖေက အတုယူဖို့ကောင်းတဲ့အိပ်ထောင်ဦး

စီးကြီးပါ။ လောကမှာ ဖေဖေကအကောင်းဆုံးပါ”

“အလုပ်ထဲမှာပဲနေပြီး သမီးတို့မောင်နှမကို ဂရုမစိုက်တဲ့ဖေဖေက ကောင်းနေသေးလား”

“ဟင့်အင်း ကောင်းတယ်၊ ဖေဖေက အရင်တုန်းက အရမ်းဝမ်းနည်းခဲ့ပေမယ့်လည်း ဖူးဖူးတို့ရှေ့မှာပြုံးနေခဲ့ဖူးတယ်။ ဖေဖေရင်ထဲမှာ ငိုနေပေမယ့်လည်း ဖူးဖူးတို့စိတ်ကိုတည့်မတ်စေခဲ့တယ်။ ဖေဖေမျက်ရည်တွေကိုလည်း ဖူးဖူးတို့ကိုမမြင်စေခဲ့ဘူး။ ဖေဖေက သိပ်ကောင်းပါတယ်”

“အွန်း... ငါ့သမီးလေးလည်း ကြီးလာပြီပဲ”

“နောက်ဆို ဖေဖေကို အလုပ်တွေအများကြီးလုပ်ကူတော့မယ်လေ”

“သမီးက အိမ်မှာနေရတာ ပျင်းနေလို့လား”

“ဖူးဖူးက ဖေဖေကိုကူညီချင်တာပါ”

“နောက်ဆို သမီးမပျင်းရတော့ပါဘူး။ ဖေဖေက လိမ္မာတဲ့သမီးကို သတင်းတစ်ခုပြောစရာရှိတယ်။ သမီးရဲ့ကိုကို နောက်နှစ်ရက်ဆို မြန်မာပြည်ကိုပြန်ရောက်မယ်”

“ဟင်!”

ရုတ်တရက်ကြားရသောစကားက ဝမ်းသာလွန်း၍ သူမဘာမှ

မပြောတတ်နိုင်တော့။ နောက်တော့မှ မျက်လုံးလေးပေမိုတ်ပေမိုတ်ဖြစ်
လာကာ...

“ဟေး... ဝေး... ကိုကိုပြန်လာတော့မယ်”

ခုတင်ပေါ်မှာ ခုနစ်နှစ်သမီးလေးလို ရုတ်တရက်ထခုန်လိုက်သော
သမီးကြောင့် ဦးခန့်သော်မှာ တဟဲဟဲနှင့်အသံထွက်အောင် ရယ်မော
လိုက်ပါ၏။

သမီးဟာ ဒီလိုကြီးပျော်ရွှင်နေတာကို မမြင်ဖူးခဲ့တာ အတော်ကြာ
သွားခဲ့ပါပြီ။ သမီးဟာ သူ့ကိုကိုကို ဘယ်လောက်ချစ်ပြီး သံယောဇဉ်ကြီး
လှတယ်ဆိုတာ သိသာထင်ရှားလှပါသည်။ အစ်ကိုပြန်လာတော့မယ်ဆို
တာလည်းကြားရော အိပ်ရာထဲမှာ လူမမာလိုပျော့တော့နေသောသမီးက
လူကောင်းတစ်ယောက်လို လန်းလန်းဆန်းဆန်း။

ဦးခန့်သော် ခန့်မှန်းမိလိုက်ပါ၏။ သမီးဟာ သူ့အစ်ကိုကို ဘယ်
လောက်အထိ လွမ်းဆွတ်တမ်းတခဲ့မှန်း တွက်ဆလိုရသွားပါပြီ။ နိုင်ငံခြား
မှာရှိတဲ့သားဖြစ်သူကလည်း ဖူးဖူးကိုချည်းသာ အထပ်ထပ်မေးနေခဲ့
သည်မှာ သူ့ဖြေရတာအမောပင်။

ထိုမောင်နှမ၏သံယောဇဉ်က သူထင်ထားတာထက်ပင် ခိုင်မာ
နေကြပါသေး၏။

“ကိုကိုက ဘယ်လိုပုံစံမျိုးဖြစ်သွားပြီလဲမသိဘူးနော်၊ ဟီးဟီး...
ဦးချောလာမှာသေချာတယ်။ ကိုကိုကို ကောင်မလေးတွေပိုင်းကြိုက်
နေရင်တော့ ဒုက္ခပဲ။ အဲ ကိုကိုကိုသွားကြိုတဲ့နေ့ကျရင် ဖူးဖူးဘယ်အင်္ကျီ
ဆတ်သွားရမလဲ။ ကိုကိုက ဘယ်လိုမျိုးဝတ်မှုကြိုက်မှာလဲ။ ဖေဖေ...
အခုဘာဝတ်ရင်ကောင်းမလဲ”

“ဘာပဲဝတ်ဝတ်ပေါ့။ သမီးက လှပြီးသားပါ”

“အဖြူရောင်ပဲ ဝတ်သွားလိုက်မယ်။ ကိုကိုက အဖြူရောင်သိပ်
ကြိုက်တာ”

ဘယ်သောအခါမှ အဝတ်အစားကိုစွန့်အလုပ်မရှုပ်ဖူးတဲ့ဖူးဖူးက
အခုတော့ အဝတ်ဗိန့်ကြီးကို လှန်လိုက်လှောလိုက်နဲ့ အလုပ်ရှုပ်နေခဲ့ပါ
သည်။

လေးနှစ်ဆိုသောအချိန်ကာလကြီးမှာ အကုန်ပြန်သလောက် နှစ်
ချက်ဆိုသောအချိန်ကာလလေးမှာ ကုန်ခဲ့လှပါသည်။ သို့သော် ဒီနှစ်ရက်
အတွင်း ဝတ်စုံရွေးနေရတာနှင့် ကိုကိုအခန်းကိုပြင်ဆင်နေရတာနှင့်မို့

မမောနိုင်ခဲ့ပါ။

ကိုကိုအခန်းက အထူးတလည်ကြီးပြင်ဆင်သိမ်းဆည်းနေစေ
မလိုပါ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူမက ကိုကိုကိုသတိရတိုင်း ကိုကိုအခန်း
ကို ရှင်းလင်းနေခဲ့သည်မှာ အကျင့်ဖြစ်နေ၍ပါ။

နှစ်ရက်မြောက်သောနေ့မှာတော့ သူမက အစောဆုံးပင်အိမ်ထဲ
ထကာ ပြင်ဆင်နေခဲ့သည်မှာ မပြီးနိုင်တော့။ လေယာဉ်ဆိုက်ချိန်ထက်
စောနေသေးပေမယ့်လည်း သူမက လောလွန်း၍ ကားထဲအစောဆုံး
ရောက်နေမိပါသည်။

ဒါကြောင့်ပဲထင်သည်။ စူးရှက သူမကိုအိပ်ထိုင်နေဦးမည်တဲ့သေ
သူမ ဒီနေ့အိပ်ထိုင်မှာမဟုတ်ဘူးဆိုတာ လုံးဝသေချာနေပါသည်။ ဘာ
ဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကိုကိုရဲ့ပုံကို စိတ်ကူးထဲ၌ အမျိုးမျိုးပုံဖော်ကြည့်နေ
၍ပါ။

အလျှိုလျှိုထွက်လာကြသောလူတွေထဲမှာ ကိုကိုပါမှာပဲဆိုသော
အသိကြောင့် အလွတ်မပေးစတမ်းရှာဖွေနေလိုက်၏။ နောက်ဆုံးမှ အိမ်
လေးကိုတွန်းပြီးထွက်လာသော ကုတ်အင်္ကျီအနက်၊ မျက်မှန်အနက်
ဘောင်းဘီရှည်အနက်နှင့် လည်စီးကို အပြာနုရောင်လေး ဆင်ယင်ထား
တဲ့ မြင့်မားပေါ်လွင်နေသောအရပ်အမောင်းနှင့်ကိုကိုကို တွေ့လိုက်ရ၏။

ကိုကိုက သိပ်မိလွန်းနေ၍ တဒက်မျှငေးကြည့်နေမိလိုက်သည်။
ကိုကိုကိုငေးကြည့်နေမိရင်းက သူမရင်ထဲ စကားလုံးများပျောက်ဆုံးနေ
ခဲ့သည်။ ကိုကိုက သူမတို့ကိုမြင်သွားဟန်ဖြင့် လက်ပြလာသည်။ ဒါ
သူမကိုကို မူးခန့်သော်ဘဲလား။

ကိုကိုက ဖေဖေကို ရင်ခြင်းအပ် ပွေဖက်လိုက်ပြီး...

“နေကောင်းတယ်နော် ဖေဖေ”

“အေးကွာ... မင်းတောင် လူကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်လာပြီ”

စူးရှကလည်း ကိုကိုကို ဝမ်းပန်းတသာကြိုဆိုရင်း ပွေဖက်လိုက်
သည်။

“ဖူးဖူးကို သေချာစောင့်ရှောက်ရဲ့လား”

“မင်းထက်မသာရင်တောင် မလျော့ဘူး”

စူးရှနဲ့ကိုကိုက ရင်းရင်းနှီးနှီးပင် နောက်ပြောင်နေသည်။

“ဒေါ်လေး၊ နေကောင်းတယ်နော်”

“ငါ့တူပို့သတဲ့မေတ္တာကြောင့် ကျန်းကျန်းမာမာပါပဲ”

ကိုကိုက အားလုံးကိုနှုတ်ဆက်ပြီးမှ စူးရှရဲ့နောက်ဘက်မှာ သိမ်
သမ်စွာ ငေးငေးလေးရပ်နေသောဖူးဖူးဆိုသို့...

“ဖူးဖူး...”

ပြီးစိစ်လေးခေါ်ကာ ပန်းကိုသိုင်းဖက်လိုက်သည်တွင် သူမရင်ထဲ သိန်ခနဲဖြစ်သွားရသည်။ ဘုရား... ဘုရား... သူမရင်ထဲ ဘာတွေဖြစ် နေတာလဲ။ ဒါ ကိုကိုလေ... အစ်ကို...

“ဖူးဖူး ညီမလေး သိပ်လှလာတယ်”

“ကိုကိုက ပိုပြီးခန့်သန့်လာတာပါ”

“ကဲကဲ... ဒီမောင်နှမတွေ အချင်းချင်းကပ်မြှောက်မနေကြနဲ့ အိမ်ပြန်ဖို့လည်း သတိကြေဦး”

ဟုဖေဖေက နောက်တောက်တောက်ပြောလိုက်ပြီးမှ

“ပေးပါ၊ ငါဆွဲမယ်၊ မင်းညီမနဲ့သာ ဝအောင်အလွမ်းသယ်။ မင်း ပြန်လာမယ်ဆိုလို့ သူ ဒီနှစ်ရက် မအားရအောင် အလုပ်ရှုပ်နေတာ”

စူးရှက နောက်လိုက်သည်တွင် သူမတို့အားလုံး ပြုံးစိလိုက်ကြ၏။ ဖေဖေနှင့်မေမေက ကားတစ်စီးဖြစ်၍ သူမနှင့် စူးရှ ကိုကိုတို့က တစ် စီးဖြစ်သည်။ ကိုကိုက စူးရှနှင့်အတူ ရှေ့ခန်းထဲဝင်ထိုင်ကာ

“မင်းကားက သန့်တယ်၊ ဒီဇိုင်းက လန်းတယ်”

“ငါ ရှိုင်းထားတာလေ၊ မင်း ဟိုမှာအားလုံးအိုကေထယ်မဟုတ် လား”

“အွန်း... မင်းရော”

“မြင်တဲ့အတိုင်းပဲ”

“ကိုကို၊ စူးရှကလေး ကျောင်းမှာဆို ‘ကင်း’ပဲ သိလား။ ဖူးဖူးကို ဆို တစ်တန်းလုံးက ယောက်မချည်းခေါ်လို့ နေရခက်နေတာ”

“စွဲလှချည်လား။ ဒါဆို ဖူးဖူးကိုစောင့်ရှောက်ဖို့ အချိန်မှရှိသေး ခဲ့လား”

“မင်းစကားကြီးကလည်း ငါကပဲ ပိန်းကလေးမှန်သမျှ လိုက်ဘူး နေသလိုလို”

စူးရှက အဲ့ဒီလိုဘွင်းဘွင်းကြီးပြောတတ်တဲ့လူပါ။

“ဖူးဖူးကလည်း လှလာတော့ ငနာတွေ အုံခဲမနေဘူးလား”

“ကိုကိုနော်”

“ဘယ်ကောင်ကပ်ရဲမှာလဲ။ ငါ့လက်သီးက လူမှမရွေးတာ”

စူးရှရဲ့နောက်ပြောင်ပြောင်အပြောမှာတော့ သုံးယောက်သား ရယ် ဟေလိုက်ခိုကြတော့သည်။

အခန်း (၁၆)

အပြဲပဲ ခြောက်နာရီမှာထလေ့ရှိတဲ့ဖူးဖူးက ဒီနေ့တော့မှ ပေအိပ်
လိုက်မိသည်။ ကိုကိုနိုးတာ ခံချင်၍ပါ။

ကလစ်ခနဲတံခါးဖွင့်သံနှင့်အတူ အပြဲယဉ်ပါးဆွဲဖူးသောခြေသံဖော့
ကြောင့် ပွင့်ချင်နေသောမျက်ဝန်းကို အတင်းပြန်ပိတ်ထားလိုက်

“ဖူးဖူး၊ နိုးပြီလား”

“မနိုးသေးဘူး”

သူမအဖြေမှာတော့ ကိုကိုက တဟဲဟဲနှင့်ရယ်ကာ ခုတင်နားသို့

ကင်လာသည်။

“မနိုးသေးရင်လည်း ထတော့”

“ငယ်ငယ်တုန်းကလို ဆွဲမ၊ မတော့ဘူးလား”

“အခုကြီးလာတော့ ဖူးဖူးကိုယ်ကို ကိုကိုနိုင်ချင်မှနိုင်တော့မယ်”

“ကိုကိုကိုအရမ်းသတိရတာပဲ။ ကိုကိုရော ဖူးဖူးကိုသတိမရတာ

လားဟင်”

“လမင်းကြီးကိုမေးကြည့်လိုက်”

“တကယ်”

“တကယ်ပေါ့၊ လမင်းဆီမှာ ဖူးဖူးအတွက် ကိုကို၊ စကားတွေ

အများကြီးပါးထားတယ်”

“အွန်း၊ ဒီညတော့ လထွက်တာကို ဖူးဖူးထိုင်စောင့်နေလိုက်ဦး

မယ်”

“အခုလိုပုံစံမျိုးတော့ တောက်လျှောက်မစောင့်လိုက်နဲ့၊ ထတော့

ရေချိုး၊ ပြီးရင် ကော်ဖီသောက်မယ်”

“ကိုကို”

“အင်း”

“ကိုကို... ကိုကို... ကိုကို”

“ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“ခေါ်ကောင်းလို့”

“အရူးမလေး၊ ထတော့”

“ကိုကို၊ ဒီနေ့ ဖူးဖူး ဘာအရောင်ဝတ်ရမလဲ”

“လူသာ အသက်ကြီးလာတယ်၊ အကျင့်က မပျောက်သေးဘူး။

မိုးပြာရောင်လေး ဝတ်လာခဲ့။ ဒီနေ့ နေသာတယ်”

ကိုကိုထွက်သွားပြီးသည်နှင့် သူမ ရေချိုးခန်းထဲပြေးဝင်လိုက်၏။

ဒီနေ့တော့ သူမက ထူးဆန်းစွာတက်ကြွနေပေပြီ။ သူမ အခန်းထဲက ထွက်လာတော့ ကိုကိုနဲ့စုစုတို့အခန်းတွေကလည်း ကိုယ်စိတ်ခါးပွင့်လာ ကြသည်။ သူတို့သုံးယောက် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ပြုံးလိုက်ကြ သည်။

အတူတူဆင်းလာသောသူတို့ကို ဖေဖေကကြည့်ကာ... .

“တို့မိသားစု စုံစုံညီညီနဲ့မတွေ့ဖြစ်တာ အတော်လေးကြာသွား

ပြီ”

ဟူသောဖေဖေရဲ့နှုတ်ဆက်စကားက မင်္ဂလာအရှိဆုံးပင်။

“သားကြီးမူးအတွက် ဖေဖေက ကားမစီစဉ်ရသေးဘူး။ အဲဒီ

တော့ ဒီနေ့တော့ စူးရှရဲ့ကားကိုပဲ ကပ်စီးလိုက်ဦး”

“ရပါတယ်၊ သားလည်း မြန်မာပြည်နဲ့ဝေးနေတာကြာတော့ လမ်း
ကြောတွေကြည့်ရဦးမယ်”

“ဒါဆို သား ဒီနေ့ ကုမ္ပဏီကိုတက်ဖြစ်ပါ့မလား”

“တက်ဖြစ်မှာပါ၊ ဒါပေမဲ့ နည်းနည်းနောက်ကျမယ်”

“သား နားချင်နားဦးလေ”

“မနားတော့ဘူး၊ စူးရှ၊ မင်းနဲ့ဖူးဖူးကို ကျောင်းပို့ပြီးရင် ကား
ငါသုံးမယ်။ ရလား”

“အချင်းချင်းတွေပဲ ပလ္လင်ခံမနေနဲ့”

သူမ ဒီနေ့သိပ်ကိုပျော်ရွှင်ပါသည်။

စူးရှမောင်းသောကားမှာ ကိုကိုနဲ့သူမက ပျော်ပျော်ပါးပါး ဝေ
နောက်နောက်။ ကျောင်းဝင်းထဲဝင်လိုက်သည်နှင့် အစ်ကိုနှစ်ယောက်
ခြံရံထားသောဖူးဖူးမှာ လနတ်သမီးလေးတစ်ပါးလို ဝင့်ကြားပေါ်လွင်နေ
သည်။

မိန်းကလေးတွေက ထင်ရှားပေါ်လွင်ပြီး စမတ်ကျတဲ့စူးရှကိုလည်း
ကောင်း ကြံ့ခိုင်တောင့်တင်းပြီး ပီရီသေသပ်တဲ့နှုတ်ခမ်းတစ်လွှာကို ပိုင်
ဆိုင်ထားသောကိုကိုကိုလည်းကောင်း ငေးမောနေခဲ့သည်မှာ ဖူးဖူးပင်
သိမ်ငယ်သွားရသည်။

“ဟွန်း... စိတ်ညစ်ပါတယ်နော်”

သူမက ညည်းတွားသလို ရယ်ကျဲကျဲလေးပြောလိုက်ပြီး...

“ကိုကိုနဲ့စူးရှကို အိမ်ရော့လို့မှ အသေအချာစစ်ဆေးရဦးမယ်။

အပြီးပေါက်မပေါက်”

“ဒီကောင်မလေးဟာ နောက်တောက်တောက်နဲ့”

ဟုဆိုကာ ကိုကိုက သူမခေါင်းကိုလှမ်းပုတ်လိုက်၏။

“ဒီနေ့တော့ စူးရှက ကြည့်ကောင်းတယ်”

“ခါတိုင်းတော့ ဘာဖြစ်နေလို့လဲ”

“တစ်လောကလုံး သူ့လုပ်စာ ထိုင်စားထားတဲ့မျက်နှာနဲ့လေ။

ကောင်မလေးတွေက ဒီလောက်စုထော်နေတာ ဘာကြိုက်ကြမှန်းမသိ
ဘူး ဒုက္ခ...”

စူးရှနဲ့ကိုကိုက အနည်းငယ်ကလေးဆန်တဲ့ဖူးဖူးကြောင့် ရယ်မော

သွားကြသည်။

“ကဲ၊ ဖူးဖူး ကိုကိုသွားမယ်။ စူးရှ ငါ ညနေပိုင်းမှလာမယ်။

အိမ်တယ်မဟုတ်လား”

ဟုဆိုကာ သုံးယောက်သား လမ်းခွဲလိုက်သည်တွင်...

“ဖူးဖူး”

သင်နှင့်မေမြင့်က ပြေးပြေးလွှားလွှားရောက်လာကြသည်။

“နင့်လောက်ကံကောင်းတဲ့လူတောင် နင့်ထက်သာမှာမဟုတ်ဘူး”

“အစရှာမရ၊ အဆုံးလည်းမတွေ့ရ၊ ဘာကြီးတုန်း”

“အခုအသစ်ပေါ်လာတဲ့ကိုလူချောက ဘာလဲ... တို့ဆေးက

လား။ စူးရှခန့်သော်နဲ့ကြည်ကြည်ဖြူဖြူပဲဆိုတော့ တော်ရုံလူမဖြစ်နိုင်ဘူး”

“ဪ ခါလား၊ မနေ့ကမှ နိုင်ငံခြားကပြန်ရောက်လာတဲ့ ငါ့ကိုကို မူးခန့်သော်တဲ့။ ဘယ်လိုလဲ၊ ငါ့ကိုကိုကချောတယ်မဟုတ်လား”

“ယောက်မလို့ ဆယ်ခွန်းပစ်ပြီးခေါ်လိုက်ချင်တယ်။ နင်တို့ဆေးက နှမသုံးယောက်က တစ်ယောက်ကို ရုပ်တစ်မျိုးစီပဲ။ ဘာမှမဆိုင်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ အရမ်းချောကြတာ ဘယ်ဘဝက ကုသိုလ်လဲ။ အားကျလို့တာ။ မှန်မှန်ပြောစမ်း၊ နင့်မှာ အစ်ကိုဘယ်နှယောက်ရှိသေးလဲ”

“မရှိတော့ပါဘူးဟယ်။ နှစ်ယောက်တည်းပါ”

“ကောင်းတယ်၊ အဲ့ဒါဆို ငါနဲ့မေမြင့် စကားမများရတော့ဘူး။ တစ်ယောက်စီလေ”

“အရှူးမတွေ၊ ဒီကအကောင်းမှတ်လို့ နားထောင်နေတာ”

“အဲ့ဒါမှ လူရဲ့အတွက်ပြဿနာပဲ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“စဉ်းစားကြည့်လေ၊ စူးရှတစ်ယောက်တည်းတောင် နင့်နားကပ်နဲ့ အခွင့်အရေးမရတာ။ အခု နောက်တစ်ယောက်ဆိုတော့ မခက်ခဲပေဘူးလား”

“လူရဲ့ကိုကြုံရင်ပြောလိုက်ဦး။ စူးရှထက် ကိုကိုလက်သီးက ပိုမြင့်တယ်လို့”

“နေပါဦး၊ နင်က စူးရှကိုတော့ စူးရှတဲ့။ ဟိုတစ်ယောက်ကိုတော့ ကိုကိုတဲ့။ နင်မျက်နှာလိုက်တာပဲ”

“ငယ်ငယ်ကတည်းက ဒီလိုခေါ်လာခဲ့တာ နှုတ်ကျိုးနေပြီ”

“ဪ... အဲ့ဒီလိုလား”

“ရှင်တို့ရဲ့အမေးအဖြေကဏ္ဍက ပြီးဦးမှာလား”

“ဟဲ... ဟဲ”

မေမြင့်နဲ့သင်တို့ရဲ့ရယ်သံ.....။

အခန်း (၁၇)

ဒီနေ့အတန်းစောစောပြီး၍ ကိုကိုကြိုအလာကိုစောင့်နေကျနေရာမှာ စောင့်နေလိုက်သည်။

ကိုကိုရောက်လာလျှင် ကိုကိုနဲ့အတူတူ တစ်ခုခုအပြင်မှာစာဦးမည်ဟု စဉ်းစားထားမိသည်။

သူမ ဖြစ်နိုင်လျှင် အိမ်စောစောမပြန်ချင်ပါ။ ကိုကိုပြန်လာ၍ စိတ်ချမ်းသာရပေမယ့်လည်း ပိုမိုတင်းထန်လာတဲ့ဒေါ်လေးရဲ့မျက်နှာကြောင့် သူမမှာအနေခက်လှပါပြီ။ ဒေါ်လေးက စူးရှနဲ့ကိုကိုကို နူးညံ့ပျော့ပြောင်းစွာဆက်ဆံတတ်သလောက် ဖူးဖူးကိုတော့... .

သို့သော် အတွေးစတိုကိုဖြတ်တောက်ကာ ကိုကိုသာရှိနေရင် ဘာမှမလိုတော့ပါဘူးဟု တွေးပစ်လိုက်သည်။

ကိုကိုက အကြားအမြင်ရနေသူတစ်ဦးနယ် သူမစိတ်ကိုသိလှပီသည်။ အပြင်ကပြန်လာလျှင် သူမဖို့ ခေါင်းချည်ကြိုးလှလှလေးတွေလည်း ဝယ်လာတတ်သလို အင်္ကျီလှလှလေးတွေလည်း ပါလာတတ်ပီသည်။

ကိုကိုဖျက်နာတည်တံ့တံ့ကိုမြင်ယောင်ကာ ကိုကိုအကြောင်းတွေ တွေးပြီးပြီးနေမိစဉ်...

“ဘာတွေကိုသဘောကျလို့ ပြီးနေတာလဲ”

ထွက်ပေါ်လာသောလူရဲ့စင်စင်ဖြိုးဖြိုးဖျက်နာကြောင့် ထိုင်နေရာထရပ်လိုက်သည်။ ကြည့်နူးစိတ်တွေ ဘယ်ဆီလွင့်စင်ကုန်မှန်းမသိ။

“ဖူးဖူး၊ နင်သိပ်စိမ်းသွားတယ်”

“စူးရှက နင့်ကိုမနှစ်သက်ဘူး။ ငါ၊ နင်နဲ့စကားမပြောချင်ဘူးလို့”

“ငါကတော့ နင့်ကိုအများကြီးပြောစရာရှိတယ်။ ချစ်တဲ့အကြောင်းတွေလေ”

“နင် ဦးနှောက်သိပ်မကောင်းတော့ဘူးနဲ့တူတယ်။ ငါ နင့်ကိုမနှစ်သက်ဘူးလို့ အများကြီးပြောပြီးပြီလေ”

“ဒီအဖြေကို နည်းနည်းပြင်ပေးလိုက်။ ကိုယ်၊ မင်းကိုလက်ထပ်အထိ ရည်ရွယ်ထားခဲ့တာပါ”

“လူရဲ့... စကားတွေ စည်းကျော်လာပြီနော်”

ဟုဆိုကာ စိတ်ပျက်ပျက်နှင့်ထွက်သွားမည်ကြံတော့ သူမလက်ကောက်ဝတ်ကိုဆုပ်ကိုင်လာတဲ့လူရဲ့ရဲရဲလက်ကြောင့် ဆောင့်ရုန်းလိုက်သည်တွင် လူရဲ့အင်္ကျီစကို တစ်စုံတစ်ယောက်က ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

“စူးရှ”

ဖူးဖူးခေါ်သံပင် မဆုံးလိုက်။ စိတ်မြန်လက်မြန်တဲ့စူးရှက လူရဲ့ဖျက်နာကို ထိုးပြီးသားဖြစ်နေသည်။ နှုတ်ခမ်းထောင်စွန်းမှာ သွေးစလေးပေးကျသွားသောလူရဲ့က လဲနေရာမှကြိုးထကာ ရုတ်တရက်ဆိုသလိုပင် စူးရှကိုပြန်ထိုးလိုက်သည်။

စူးရှက ဒီအဖြစ်ကိုထင်မှတ်မထား၍ လဲကျသွားရပြန်သည်။ စူးရှက ပြန်ထပြီး လူရဲ့ကိုထိုးဖို့ပြင်တော့ ဖူးဖူးက နှစ်ယောက်ကြားမှာ ရပ်ကာ...

“တော်ပါတော့ စူးရှရယ်”

“စူးရှ၊ ပထမတစ်ခါအထိုးခံလိုက်တာကလေး သူ့အစ်ကိုအရင်းမှတ်လို့။ မရဘူး ဟေ့ကောင်”

“နင်သွားတော့ လူရဲ”

“ဘာလဲ ဖူးဖူး၊ နင်က နင့်ဘင်္ဂလားအစ်ကိုကိုထိလို နာတာလား နင်ကသာ အစ်ကိုတစ်ယောက်လိုသတ်မှတ်နေတာ။ သူက နင့်ကိုကြိုက် နေတာကွ။ သိလား”

လူရဲစကားအဆုံးမှာတော့ ရှေ့မှာရပ်နေတဲ့ဖူးဖူးကိုတွန်းဖယ်ကာ လူရဲကိုတစ်ဟုန်ထိုးပြေးထိုးလိုက်တော့၏။ လူရဲကလည်း ငုံ့ခံနေမည့်သူ မဟုတ်တာကြောင့် သူထိုးကိုယ်ထိုးနှင့်။

“တော်ကြပါတော့...”

ဖူးဖူးက လူရဲကိုလည်း တွန်း၊ စူးရှကိုလည်း ဆွဲလိုက်သည်။

“ဘယ်လိုလဲစူးရှ အမှန်တရားရဲ့အရသာက စပ်ရှားရှားဖြစ်သွား တာလား။ မင်း၊ ယောက်ျားမှမဟုတ်ဘဲ။ ငါကတော့ သတ္တိရှိတယ်။ ခုနစ် တာကိုလည်း ချစ်ပါတယ်လို့ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းခန့်ခံခဲ့ရတယ်။ ငါ၊ ဖူးဖူးက လက်ထပ်မယ်”

“ငါ့အသက်နဲ့ခန္ဓာ တည်မြဲနေသ၍ မင်း၊ ဖူးဖူးကိုမရစေရဘူး”

“မင်းမှာ ဒီလိုစကားမျိုးပြောပိုင်ခွင့်မရှိဘူး”

“လူရဲ၊ ငါတောင်းပန်ပါတယ်။ နင်သွားပါတော့”

“ရတယ်ဖူးဖူး၊ ငါ၊ နင့်စကားကိုနားထောင်လိုက်မယ်။ အဲဒီ

နင့်ကိုသိပ်ချစ်မိနေလို့”

နောက်ဆုံးလေး ရိသွားသောလူရဲကို ဒေါသဖြစ်ဖြစ်နှင့် စူးရှကျန် နေရစ်သည်။ လူရဲကိုထပ်ထိုးချင်မိသော်လည်း ဆွဲထားသောဖူးဖူးကြောင့် သူထပ်မရုန်းမိ။

သူ့လက်မောင်းတစ်ဖက်ကိုဆွဲထားသောဖူးဖူးရဲ့လက်နုနုများကို ဆုပ်ကိုင်ကာ ဖူးဖူးကိုလေးနက်စွာစိုက်ကြည့်လိုက်သည်။ ဖူးဖူးမှာ မျက် လုံးလေးကလယ်ကလယ်နှင့် သူ့ကိုတောင်းပန်သလိုကြည့်နေရှာသည်။

ခဏလေးအတွင်းမှာပဲ ဖူးဖူးလက်ကိုမလွှတ်ချင်တော့ပါ။ ဒါကြောင့် ဖူးဖူးရဲ့ပခုံးလေးကိုဖက်တွယ်ကာ ကွက်ကြည့်ကွက်ကြည့်လုပ်နေသော လူများကိုကျော်ဖြတ်လာခဲ့သည်။

မြင့်မားသောအရပ်ကြီးနှင့်မိုးကာ သူမကိုကျစ်ကျစ်ပါအောင် သိုင်း ဖက်ထားသောစူးရှရဲ့လက်အစုံကို မရုန်းဖယ်မိဘဲ ဖြစ်ရပ်ကိုသာ နား မလည်နိုင်ဖြစ်နေတော့၏။ စူးရှက ဖူးဖူးကို ကားထဲတွန်းတင်ပြီး သူ့ပါ တက်ကာ ကားစက်နှိုးလိုက်သည်။

“ကိုကိုလာကြိုမှာ”

စူးရှက ဘာမှထပ်မပြောဘဲ မောင်းထွက်လိုက်သည်။ တစ်ခါတစ် ခဲမှာ စူးရှက ဖူးဖူးလည်ရခက်သောလူပါ။

“စူးရှ နင့်မျက်နှာ၊ ခြေ... ရှေ့နားလေး ခဏရပ်ပေးဦး”
စူးရှက အင်းလို့လဲမပြောဘဲ ကားရပ်လိုက်သည်။ ဖူးဖူးဆင်းသွား
ပြီး ခဏအကြာမှာ အိတ်ကလေးတစ်အိတ်ဆွဲပြီး ပြန်ရောက်လာသည်။

“စူးရှ နင့်မျက်နှာကြီး ညှိမဲနေတယ်။ အဲဒါ ငါဆေးလူးပေးမယ်
လေ”

“ရပါတယ်၊ ဘာမှမဖြစ်လောက်ဘူး”

“ဘယ်ဟုတ်ပါ့မလဲ၊ ငါ့ကြောင့်ဖြစ်ရတာပဲဟာ။ လှည့်ခဲ့ပါ...
ဒီပလာစတာက ညှိမဲပြီး ယောင်နေတာဆို ခဏအတွင်းသက်သာသွား
တာ”

“ဖူးဖူး၊ ခုနက ငါဘာစဉ်းစားနေလဲသိလား”

“ဟင့်အင်း”

“လူရဲရဲစွပ်စွဲချက်ကို”

ထိုခဏမှာ သူ့ရော သူမပါ ငြိမ်သက်သွားရသည်။ သို့သော်
သူမက ဘာမှမဖြစ်သလိုနှင့် သူမကိုတည်တည်ငြိမ်ငြိမ်စိုက်ကြည့်နေသော
စူးရှရဲ့မျက်နှာကို ဆေးဘူးလေးဖွင့်ကာ တို့ထိပေးလိုက်သည်။

“မစပ်ဘူးလား၊ ငါ အရက်ပြန် သုံးနေတာ”

“လူရဲကို ငါသိပ်ကျေးဇူးတင်တာပဲ”

“ဟမ်! နင့်ကိုထိုးသွားတာလေ။ နင်ရှေးနေပြီလား”

“အင်း၊ ရှေးနေပြီထင်တယ်။ လူရဲသာ ငါ့စိတ်တံခါးကိုမခေါက်ခဲ့
နှင့် ငါ နင့်ကိုချစ်နေပါတယ်ဆိုတာ ငါသိမှာမဟုတ်ဘူး။ ဟုတ်တယ်၊
ငါ နင့်ကိုချစ်နေပြီ”

စူးရှရဲ့ထိရှုစုကားလုံးကြောင့် သူမ ကြောင်နသွားရာမှ ပြန်ပြီး
ထိုက်ကာ...

“နင်က ငါ့ကိုအခုမှချစ်တာပါ။ ကိုကိုဆို ငယ်လေးကတည်းကပဲ
ငါ့ကိုသိပ်ချစ်ခဲ့တာ”

“ဖူးရဲ့အချစ်က ၅၅၈ ငါက ၁၅၀၀၊ ဘာမှမဆိုင်ဘူး။ နင်
ရောမချခဲ့”

“စူး... ရှိ”

“ဟုတ်တယ်၊ ငါ နင့်ကိုသိပ်ချစ်နေပြီ။ ဘယ်အချိန်ကတည်းက
ချစ်မိနေလဲမသိဘူး။ အခုသိလိုက်တော့ ငါ နင့်ကိုတော်တော်ချစ်နေပြီ”

“နင်နဲ့ ငါက...”

“ဘာလဲ၊ မောင်နှမတွေလိုပြောဦးမလို့လား။ နင် မဆိုင်တာတွေ
ချည်း သိပ်ပြောမနေနဲ့။ ငါနဲ့နင်က ဘာမှမတော်စပ်ဘူးဆိုတာ ငါသိသလို
နင်လည်းသိတယ်။ အခု ငါ နင့်ကိုတောင်းဆိုတယ်။ နင်လက်ခံဖို့

ကြီးစားပါ”

“ဘာလဲ၊ နင်က အမိန့်ပေးနေတာလား”

“တောင်ဆိုနေတာပါ။ နင့်ကို ဒီလိုပြောတာ ငယ်ကတည်းကနဲ့ အကျင့်ဖြစ်နေပြီ”

“ဒေါ်လေးသိရင် မလွယ်ဘူးဆိုတာ နင်တွေးသင့်တယ်”

“ငါဂရုမစိုက်ဘူး။ အချစ်ဆိုတာ အနေနီးစပ်ခြင်း၊ သံယောဇဉ် အဲ့ဒါတွေနဲ့စတာဆိုရင်တော့ နင့်ဘေးမှာ ငါပဲရှိတယ်”

စူးရှရဲ့စကားက သူမကိုခြောက်လှန့်နေသယောင်။

“ငါက အဲ့ဒီလိုဖွဲ့ဖွဲ့နဲ့နဲ့မပြောတတ်ပေမယ့် ငါ နင့်ကိုချစ်တယ်။ ငါ နင့်ကိုသိပ်ချစ်နေပါတယ်ဆိုတာတော့ နင်လေးလေးနက်နက်တွေး ထားပါ ဖူးဖူး”

မိန်းကလေးတွေအကြောင်း စိတ်မဝင်စားတတ်တဲ့စူးရှရဲ့ရည်းစား စကားက ကာရန်သိပ်မလှပေမယ့် စူးရှကကယ်ခံစားပြီး ပြောနေတယ် ဆိုတာ တည်ကြည်တဲ့မျက်ဝန်းတွေက အာမခံနေပါသည်။

စကားတစ်ခွန်းကို လွယ်လွယ်မပြောတတ်တဲ့ စကားနည်းသော စူးရှရဲ့ရင်ဖွင့်စကားကိုလည်း သူမက အကြွင်းမဲ့ယုံကြည်နေပါ၏။ သို့ သော် ထိုစကားက သူမကိုရင်ခုန်အောင် မစွမ်းဆောင်နိုင်။

ချစ်တယ်ဟုပြောလိုက်သောစူးရှရဲ့စကားက သူမကိုမပျော်ရွှင်စေ ဆည့်အပြင် စိတ်ရှုပ်ထွေးသွားစေပါ၏။ သူမရင်ထဲမှာ သေချာသော အပြေတစ်ခုက အဆင်သင့်ဖြစ်ပေါ်နေသည်။ လူရဲလိုပဲ စူးရှကိုလည်း သူမ မချစ်ဘူးဆိုတာမျိုးပေါ့။

သူမ စိတ်နဲ့ကိုယ်နဲ့မကပ်နိုင်အောင် ကြံချေရခက်ခဲသွားသည်။ စူးရှရဲ့ရှေ့မှာ မနေဝံ့တော့သလိုဖြစ်ပေါ်လာရ၏။

“အား”

“ဆောရီး... ဆောရီး”

အညိုအမဲတည့်တည့်ကြီးကိုမှ အရမ်းတို့ထိလျက်သားဖြစ်သွား ဆသည်။ သူမစိတ်တွေက ဘယ်ဆီလွင့်ပြယ်သွားကုန်မှန်းမသိ။

“အရမ်းမစိုးရိမ်ပါနဲ့။ ငါသိပ်မနာသွားပါဘူး။ အခုလိုနီးနီးလေး မြင်ရတော့ နင်ကသိပ်လှတာပဲ... ဖူးဖူး။ ငါ...”

“ဘာလဲ... ပြော”

“ဖူးဖူး... ”

ခေါ်သံနှင့်အတူ သူမပါးပြင်ပေါ် အနမ်းပူပူတစ်ပွင့်ကြွဆင်း သွားရသည်။ ဒါကို တစ်ဖက်မှ မူးက ထင်ထင်ရှားရှားတွေ့မြင်လိုက်ရ တာ။

သူ့ရင်ထဲမှာ နေရာမလပ်ပြောင်းဆန်သွားရသည်။ သူ ဆောက်
တည်ရာမဲ့စွာ ကားစတီယာရင်ကိုသာ ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ကိုင်ထား
လိုက်သည်။ သူမရှိတဲ့ ဒီလေးနှစ်တာကာလတစ်လျှောက်မှာ ဖူးရှုမှု
စူးရှက ဘယ်အခြေအနေရှိနေခဲ့ကြတာလဲ။ သူမသိပေမယ့် ရင်ထဲက
နာကျင်နေတာကိုတော့ သူဘယ်လိုမှကုစားလို့မရ။

ဖူးဖူးကို ရီဝေလွမ်းဆွတ်စွာ စိုက်ကြည့်တတ်တဲ့စူးရှရဲ့မျက်နှာ
တွေ။ ပြီးတော့ ဖူးဖူးကိုသိမ်းကြိုးပြီး ဖက်သွားတဲ့စူးရှ။ သူ ဖူးဖူးကို
ဖို့လာခဲ့သည်တွင် မထင်မှတ်ဘဲတွေ့ခဲ့ရသောမြင်ကွင်းရယ်ပါ။

စူးရှက ဖူးဖူးကိုဖက်ထားပြီး အလိုက်သင့်ငြိမ်သက်လိုက်ပါသွား
သောဖူးဖူး...။ အခုတော့ ကားထဲမှာ...

သူ ဘာမှမတွေ့နိုင်။ ရင်တစ်ခုလုံး ပူလောင်နေတာကိုပဲ သိ
တော့သည်။ သူ့စိတ်တွေ ရှုပ်ထွေးနောက်ကျနေတာကြောင့် ထိုနေ့က
အိမ်ကို သန်းခေါင်ယံမှပြန်ရောက်သွားသည်။

ဒေါ်လုံးတစ်ယောက်မှလွဲ၍ အိမ်သားအားလုံး အိပ်မောကျနေ
ပါပြီ။

အခန်း (၁၈)

စူးရှ တစ်ရေးနိုးလာချိန်မှာ အောက်ထပ်ဆီက အသံကြားရ၍
ဆင်းလာခဲ့သည်။ သူ လှေကားထစ်အလယ်မှ ဟိုဟိုအိမ်ကြည့်လိုက်တော့
ဘယ်သူမှရှိမနေခဲ့၍ အိမ်ပေါ်ပြန်တက်မည်အပြု ပွင့်နေသောတံခါးမ
ကြီးကိုသတိပြုမိသွားသည်။ နာမီကိုကြည့်လိုက်တော့ (၁ : ၄၅) တိတိရှိနေ
ပေပြီ။

သူ မရေမရာစဉ်းစားရင်း တံခါးမကြီးအတိုင်းထွက်လာခဲ့ရာ
အိမ်လုံးအလိမ့်လိမ့်ကို လရောင်အောက်မှာ ထင်ထင်ရှားရှားတွေ့လိုက်
ရသည်။

မီးငွေလုံးလာရာဘက်ကြည့်လိုက်ရာ မြက်ခင်းပြင် ဒန်းလေး
အပေါ် စီးကရက်သောက်ရင်း ငြိမ်နေသောမူးကိုတွေ့လိုက်ရသည်။

သူ မူးအနား တဖြည်းဖြည်းတိုးကပ်သွားသည်တွင် အံ့သြမှုကို
စတင်တွေ့ရှိလိုက်သည်။ အကြောင်းမှာ မူးရဲ့ပတ်ဝန်းကျင်တစ်လျှောက်
သံဘူးခွံတွေ ဝိုင်းရံနေလို့ပါ။ မူး ဘယ်တုန်းကများ စီးကရက်နှင့်ဘီယာ
ကိုကြိုက်သွားရတာလဲ။

“တစ်ရေးမှမအိပ်ရသေးဘူးနဲ့တူတယ်”

“ဪ... အင်း၊ အိပ်မပျော်တာနဲ့ပဲ”

“မင်း၊ ဟိုမှာလည်း ဒါတွေကိုသောက်နေကျလား”

“တစ်ခါတစ်ရံပါ။ စိတ်ရှုပ်ထွေးတဲ့အခါ”

သူတို့နှစ်ယောက်ကြား စကားသံတို့တိတ်ဆိတ်သွားပြန်သည်။
လရောင်ကြောင့် ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး ပြတ်ပြတ်သားသား။ စူးရှ
တစ်သက်တာလုံး ညရဲ့အဓိပ္ပာယ်ကိုသိသွားခြင်းမှာ ဒီတစ်ကြိမ် ပထမ
ဆုံးပါ။

တိတ်ဆိတ်ပြီး အေးချမ်း၍ စိတ်ကိုကြည်နူးလန်းဆန်းစေသည့်
တစ်ခြမ်းပဲ့လေးပေမယ့် လင်းထိန်နေသောလခြမ်းကွေးလေး
မျှော်ကြည့်ရင်း စိတ်ကိုကြည်လင်စေလိုက်၏။

“လမင်းကတစ်ဆင့် စကားပြောလို့ရတယ်လို့ မေမေကပြောဖူး
တယ်”

တိတ်ဆိတ်ခြင်းအောက်မှာ မူးရဲ့အသံက ဩရှရှ။

“ငါ ဟိုမှာနေတုန်းက လမင်းကိုကြည့်ပြီး စကားတွေအများကြီး
ပြောခဲ့ဖူးတယ်။ ဒါပေမဲ့ လမင်းက နားထောင်လဲလေးပါ။ ဘာမှပြန်မပြော
နိုင်ခဲ့ဘူး။ အခုလည်း ငါ၊ လမင်းနဲ့စကားပြောနေတာ”

“ငါ၊ လရောင်ကိုခံစားမိတာ ဒါပထမဆုံးပဲ။ မဆိုးဘူးနော်၊ ကြည်
နူးရတယ်”

သူတို့နှစ်ယောက်လုံး အမြီးအမောက်မတည့် ပြောချင်ရာပြော
နေမိပါသည်။

“လူတွေရဲ့စိတ်တံခါးကိုဖွင့်ပေးတဲ့အချိန်ကို မင်းသိလား စူးရှ”

“ဟင့်အင်း၊ ဒါတွေသိပ်နားမလည်ဘူး။ သိတော့သိချင်တယ်”

“လေးနှစ်က လူတွေရဲ့စိတ်ကို အများကြီးပြောင်းလဲစေတယ်နော်”

“ဘာကိုလဲ”

“ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး။ မင်းသိချင်ရင် ငါပြောပြမယ်။ လူတွေရဲ့
စိတ်တံခါးကိုဖွင့်ပေးလိုက်တာ အခုလိုအခါမျိုးပဲ။ လရောင်က စိတ်ကို
ကြည်နူးဆွတ်ယူစေတယ်။ တိတ်ဆိတ်ခြင်းက စိတ်တံခါးကိုခေါက်နိုင်

တယ်။ ပေါင်းစပ်လိုက်တော့ စိတ်တံခါးက ပွင့်ထွက်တော့တာပေါ့။

“ဖူး၊ ငါ မင်းကိုပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပဲမေးမယ်။ မင်းဘာတွေခံစားနေရတာလဲ။ ငါ မင်းကိုကောင်းကောင်းဖတ်တတ်တယ်။ မင်းခံစားရတာ”

“လူတွေမပြောအပ်တဲ့စကားဟာ ဘယ်သူ့အတွက်မှ အကျိုးမရှိတတ်ဘူးတဲ့စကားပဲ”

စူးရှအတတ်သိလိုက်ပါပြီ။ ဖူးရင်ထဲမှာ တစ်ခုခုထိန်ချန်သလိုထင်ထားတာကိုပေါ့။

“ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကိုချစ်မိရင် ပြန်ချစ်လာအောင် ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ”

“အဆန်းပါလား။ ငါလည်း girl friend မထားဘူးတော့ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ရုပ်ရှင်တွေထဲမှာတော့ နှင်းဆီပန်းတွေပေးပြီး ချောကလေးတွေကျွေးကြတာပဲ”

“ဖူးဖူးက အပေါ့ဆန်တာကြိုက်ပါ့မလား”

စူးရှလွတ်ခနဲပြောပြီးကာမှ...

“ဆောရီး... အဲ့ဒီကောင်မလေးက ဖူးဖူးပဲ။ ငါ့ကိုထိုးချင်လို့ထိုးတော့။ ဖူးဖူးကိုအရမ်းချစ်နေပြီး ရင်ထဲကနှုတ်လို့ကိုမရတော့ဘူး”

စူးရှက စကားကိုခေတ္တရပ်ပြီးမှ အသက်ကိုပြင်းပြင်းရှူကာ...

“ငါတို့က ဖူးဖူးနဲ့မောင်နှမတွေမှမဟုတ်ဘဲ။ မင်းလိုတော့ ငါက

မသားဘူး။ အပြစ်တင်လည်းခံရမှာပဲ။ ဖူးဖူးကို ညီမလေးလိုမချစ်နိုင်

ဘူး။ ပြီးတော့ တခြားကောင်တွေနဲ့လည်း မကြည်ဖြူနိုင်ဘူး။ ဒါကြောင့်

မင်းနဲ့ပြောလိုက်ပြီ”

“ဘာပြန်ပြောလဲ”

“ဘာမှမပြောဘူး။ ဒါပေမဲ့ တစ်ချိန်ချိန်မှာတော့ လက်ခံမယ်လို့

မကြည်တယ်။ အဲ့ဒါ မင်းကူညီမှဖြစ်မယ်။ ဖူးဖူးက မင်းစကားဆို နား

မထောင်မှာပါ”

“သူ့နှလုံးသားကိုတော့ ငါ...”

“ဘာလဲ... မင်းညီမနဲ့သဘောမတူလို့လား”

တိတ်ဆိတ်သွားပြီးမှ...

“အဲဒီတုန်းက ဖူးဖူးကို ဖေဖေခေါ်လာခဲ့တယ်။ သိပ်ညစ်ပတ်နေ

တဲ့ ငါ့မကြည်ဖြူခဲ့ဘူး။ ဒါပေမဲ့ နောက်တော့ ဖူးဖူးကိုအရမ်းချစ်သွားခဲ့

တယ်။ ဖူးဖူးက သိပ်ချစ်စရာကောင်းတာကိုး။ ငါက သူ့ကိုခိုင်စားရင်

သိပ်တစားစားနဲ့လည်း မေမေ့ကိုတိုင်တယ်။ ဆိုးလည်းဆိုးတယ်။ ဒီနှင်းဆီ

က မေမေ့စိုက်ထားခဲ့တာလေ။ မေမေဆုံးပြီး ငိုနေတဲ့ဖူးဖူးကို နှင်းဆီ

ပန်းလေး တစ်ရက်တစ်ပွင့်ကောက်ပြီး ပန်ပေးခဲ့တယ်။ အဲ့ဒါဆို မေမေ
က ဖူးဖူးအနားမှာ ရှိနေတာပါလို့ လိမ်ခဲ့တယ်။ အဲ့ဒီအခါမှာ မျှော်ခွင်
သွားတဲ့ဖူးဖူးရဲ့မျက်နှာက စိတ်ထဲမှာစွဲသွားစရာလေး။ ငါ အဲ့ဒီတုန်းက
စဉ်းစားခဲ့ဖူးတယ်။ ကြီးလာရင် ဖူးဖူးကို ဘယ်ကောင်နဲ့မှသဘောမတူ
ဘူးလို့"

စူးရှ အခုမှနားလည်သွားရသည်။

နှင်းဆီရုံဘေးမှာ နေတတ်တဲ့ဖူးဖူးရဲ့အကျင့်ကိုပေါ့။ တစ်ဆက်
တည်းမှာလည်း ဖူးဖူးနဲ့ မူးတို့ရဲ့သံယောဇဉ်ကို ကြောက်မက်ဖွယ်
တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။

အခန်း (၁၉)

ကိုကိုက သူမကိုရှောင်ဖယ်ဖယ်လုပ်နေ၍ သူမရင်ထဲ နှင့်နေအောင်
ခံစားရပါသည်။

မနက်ခင်းတိုင်း သူမကိုထရန်နီးလာမည့် ကိုကိုအသံကိုကြားချင်
ပေမယ့် စိမ်းကားသွားသောကိုကိုကြောင့် သူမ ဝမ်းနည်းစွာခံစားရပါ
သည်။

ကိုကိုက အခုတော့ သူမကိုအရင်လိုမချစ်တော့ဘူးထင်ပါရဲ့။
အိပ်ရာဝင်တိုင်း ထိုင်စောင့်ပေးတတ်တဲ့သူမရဲ့ကိုကိုက အခုဘယ်ဆီမှာ
လဲ။

သူမ၊ ကိုကို့ရဲ့ဥပေက္ခာပြုမှုကို သည်းမခံနိုင်တော့ပါ။ ဒါကြောင့်
ပင် ဒီနေ့ အိပ်ရာမှစောစောထ၍ ကိုကို့အခန်းဘက်ကူးလာခဲ့သည်။
ရေချိုးခန်းထဲမှ ရေကျသံကြားရ၍ သူမ၊ ခုတင်ပေါ်မှာထိုင်နေလိုက်၏။
အသန်အပြန်ကြိုက်သောကိုကို့ရဲ့ခုတင်လေးက မွှေးဖွံ့နေပါသည်။

ရေချိုးခန်းထဲမှ ရေကျသံတို့က တိတ်ဆိတ်သွားပြီး အပေါ်ပိုင်း
ပလာကျင်းထားသောရေစက်ရေပေါက်များနှင့်ကိုကိုက သူမကို ငှုငှါး
ရပ်ကြည့်နေပါသည်။ သူမက ပြုံးရုံလေးပြုံးကာ တဘက်တစ်ထည်ချီ
ယူပြီး လှမ်းပေးလိုက်သည်။

- “ဖူးဖူးပါ၊ သရဲမဟုတ်ဘူး။ သုတ်လိုက်ဦး”
- “ဖူးဖူး မျက်နှာမသစ်ရသေးဘူးမဟုတ်လား”
- သူမ ရယ်ကျဲကျဲလေးလုပ်လိုက်သည်တွင်...
- “မျက်နှာသွားသစ်၊ ရေချိုး၊ သိပ်ညစ်ပတ်တယ်”
- “အဲ့ဒီလိုပြောပါ့မလားလို့ တွေးပူနေတာ။ ကိုကို့၊ ဖူးဖူးကိုဖစ်
မထားပါနဲ့။ ဖူးဖူးအရမ်းဝမ်းနည်းတယ်။ ကိုကို့ကို ဘယ်လောက်လွမ်းခဲ့
ရသလဲ။ ကိုကို့သိလား”
- “စူးရှရှိနေတာပဲ ညီမလေးရယ်။ စူးရှက ဂရုမစိုက်ဘူးလား”
- “ကိုကို့မှမဟုတ်တာ၊ ဖူးဖူးက ကိုကို့ကိုပဲချစ်တာ”

မူနဲ့နဲ့အပြောမှာတော့ သူ ယိုင်နဲ့ကျလုလုဖြစ်သွားရသည်။

- “ကိုကို့၊ ဖူးဖူးကိုကျောင်းလိုက်ပို့နော်”
- “စူးရှ... ”
- “ဟင့်အင်း... ဒီနေ့ ကိုကို့မပို့ရင် ကျောင်းမသွားတော့ဘူး”
- ဆိုနဲ့ကာပြောလာသည့်ဖူးဖူးရဲ့စကားကို နှာယူနေမိတဲ့နလုံးသား
အစ်ခြမ်းကို မည်သို့မည်ပုံတွန်းလှန်ရမှာတဲ့လဲ။ ထိုအချိန်မှာတော့ ပြုံး
ပြီးခေါင်းညိတ်ရုံမှတစ်ပါး အခြားမတတ်နိုင်တော့။

- “ဝေး... ဟေး... ”
- ဖူးဖူးမှာ ပျော်ရွှင်သွားပြီး လက်ကလေးမြှောက်လာကာ သူ့ကို
ဆိုင်းဖက်လာ၏။ ဒီကောင်မလေးနဲ့တော့ သူ့ရင်ခုန်သံက ဒုက္ခရောက်
နေသည်ရဲ့။ ရှောင်ဖယ်ဖယ်လုပ်မိမှ ပိုဆိုးနေတဲ့စိတ်အစဉ်ကို သူဘယ်လို
အသိတရားနှင့်မှထိန်းချုပ်လို့မရ။ သူ့စိတ်တွေ အခုလိုမဖောက်ပြန်သင့်
ဘူးဆိုတာ သိပေမယ့်လည်း ဘယ်လိုမာန်မျိုးနှင့်မှ ပိတ်ပင်ထိန်းချုပ်လို့
မရ။ ဘယ်အချိန်တုန်းကကြီးခဲ့လဲ...

မေမေ့ကိုသာ ခွင့်လွှတ်ပါတော့ဟု အကြိမ်ကြိမ်တောင်းပန်နေမိ
သည်။

အခန်း (၂၀)

“ဖူးဖူးရေ. . . ဖူးဖူး”

ဒေါ်မိစံက ထူးထူးဆန်းဆန်းချိုသာသောအသံနှင့်ခေါ်လာ၏။

သူမကလည်း ထိုသို့ချိုသာသံကိုမကြားဖူး၍ အားတက်သရောပင်။

“ရှင်! ဒေါ်လေး”

“ဒီကိုခဏလာပါဦးကွယ်”

သူမ ပျော်ရွှင်စွာပင် ပြေးထွက်ခဲ့မိ၏။

“ထိုင်ပါဦး။ မိမိ၊ ဖူးဖူးဆိုတာလေ”

“ဒါကြောင့်လည်း မိသားက အသည်းစွဲ ဖူးဖူးဖြစ်နေတာပေါ့။

ကြည့်စမ်းပါဦး... အသားအရည်ကောင်းခြင်းနဲ့ပြည့်စုံပါပေ့”

သူမရင်ထဲ ထိတ်လန့်သွားရ၏။ လူရဲ့ရဲ့အမေမှန်းသိလိုက်ရ၍... ဒါကြောင့် ဒေါ်လေးရဲ့အသံက ချိုသာနေတာကိုးဆိုတာ အဖြေရှာကြည့်မိလိုက်သည်။

“ဒီလို ဖူးဖူးရဲ့၊ လူရဲ့က သူမီးကိုသိပ်သဘောကျနေလို့ စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းထားချင်ပါတယ်တဲ့။ ဟင်းဟင်း...”

“ရှင်!”

“ဒေါ်လေးလည်း လက်ခံလိုက်တယ်၊ လူရဲ့က ဘာငြင်းစရာမှ မရှိတာပဲကိုး”

“ဟို... ဖူးဖူး”

သူမငြင်းဆန်မည်အပြုမှာတော့ ရုတ်တရက်ပြောင်းလဲသွားတဲ့ အကြည့်စိမ်းစိမ်းကြောင့် သူမဘဝကိုထိန်းချုပ်လိုက်သလို သူမရဲ့စိတ်သဘောက ဒေါ်လေးရဲ့အကြည့်စူးစူးအောက်မှာ အတုံးအရုံးကျရှုံးကုန်ရပါ၏။

“ဒေါ်လေးကိုမျက်နှာတော့ မဖျက်ပါဘူးနော်၊ ဖူးဖူးလည်း ငယ်တော့တာမှမဟုတ်တာ။ လူရဲ့နဲ့သာဆို ဒေါ်လေးစိတ်ချရပြီ”

ဒေါ်လေးရယ်... ဖူးဖူးရဲ့ဆန္ဒကိုမမေးတော့ဘူးလား။ ဒါပေမဲ့

ဒီလိုလုပ်မှ ဒေါ်လေးစိတ်ချမ်းသာမယ်ဆိုရင် ဖူးဖူးမငြင်းတော့ပါဘူး။ ဖူးဖူး ဒေါ်လေးကိုသိပ်ချစ်တယ်။

ငြိမ်နေသောဖူးဖူးရဲ့ဟန်ပန်ကြောင့် ဒေါ်မိမိ တလွဲတွေးကာ...

“ဒါဆိုအဆင်ပြေပြီလို့ သတ်မှတ်လိုက်တော့မယ်နော် ဝေမိ”

“ပြေရမှာပေါ့မိရယ်။ ဝေမိပဲဟာ”

“ဒါဆို ဒီကိစ္စကို တို့အမြန်ဆုံးစီစဉ်လိုက်တော့မယ်”

“လောလှချည်လား”

“လောဆို သားတော်မောင်က တစ်ဖူးတည်းဖူးနေတာကိုး”

“ဪ၊ ဖြစ်ရလေကွယ်။ ဟင်းဟင်း...”

အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်ရဲ့ရယ်သံက သူမဘဝကိုချုပ်ကိုင်လိုက်သည့်နှယ်။ သူမရင်ထဲ လူရဲ့ကိုနာကြည်းသွားမိသည်။

လူရဲ့ ဒါနှင့်ဉာဏ်အကုန်ပဲလား။

ဒေါ်မိမိပြန်သွားသောအချိန်မှာ ဒေါ်ဝေမိစံက သူမကိုစူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်ကာ...

“ငါ့ကိုမျက်နှာပျက်အောင်တော့ ယလုပ်နဲ့နော်၊ ညည်းနဲ့ငါ ကမ္ဘာရန်သူဖြစ်သွားမယ်”

သူမထိတ်လန့်သွားပေမယ့် ဒေါ်ဝေမိစံကတော့ အပေါ်ထပ်ဆီသို့

ကျော့ကျော့လေးတက်သွားခဲ့ပါသည်။ ဒေါ်ဇော် အခန်းထဲဝင်လိုက်သည် နှင့် တစ်စုံတစ်ယောက်ပါ လိုက်ဝင်ခဲ့သည်။

မှန်ပါသည်။ စူးရှပါပဲ။

“မေမေ၊ အဲဒီစေ့စပ်ပွဲကို သားလက်မခံဘူး”

“နင့်ကိုငါမွေးထားတာ။ နင်က ငါ့ရဲ့သားစူးရှ။ နင် ငါ့ကိုဘာ

အမိန့်လာပေးမနေနဲ့”

“မေမေ၊ အဲဒီစေ့စပ်ပွဲကို အချိန်မီဖျက်သိမ်းလိုက်ပါ”

“အကျိုးမရှိတာကို ဘာဖြစ်လို့ပြောချင်တာလဲစူးရှ”

“မေမေလုပ်ချင်ရာလုပ်ရင် သားကလည်း လုပ်ချင်ရာလုပ်ရလိမ့် မယ်”

“ခြိမ်းခြောက်နေတာလား”

“သား၊ ဖူးဖူးကိုချစ်တယ်၊ လက်ထပ်မယ်”

“စူးရှ!”

သူမဒေါသဖြစ်ဖြစ်နှင့် အော်လိုက်ပေမယ့် စူးရှကတော့ မဆိုဘဲ မသုန်စိုက်ကြည့်ဆဲ။

“သား၊ အရက်တွေကြားမှာ အလွမ်းသမားလုပ်မှာမဟုတ်ဘူး ဒါကို မေမေသိပါတယ်”

“မင်း အဲဒီလိုဆုံးဖြတ်ရင် ငါ့ကိုအရင်သတ်သွား”

“အဲလိုခပ်နိမ့်နိမ့်သီအိုရီနဲ့ သားကို လာမခြိမ်းခြောက်နဲ့”

“အဲဒီလို သူများအိမ်မှာဆိုကပ်နေတဲ့ အောက်တန်းစားခပ်နိမ့်နိမ့် နန်းကလေးနဲ့ ငါ့သားရဲ့ဘဝကို မေမေလောင်းကြေးမထပ်နိုင်ဘူး”

“မေမေ့အထာတွေက ရာစုနှစ်ကျော်ကုန်ပြီ”

ဟုသာ ခပ်ပြတ်ပြတ်ပြောပြီး ထွက်သွားသောစူးရှရဲ့ကျော့ပြင်က တစ်ခုခုကိုဆုံးဖြတ်ပြီးနေပြီဖြစ်ကြောင်း အာမခံနေသလို။ တစ်ဖွတ်ထိုး ဆန်လှသည်သားရဲ့စိတ်ကိုသိနေသောကြောင့် ဒေါ်ဇော်၊ ပြင်သစ်ကို ကြိုတင်ဖြေရှင်းဖို့ကြံရွယ်ပါသော်လည်း အချိန်က မိပါဦးမလား။ ရင်ထဲ တထင့်ထင့်။

သူမသဘောကို မငြင်းဆန်နိုင်တဲ့ဖူးဖူးရဲ့ပျော့ကွက်ကို မိနင်းခဲ့ ခြင်းဖြစ်သည်။ နူးညံ့သည့်စိတ်ထားရှိသောဖူးဖူးကို သူမသိမ်းစားရမယ့် သော်လည်း သားစူးရှရဲ့စိတ်ကိုတော့ လန့်မိသည်။

သို့သော် သူမက မယုတ်မလွန် ဖူးဖူးကို လူရဲလက်ထဲထည့်ရ ပေးလိမ့်မည်။

အခန်း (၂၀)

ရုတ်တရက်ကြားလိုက်ရသောသတင်းစကားကြောင့် မူးခန့်သော်
မှာ ပဉ္စလက်ဆန်သောမျက်လှည့်ပွဲကို ကြည့်လိုက်ရသလို။

ဘယ်လိုဖြစ်ကုန်တာလဲ။ စူးရှကပဲ ဖူးဖူးကိုချစ်တယ်ဆို။ အခု
တော့ ဖူးဖူးက တခြားတစ်ယောက်နဲ့ ဘာတွေလဲ။ ဒီလိုပြောင်းလဲခြင်း
အခြေအနေကို စူးရှက ဘာဖြစ်လို့ငြိမ်နေတာလဲ။

သူသေသေချာချာသိနေသည်က ဖူးဖူးဟာ လူရဲဆိုသောကောင်
ကို ဘယ်လိုမှလက်ခံမှာမဟုတ်ဘူးဆိုတာပဲ။

သူ့ ညီမလေးကိုသနားလိုက်တာ။

ညီမလေးသဘောမပါဘူးဆိုရင် သူလည်း ဒီကိစ္စကို ဒီအတိုင်း လွှတ်ထားမည်မဟုတ်။ ညီမလေးရဲ့အခန်းတံခါးဝမှာ ရင်နေမိသည်တွင် အိပ်ခန်းထဲမှ ရှိုက်သံသဲ့သဲ့ကို ဝိုးတဝါးကြားလိုက်ရသည်။

သူဘာမှစဉ်းစားမနေတော့ဘဲ တံခါးကို ဝန်းဆိုဆွဲဖွင့်ပစ်လိုက်သည်။ ထိုအခါမှာတော့ မျက်ရည်တွေကို ကမန်းကတန်းသုတ်နေရာ သောဖူးဖူးကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“ကိုကို”

အားကိုးတကြီးပြေးစင်လာသောညီမလေးကို သူပွေ့ဖက်ထားလိုက်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့ လက်ခံလိုက်ရတာလဲဖူးဖူးရယ်”

“ဟင့်အင်း”

စကားမေးမရဘဲ သည်းထန်စွာငိုကြွေးလာပြန်၏။ သူ ဘာကို စိတ်ဆိုးမိလာသည်မသိ။

“ကိုကို၊ ဒေါ်လေးကိုသွားပြောမယ်”

“ဟင့်အင်း”

သူ့ကိုသာ တင်းတင်းကြီးဆွဲထားသောဖူးဖူးကို သူဘယ်လိုကြော် တွန်းဖယ်ရက်တော့မှာလဲ။

ဖူးဖူးရဲ့မျက်ရည်တွေကို လက်ဖမိုးလေးနှင့်တို့ထိရုံသာ သုတ်ပေးတာ...

“လက်မခံနိုင်ရင်လည်း လက်မခံနိုင်ဘူးလို့ပြောလိုက်ပါလား ဖူးဖူးရယ်”

“ဟင့်အင်း... ဖူးဖူးမပြောရဲဘူး”

“ကိုကိုသွားပြောမယ်”

“မပြောပါနဲ့ကိုကိုရယ်။ ဖူးဖူးကို ဒေါ်လေးပုန်းသွားလိမ့်မယ်။ ဖူးဖူးက ဒေါ်လေးရဲ့အချစ်ကိုပဲ လိုချင်တာ။ ဒေါ်လေးသာ ဖူးဖူးကိုချစ်မယ်ဆိုရင် ဖူးဖူးဘာပဲလုပ်ရပါစေ”

“ဒါ... ဒါဆို”

“လူရဲကို ဖူးဖူးလက်ထပ်မှာပါ”

“ဖူးဖူး၊ မင်းရှူးသွားပြီ”

“ခဏလေးငိုပါရစေကိုကို။ ပြီးရင် ဖူးဖူးပျော်သွားမှာပါ”

“ညီမလေးရယ်”

ညီမလေးက ပျော်သွားမှာပါဟုပြောစေဦးတော့ ဒီကိစ္စကို သူ ထွေးထွေးမပြုနိုင်။ သူ တစ်နည်းနည်းနဲ့တော့ ဖားရမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ထား ထိတ်သည်။

အဲဒါ ညီမလေးရဲ့မျက်ရည်တွေကြောင့်ပေါ့။

ညီမလေးရဲ့မျက်ရည်တွေက သူ့အသည်းကို ပေါက်ထွက်စေ
မတတ် နာကျင်စေပါသည်။

အခန်း (၂၂)

ခန်းမကျယ်ကြီးထဲမှာ အရောင်အသွေးတောက်ပနေသောလူတစ်
ဦးမျှော်နေခဲ့ကြတာက လှေကားအတိုင်းဆင်းလာမယ့် သတို့သမီးလောင်း
တို့ပဲဖြစ်သည်။

သို့သော် တကယ်ရောက်လာခဲ့သည်က ကားစက်ရပ်သံခပ်ကြမ်း
ကြမ်းနှင့်ခြေသံပြင်းပြင်း။

လူတွေအားလုံးက ထိုလူကိုအာရုံစိုက်နေကြစဉ် မူးက အပေါ်
ဆပ်သို့ ခပ်သုတ်သုတ်တက်သွားသည်။ သူ၏အကြိမှာ ဖူးဖူးကိုခေါ်ပြီး
အထလောက်တိမ်းရှောင်နေမည်ပေါ့။

သို့သော်...

“ဒီနေ့စေ့စပ်ပွဲကို ကျွန်တော်ဖျက်တယ်”

ဟိန်းပြီးထွက်လာသောအသံဝါကြီးကြောင့် လမ်းတစ်ဝက်မှာ လှမ်းတို့ရပ်တန့်သွားရသည်။

“အန်ကယ်၊ ကျွန်တော် ဖူးဖူးကိုချစ်တယ်၊ လက်ထပ်မယ်။ ဖူးဖူးကို ကျွန်တော်မဟုတ်ဘဲ တခြားဘယ်သူနဲ့မှသဘောမတူဘူး။ ကျွန်တော်အသက်နဲ့ခန္ဓာတည်မြဲနေသ၍ ဖူးဖူးကို တခြားဘယ်သူမှမပိုင်ဆိုင်ဘူး။ ဒီနေ့စေ့စပ်ပွဲဟာ ဖူးဖူးနဲ့စူးရှရဲ့စေ့စပ်ပွဲပဲ။ သတင်းစာထဲမှာထည့်ပြီးသွားပြီ”

“စူးရှ... နင်...”

“မေမေ့ကို သားပြောသားပဲ။ မေမေလုပ်ချင်ရာလုပ်တော့ သားလည်း လုပ်ချင်ရာလုပ်ရတာပဲ”

“ဖြန်း!”

ဒေါ်မေမိစံဒေါသထွက်ထွက်နှင့် စူးရှကို ထရိုက်လိုက်သည်။ သော် စူးရှက ပြဿနာကိုတည့်တည့်ကြီးတိုးဝင်ခဲ့သူပီပီ အားလုံးရှေးမလှုပ်မယှက် ရဲရဲဝံ့ဝံ့။

ထိုအချိန်မှာ အပေါ်ထပ်မှ ဖူးဖူးကို ကသောကမျောဆွဲချလာ

ဖူးက အားလုံးကိုဖြတ်ကျော်လိုက်ပြီး ဖူးဖူးကို ကားထဲတွန်းတင်ပစ်၏။

“ညီမလေး ငြိမ်ငြိမ်နေပါ။ ဒီအချိန်မှာ ခဏရှောင်နေတာ ညီမလေး စိတ်သက်သာဦးမယ်”

ဇောင်းမှလွတ်လိုက်သောမြင်းရိုင်းတစ်ကောင်လို ထွက်သွားသော ကားလေးကို မှင်တက်စွာကြည့်နေမိရင်း ဒေါ်မိမိ ဒေါသတကြီးနှင့် ထရပ်လာသည်။

“ဘယ်လိုလဲ မေ၊ တို့ကိုမကျေနပ်လို့ လူပုံအလယ်မှာ ကောင်းကောင်းကြီးအရှက်ခွဲပြလိုက်တာလား”

“မဟုတ်ဘူး မိ... မဟုတ်ဘူး”

“ရှင်တို့ရဲ့ထိုးနှက်ချက်က သိပ်လှပါတယ်။ တို့ဘက်ကလည်း သိပ်သဘောတူလှတယ်လို့တော့ မဟုတ်ခဲ့ပါဘူး။ ဒီမှာသား... ငါ့သားလိုလူတစ်ယောက်အတွက် မိန်းမမရှားပါဘူး။ ဒီလောက်ရှုပ်တဲ့မိသားစုအရှင်တော်ပုံထဲ ငါ့သားမဝင်ချင်နဲ့၊ သိက္ခာကျတယ်။ လာ သား... ပြန်မယ်”

လူတွေအလျှိုလျှိုထွက်ခွာသွားကြခြင်းနှင့်အတူ ဒေါ်မေမိရဲ့အမြင်တို့က မှုန်စိမ့်စိမ့်ပါ။ ရင်ဘတ်ထဲမှာလည်း တလှုပ်လှုပ်တုန်ခါလာကာ...

“မေမေ... မေမေ”

“ဧမိ...”

ဒီခေါ်သံတွေကိုလည်း ထပ်ကြားနိုင်တော့ပါ။

သူမသတိရလာတော့ သူမရဲ့ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်မှာ ဦးခန့်
သော်နဲ့ စူးရှကိုတွေ့လိုက်ရသည်။ စူးရှက အပြစ်ရှိသူမို့ ငြိမ်နေပေမယ့်
လည်း...

“ဧမိ သတိရလာပြီလား”

မေမေက စိတ်ချရသောအခြေအနေတစ်ခုဖြစ်တည်လာ၍ သူ
အခန်းအပြင်သို့ထွက်ခဲ့လိုက်သည်။

“စိတ်ထိန်းမှပေါ့ဧမိရယ်။ အသက်တွေက မငယ်ကြတော့တာ
ပဲကိုး”

“ကိုကိုရယ်၊ သားက ဇနီးမချစ်ဘူး”

“သားက မင်းကိုချစ်ပါတယ်။ သားအချစ်ကို မင်းကမခံယူတတ်
လို့ပါ”

ဦးခန့်သော် လေးနက်စွာ တစ်လုံးချင်းပြောချလိုက်သည်။

“ကိုယ်တို့ သဘောတူလိုက်ကြရအောင်”

“ရှင်! ကိုကို၊ ရှင် ဘာပြောလိုက်တယ်”

“ဟုတ်တယ်ဧမိ၊ လူငယ်တွေမှာ အချစ်စိတ်မွန်နေတဲ့အခါ ဆင်

အတစ်ကောင်လိုပဲ ဦးတည်ချက်တစ်ခုကလွဲရင် ဘယ်အရာကိုမှ မမြင်
တတ်ကြတော့ဘူး။ အချစ်ဆိုတာက စေညွှန်ရာစေ အမိန့်ပေးလို့ရတဲ့
အရာမျိုးလည်းမဟုတ်။ ဒီလိုမှမလုပ်ရင် ကိုယ်တို့မိသားစုအသိုက်အမြို့
အဝေး ပျက်စီးဖို့ဘဲရှိတော့တယ်”

“ဒီမိသားစုထဲမှာ ဖူးဖူးပေါ်မလာခဲ့ရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲ”

“ဖူးဖူးဟာ အပြစ်မဲ့တဲ့ကလေးတစ်ယောက်ပါဧမိ။ မင်းဖူးဖူးကို
နှစ်သက်ဘူးဆိုတာ ကိုယ် အစကတည်းကသိပါတယ်”

“ကိုကိုပဲစဉ်းစားကြည့်ဦး၊ ဖူးဖူးက ဒီမိသားစုနဲ့ဘာမှသက်ဆိုင်
တာမဟုတ်ဘူး။ ပြီးတော့ သားပျိုနှစ်ယောက်ရှိနေတာ။ အဲဒါကို ဧမိက
အတိုင်း သဘောထားကြီးကြီးနဲ့ကြည့်နေရတော့မှာလား”

“ကိုယ်၊ မင်းကိုကိစ္စတစ်ခုပြောပြမယ်။ စံဆုံးပြီးခါစ၊ မင်းပေါ်
ထွက်မလာခင်ကပေါ့။ သူက စုံကိုသိပ်ချစ်တာလေ...။ စုံမှာ ညီမတစ်
ယောက်ရှိသေးတယ်လို့လည်း ပြောလိုက်ရော ပျော်သွားလိုက်တဲ့သူမျက်
နှာကို ဘယ်လိုပုံလဲဆိုတာ ကိုယ်ပြန်ပြောမပြတတ်ဘူး။ စံရဲ့ညီမဖြစ်တဲ့
မင်းကိုလည်း သူသိပ်တွေ့ဖူးချင်နေခဲ့တယ်။ စံက သူ့ကိုသိပ်ချစ်သလို
မင်းကလည်း သူ့ကိုသိပ်ချစ်မယ်လို့ခံယူထားပုံရလို့ပဲ။ မင်းကို ကိုယ်နဲ့
လက်ထပ်ပေးတော့မယ်လို့ မေမေအမိန့်ချလိုက်တုန်းကဆို ပျော်သွား

တဲ့လူက သူတစ်ယောက်တည်းပါ။ ဒါပေမဲ့ မင်းရောက်လာသောအခါမှာ သူ့မျှော်လင့်ထားသလိုဖြစ်မလာဘူး။ သူ့ မင်းကိုသိပ်ချစ်ရှာတာပဲ မိမိ”

ဦးခန့်သော် သက်ပြင်းရှည်ကြီးကိုဆွဲရင်း...

“မင်းသာ ဖူးဖူးကိုကြည့်ဖြူခဲ့မယ်ဆိုရင် သူ့ညီမကိုသိပ်ချစ်တဲ့ ဖူးနဲ့လည်း အဆင်ပြေနိုင်သလို စူးရှနဲ့လည်း အခုလိုစိမ်းမနေကြပါဘူး။ အခုတော့ မင်းတစ်ယောက်တည်း အထီးကျန်နေရတာပေါ့။ ခြောက်သွေ့ပါတယ် မိမိရယ်။ လူငယ်တွေကို နားလည်ပေးလိုက်ပါ”

ထိုစဉ် လှေကားအတိုင်း တဘုန်းဘုန်းပြေးလာသောခြေသံကြားလိုက်ရသည်။

ဝါညက်ညက်ဖာဝမ်းဆက်လေးနှင့်ဖူးဖူးက သူမခုတင်ဘေးနားကျုံ့ကျုံ့လေးထိုင်ကာ ဝမ်းပန်းတနည်းငိုရှိုက်နေပါသည်။

“ဖူးဖူးကြောင့်ပါ ဒေါ်လေးရယ်။ ဖူးဖူးကိုရိုက်ပါ။ ဒေါ်လေး အိမ်ရာထဲလှဲမနေပါနဲ့။ ဖူးဖူးကို ဆူပါ။ ဒေါ်လေးစိတ်ချမ်းသာမယ်ဆိုရင် လူရဲကို ဖူးဖူးသွားတောင်းပန်ပါမယ်”

ငိုနေသောဖူးဖူးကြောင့် သူမရင်ထဲ မဖြစ်စဖူး ဂရုဏာလှိုင်းကယက်များ အုံကြွလာ၏။

“ဖူးဖူး၊ လူရဲဆိုသွားမယ်”

“ဖူးဖူး”

သူမအထတွင် ဆွဲကိုင်ထားသောဒေါ်လေးရဲ့လက်ကြောင့်...

“မင်းကို ဒေါ်လေးအပြစ်မမြင်တော့ပါဘူး”

“ဒေါ်လေး”

“ဒေါ်လေးအတ္တကြီးခဲ့မိတဲ့အတွက် မင်းကိုတောင်းပန်ပါတယ်။

ဒေါ်လေးကိုနားလည်တယ်မဟုတ်လား”

“ဒေါ်လေး”

“သမီးကို ဒေါ်လေးတောင်းဆိုစရာရှိတယ်”

“ဘာလဲဟင်၊ ဒေါ်လေး။ ဖူးဖူးနာခံဖို့အဆင်သင့်ပါပဲ”

“မင်းလိမ္မာတာကို ဒေါ်လေးသတိမမူခဲ့တာပါ။ အခုတော့ ဒေါ်လေးမင်းကိုချွေးမတော်နိုင်သွားပြီ။ ဘယ်လိုလဲ ဒေါ်လေးရဲ့ချွေးမလုပ်မယ်မဟုတ်လား”

“ရှင်...”

ဒေါ်လေးရဲ့စကားက သူမနားထဲ ဗုံးအလုံးတစ်ရာ ပစ်ခွဲလိုက်သလို... အားလုံးထဲမှာ ပျော်ရွှင်သွားသူက စူးရှပဲဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

အခန်း (၂၃)

ကားကို ဦးတည်ရာမဲ့မောင်းနေလိုက်သည်မှာ ဘီယာဆိုင်မှာမှ အဆုံးသတ်တော့သည်။

ဒေါ်လေးဟာ တစ်ဆိတ်လောက်တော့ အတ္တုကြီးလွန်းသည်ဟု သူထင်သည်။ မူးအောင်သောက်လိုက်တော့ အစိုင်အခဲအားလုံးက ပြေလျော့လာမိသလို။

ထုံးစံအတိုင်း သူ့အိမ်ပြန်ရောက်သွားချိန်မှာ ဒေါ်လုံးတစ်ယောက် မှလွဲ၍ ကျန်လူအားလုံး အိပ်မောကျချိန်ပါပဲ။

ဒေါ်လုံးကတော့ သက်ပြင်းငွေငွေရှိုက်ကာသာ အခြေအနေကို

သုံးသပ်နေမိသည်။

ကိုကိုပြန်လာတာ ဖူးဖူးသိနေပေမယ့်လည်း မျက်နှာချင်းမဆိုင်
ချင်၍ ထွက်မကြည့်ခဲ့။

ကိုကိုမူးနေတာပါလားဆိုတာ သိပေမယ့် ဘာကြောင့်လဲဆိုတာ
မျိုးကိုလည်း မစဉ်းစားတတ်။

သူမဦးနှောက်ထဲမှာလည်း အတွေးတို့က ပြည့်ကျပ်လှပါပြီ။

က က က

အခန်း (၂၄)

သူမနဲ့စူးရှ ကားပေါ်ကဆင်းလိုက်တော့ လူအချို့က သူမတို့ကို
စူးစမ်းသလိုကြည့်လာကြသည်။

စူးရှက ပါမစ်ရထားသူမို့ သူမလက်ကိုကြင်ကြင်နာနာဆွဲကိုင်
ထားပါ၏။

မနေ့က သတင်းစာထဲမှာပါလာသောစေ့စပ်ကြောင်းလမ်းခြင်း
သတင်းကြောင့်ထင်သည်။ မသိမသာရော သိသိသာသာပါ လူတွေက
အကဲခတ်နေကုန်ကြ၏။

“ပြန်ရင် ဒီကပဲစောင့်။ ကိုယ်လာခေါ်မယ်”

ခြေလှမ်းကျကြီးတွေနှင့်ထွက်သွားသောစူးရှကို သူမစိတ်မပျံ့
ဝေးကြည့်နေစဉ်

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲဖူးဖူးရယ်။ နားမလည်အောင်ပါပဲ”

“ငါ့စိတ်တွေ အရမ်းရှုပ်ထွေးနေတယ်သဇင်”

“ကျုပ်တို့ကိုလည်း နည်းနည်းပါးပါးလင်းစမ်းပါဦး။ ဒီမှာ တွေ့

လွန်းလို့ ဦးနှောက်တွေလည်း ထူမှုကုန်ပြီ”

“ငါက မွေးစားသမီးလေ”

“ဪ”

ထပ်ဖြေရှင်းစရာမလိုအောင်ကို ပြည့်စုံသွားပါသည်။

“အဆောင်မှာ ငါနဲ့မေမြင့် ရိုက်ပွဲဖြစ်တော့မယ်၊ ငြင်းခုံနေကြ

တာ။ နင်တို့က ဆိုင်းသံမပေးမုံသံမပေးနဲ့၊ ဘာလဲ... ပြုန်းစားကြီး”

“အကြောင်းကြောင်းကြောင့်ပေါ့ဟာ”

“နေပါဦး နင်မပျော်ဘူးလား။ နင့်စကားကြီးကလည်း ထတ်တရာ

ကျေ”

“ပျော်ရင် ငါဒီလိုနေပါ့မလား”

“နင်ကလည်း ဘာဖြစ်လို့လဲဟာ။ စူးရှက နှင်းဆီခိုင်ကြီးပဲဟာ

ကို။ ပြီးတော့ နင်တို့က သံယောဇဉ်လည်းရှိနှင့်ပြီးသား။ ဘာလဲ၊ စူးရှ

က နင့်ကိုမချစ်လို့လား။ ဒါလည်းမဖြစ်နိုင်ဘူး။ နင့်ကို သူသိပ်ဂရုစိုက်
တာ။ စူးရှက နင့်ကိုနိုင်လို့လားဟင်”

“မဟုတ်ပါဘူး။ ငါ့အပေါ် စူးရှက ကောင်းပါတယ်။ ငါ၊ အချစ်
ကို သိရှိသွားလို့ပါ”

“ဘုရားခေ! ဒါဆို နင် စူးရှကိုမချစ်ဘဲ စေ့စပ်တာလက်ခံလိုက်
တာပေါ့”

သူမ ပြန်မဖြေပါ။

“ဒါဆို နင်၊ လူရဲကို။ ဒါလည်း မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ဘယ်သူလဲ”

“တခြားတစ်ယောက်ပေါ့”

သူမရဲ့အဖြေသေးသေးလေးက သဇင်နဲ့မေမြင့်အဖို့ အတွေးများ
စွာဖြစ်တည်စေခဲ့သည်။

“ကြာလာရင်တော့ နင်၊ စူးရှကိုချစ်သွားမှာပါဟာ”

“အချစ်ဆိုတာ အချိန်ကာလနဲ့မဆိုင်ဘူး။ ရင်ထဲက အချစ်ရှိခြင်း
မရှိခြင်းပါပဲ။ စူးရှအတွက် ငါ့ရင်ထဲမှာဘာမှမရှိဘူး။ ငါသေသေချာချာ
သိလိုက်တယ်”

“ဖူးဖူးရယ်၊ ငါတို့ဘယ်လိုကူညီရမလဲဟင်”

“ဟုတ်တယ်၊ နင်ချစ်နေတဲ့ကောင်လေးကို ငါတို့သွားပြောပေး

မယ်လေ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ငါတောင် မတတ်နိုင်တာ၊ နင်တို့ အင်
လိုမှမတတ်နိုင်ပါဘူး။ သူက အားလုံးနဲ့အဝေးဆုံးမှာ နေနေပြီလေ”
မျက်ရည်ဥလေးတစ်ပေါက်က လှစ်ခနဲပြေခသွားသည်။

က က က

အခန်း (၂၅)

ကိစ္စရပ်ကြီးဖြစ်ပြီးကတည်းက ကိုကိုကိုမတွေ့ရတော့တာ တစ်
လပင် ပြည့်ချင်ချင်ရှိနေပါပြီ။

သူမကလည်း စိတ်ထဲမလုံမခြုံရှိတာမို့ ကိုကိုကို တကူးတကသွား
မတွေ့သလို ကိုကိုကလည်း သိသိသာသာပင် ရှောင်ဖယ်နေခဲ့သည်။

သူမတို့အိပ်ရာမထခင် အလုပ်သွားပြီး သူမတို့အိပ်ရာဝင်ချိန်
ညဉ့်နက်သန်းခေါင်မှ ပြန်လာတတ်သည်။

ဒါကို အိမ်သားအားလုံးက ပုံမှန်လည်ပတ်နေခြင်းလို သာမန်
ကာ လျှံကာနေကြပေမယ့် ဖူးဖူးကတော့ ခစာဉ်ကြည့်နေသူပီပီ ထိရ

ကြော့ကွဲခဲစားရပါ၏။

အခုဆို ကိုကိုက အရက်မူးပြီးပြန်လာတဲ့နေ့က များနေပါပြီ။ ဒီ သူမကြော့ကွဲခဲသိတာသိနေ၍ သူမပို၍ခဲစားနေခြင်းသာဖြစ်တော့၏။ ဒီလိုနဲ့ ကိုကိုအငွေအသက်ကိုရှူရှိုက်နေရပေမယ့် အခုတော့ ကိုကို အဲဒီလိုမူးပြီး အိမ်ပြန်မလာတာ နှစ်ရက်ရှိသွားပါပြီ။

သူမစိုးရိမ်လာကာ ဖေဖေကိုမေးတော့ အလုပ်များလို့ ကုမ္ပဏီ အပေါ်ထပ်က အခန်းလွတ်မှာအိပ်ဖြစ်သည်တဲ့လေ။ သူမရင်ထဲ စကား လုံးများစွာ ဖြစ်တည်သွားပါသည်။ အဲဒီလောက်ကြီးပဲ ကိုကိုက သူမ အရိပ်အနားက ရှောင်ပုန်းသွားပြီလား။ သူမ နာကျင်ကြော့ကွဲရပါသည်။

သူမကို ရွှန်းစိုစိုလေးငေးစိုက်ကြည့်နေတတ်တဲ့ ကိုကိုအပြုံးကို နှစ်သက်လာခဲ့တာ ငယ်ငယ်ကတည်းကပါ။ ကိုကိုကိုမမြင်ရတာ ကြာ လာပြန်တော့လည်း အရိပ်လေးဖြစ်ဖြစ်တွေ့ချင်နေမိသည့်စိတ်ကို ထိန်း ချုပ်ထားဆီး၍မရ။ ဒါကြောင့် ကိုကိုရှိရာသို့ သူမအရဲစွန့်ထွက်လာခဲ့ လိုက်သည်။

သူမ ဒီနေရာကိုတစ်ခါမှမရောက်ဖူး၍ ဟိုကြည့်ဒီကြည့်နှင့် နဲ့ ဆင်းချိန်မို့ လူများစည်ကားလျက်။ သူမကို လူအချို့က ကြည့်နေကြ ပါသော်လည်း သူမက မည်သူ့ကိုမှကုန်မစိုက်တော့ဘဲ ဓာတ်လှေကား

အစ်ဆင့် အပေါ်ဆုံးထပ်သို့တက်လာခဲ့ရာ အခန်းများစွာတွေ့ရ၍ ဘာ ဆုပ်ရမုန်းမသိဖြစ်နေစဉ်၊ အမြဲယဉ်ပါးနေခဲ့သောကိုယ်သင်းရနံ့ကြောင့် အနောက်ဘက်သို့လှည့်ကြည့်မိသည်တွင် တံခါးဝကိုမှိုကာ သူမကိုငေး နှိပ်ကြည့်နေသောကိုကိုကိုတွေ့လိုက်ရသည်။

“ကို...ကို”

သူ့ကိုပြေးဖက်လာသောဖူးဖူးရဲ့လက်အစုံကြောင့် သူ့ဘာဖြစ်သွား မုန်းမသိအောင် အသိဉာဏ်ကင်းမဲ့သွားရသည်။ ဖူးဖူးကို ယုယုယယ ဆေးပြန်လည်ပွေ့ဖက်ထားမိသည်။

“ကိုကိုလည်း ညီမလေးကိုသတိရပါတယ်”

“ကိုကိုညာနေတာ”

“ကိုကိုအလုပ်များနေလို့ပါ။ လာလေ... ကိုကိုအခန်းထဲ သွား ခုအောင်။ လမ်းပေါ်မှာကြီး”

ဟုဆိုကာ ဖူးဖူးရဲ့လက်ကိုဆွဲကိုင်မိလိုက်သည်။ ဆွဲကိုင်မိတဲ့လက် အစုံကို မလွှတ်ချင်တော့ပါ။

ကိုကိုအခန်းထဲဝင်လိုက်သည်နှင့် ခပ်ဆိုးဆိုးအနံ့တစ်ခုကို ရှူ ခြိုက်မိလိုက်သည်။ စည်းစနစ်ရှိပြီး အသန့်ကြိုက်တဲ့ကိုကိုရဲ့အခန်းတဲ့ လေ။ ရှုပ်ပွသစ်ပေနေသည်။ စားပွဲခုံမှာလည်း ရေဘူးခွံ၊ ဘီယာဘူး။

အရက်ပုလင်းတွေနှင့် ပွလန်ကျဲလို့။ ဆေးလိပ်တိုအပြီးပြတ်ကလေးတွေ
ကလည်း ဟိုတစ်စသည်တစ်စ။ အသစ်အဟောင်းထပ်နေသော
လက်စအသားပန်းကန်တွေကလည်း အတုံးအရုံး။

ဒါ ကိုကိုနေတဲ့အခန်းတဲ့လေ။

ဒီလိုအနေအထားကိုကြည့်ခြင်းအားဖြင့် ကိုကို လေလွင့်ပေတေ
နေတယ်ဆိုတာ အလွယ်တကူသဘောပေါက်မိပါ၏။

“ဟို... အဲ၊ အဲဒါ ဘယ်သူတွေ လာသွားတာလဲ”

ဟု ကမောက်ကမဆိုကာ ဟိုဟာဆွဲသိမ်း၊ ဒီဟာဆွဲသိမ်းနှင့်
ကမောက်ကမလုပ်နေသေးသည်။ သူမက ကိုကိုနားတိုးကပ်သွားပြီး ကူ
သိမ်းကာ...

“ကိုကို ဘယ်တုန်းက သူငယ်ချင်းအသစ် ရသွားတာလဲ”

ကိုကိုက သူ့ခိုးလူမိသွားသလို မျက်နှာပျက်ယွင်းသွားပြီးမှ

“အလုပ်က အပေါင်းအသင်းတွေလေ”

“ထူးဆန်းတယ်နော်၊ ခွက်တစ်လုံးတည်းကို ပေါင်းသောက်ကြ
တာ”

ထိုအခါမှာတော့ ကိုကိုက ဘူးခွံတွေကိုသိမ်းကြိုးပွေ့ကာ အမှိုက်
ပုံးထဲထည့်လိုက်သည်။ ဆေးစရာရှိသောပန်းကန်များကို သူမက ဆေး

ကြောပေးနေချိန်တွင် ကိုကိုက သူမနားမှာ ယောင်လည်လည်နှင့်။

“ကိုကို ဒီနေ့အိမ်ပြန်အိပ်မှာလား”

“အဲဒါ”

“ကိုကိုမပြန်ဘူးဆိုရင် ဖူးဖူးလည်း ဒီမှာပဲအိပ်တော့မယ်”

သူမရဲ့ခပ်ပြတ်ပြတ်စကားသံကြောင့် ကိုကိုမျက်နှာလေး အိုးတိုး
အမ်းတမ်းဖြစ်သွားရသည်။

“ကိုကိုမျက်နှာ အရမ်းကျသွားတယ်။ ကိုကို အစားအသောက်
ရော မှန်ရဲ့လား။ အခုရော ကိုကိုစားပြီးပြီလား”

ကိုကိုက သူမအမေးကို မဖြေပါဘဲ။ ဟိုလိုလိုဒီလိုလိုနှင့် လုပ်
နေသည်။ သူမ အခန်းတစ်ဝိုက်ကိုကြည့်လိုက်ရာ အခန်းဖွဲ့စည်းထား
ခြင်းမရှိဘဲ ဟောကြီးလိုပင်။ အိပ်ရာခင်းတွေ တွန့်လိမ်နေပြီး ခေါင်းအုံး
က ခြေရင်းမှာရောက်နေသည်။ မှန်ပြတင်းပေါက်ကြီးက တစ်ဝက်ပွင့်
နေသေးသည်။

ဒါ သူမရဲ့ကိုကို ဟုတ်ပါလေစ။ သူမ လက်ကိုင်အိတ်ကိုချကာ
သိမ်းဆည်းခြင်း စတင်ပါတော့သည်။ သူ့ရှုပ်ပွဲထားသမျှ တစ်ခုမကျန်
သိမ်းဆည်းပေးနေသောဖူးဖူးကိုကြည့်ရင်း သူစိတ်ကူးယဉ်မိသွားသည်။

ဒီလိုမျိုး သူစိတ်ကူးယဉ်သင့်သေးရဲ့လား။ ဖြူစင်ခြင်းကို ဒီလို

မဲညစ်သောအရောင် ဆိုးသင့်ရဲ့လား။ သူ့မှာ အသိတရားအပြည့်ရှိနေပေမယ့် ဒီတစ်ကြိမ်လေးတော့ စိတ်ကူးခွင့်ပေးပါဟု မေမေ့ကိုတောင်းပန်နေမိသည်။

အခုတော့ ဖူးဖူးရဲ့အစွမ်းကြောင့် သူ့အခန်းလေးမှာ ရှင်းသန့်တောက်ပြောင်လာပါပြီ။

“မိုးတောင်ချုပ်သွားပြီ၊ အချိန်တွေက ကုန်လွယ်လိုက်တာ”

“ဖူးဖူးရောက်နေတာ ကြာနေပြီလေ”

“ဒီနေ့ မိုးက ပိုစောချုပ်တယ်ထင်တယ်”

“မမောဘူးလား”

“ဟင့်အင်း၊ ပျော်နေတာပဲ။ ဟာ... ကိုကို့၊ ဒီပြတင်းပေါက်ကြီး

ကို ကိုကိုဘာကြောင့်ဖွင့်ထားသလဲဆိုတာ ဖူးဖူးနားလည်သွားပြီ”

ထိုအခါမှာတော့ လရောင်ဝင်းဝင်းကိုမြင်နေရတဲ့ပြတင်းပေါက်ဘေးမှာ နှစ်ယောက်သားရပ်မိလိုက်ကြတော့သည်။

“ကိုကို နိုင်ငံခြားမှာနေတုန်းကဆို အမြဲ ပြတင်းတံခါးဖွင့်ပြီး အိပ်လေ့ရှိတယ်။ ကိုကိုက လမင်းကိုကြည့်ပြီး ပြောချင်ရာပြောနေတာ ရယ်ရတယ်နော်၊ လမင်းက သဘောကောင်းပါတယ်၊ ကိုကိုပြောသမျှကို ပြုံးပြီးနားထောင်ပေးတယ်”

“မေမေ့ကို သိပ်သတိရတာပဲ၊ ဒီလိုလသာသောညတွေမှာဆို နို့ကိုရယ်၊ ဖူးဖူးရယ်ကို မေမေ ပုံပြောပြနေကျလေ”

“အချိန်တွေကြာသွားခဲ့ပြီနော်၊ မေမေတောင် ဘယ်ဆီရောက်နေပြီလဲမသိဘူး”

“ကောင်းကင်မှာရှိမှာပေါ့၊ မေမေက လူကောင်းပဲဟာ၊ ကောင်းတင်ပေါ်သွားချင်လိုက်တာ”

“ကိုကို့မှာသာအစွမ်းရှိရင် ဖူးဖူးကိုပွေ့ခေါ်သွားတယ်”

“ကိုကို အဖြူရောင်သက်တံဆိုတာကြားဖူးလား”

“အွန်း၊ အချို့ကဗျာဆရာတွေကတော့ ရောင်စုံသက်တံကြီးရဲ့ နောက်ကွယ်မှာ အဖြူရောင်သက်တံရိပ်လေးရှိတယ်တဲ့။ ကိုကိုတော့ မသိပါဘူး”

“အဖြူရောင်သက်တံက တကယ်ရှိတယ်ကိုကိုရဲ့။ ကိုကို့ကိုသတိရတိုင်း မေမေ့ကိုအိပ်မက်၊ မက်လေ့ရှိတယ်။ မေမေက အဖြူရောင်သက်တံကွေးလေးပေါ်မှာ ခိုစီးရင်း ပြုံးပြနေတယ်။ မေမေ့အပြုံးက သိပ်လှတာပဲသိလား။ ကျက်သရေရှိတယ်။ အဲဒီအဖြူရောင်သက်တံကြီးဘေးက မြက်ခင်းစိမ်းလေးမှာ ကိုကိုရယ်၊ ဖူးဖူးရယ် ပြေးနေကြတာ သိပ်ပျော်စရာကောင်းတာပဲ။ အဲ့ဒီအိပ်မက်ထဲကနေ ဖူးဖူးနိုးမထချင်ခဲ့ဘူး။

အိမ်မက်ထဲမှာပဲပျော်တယ်။ လက်တွေ့ဘဝက စိတ်မသက်မသာနဲ့ ဆိုးလို့”

မျက်ရည်ကြည်တို့ဝေ့တက်လာသောဖူးဖူးကြောင့် သူ့ရင်ထဲမှာ ကျင့်အုံခဲသွားရသည်။ သူဟာ အပြစ်မကင်းသူတစ်ယောက်လို စူးနစ်ခံစားရပြန်ပါသည်။ သို့သော် အခြေအနေတစ်ခုကို ဟန်ဆောင်ခြင်းနှင့် ထိန်းချုပ်ပြီး . . .

“ဟာ! ဗိုက်ကဆာလိုက်တာ၊ စစ်ပွဲတွေပြင်းထန်နေပြီ”

“ခါတိုင်းဗိုက်ဆာရင် ဘာစားသလဲ”

“အိမ်ထမင်း မစားရတာကြာပြီ။ ဒီနေ့တော့ ကိုကို အိမ်ပြန်အိမ်မယ်။ အိမ်မှာ စားစရာကျန်သေးမှာပါနော်”

“အိမ်ရောက်ရင် ဘာမှမပူနဲ့။ ကိုကိုအတွက် ဖူးဖူးချက်ကျွေးမယ်”

“အဟုတ်လား”

“အင်းပေါ့၊ ကြက်ဥကြော်လေ”

“အဲဒါရမ်းအရသာရှိမှာ”

အခုတော့ သူတို့ အိမ်ကိုပျော်ရွှင်စွာပြန်လာခဲ့တော့သည်။ အိမ်ရောက်တော့ ဒေါ်လုံးက ထုံးစံအတိုင်း ငုတ်တုတ်ထိုင်စောင့်နေပါသည်။

“ဖူးဖူးရယ်၊ မူးဆီသွားမယ်ဆိုလည်း ပြောသွားပါလား။ ဖူးဖူးပျောက်နေလို့ စူးရှက ဒေါသဖြစ်နေတာ”

“ရှူး”

“ဒီမောင်နှမဘာဖြစ်လာကြတာလဲ။ ကလေးတွေလိုကုတ်ချောင်းချောင်းနဲ့”

“ဒေါ်လုံး၊ အိမ်မှာဘာစားစရာရှိလဲ။ ကိုကိုဘာမှမစားရသေးဘူး”

“အင်း . . . ဒီနေ့ဟင်းကို မူးစားပို့မလား။ ငါးခုကို အချဉ်လေးနဲ့ ချက်ထားတယ်။ ပြီးတော့ ငါးအသားလုံးဟင်းရည်၊ ကန်စွန်းရွက်နဲ့အဖြူထုပ်ကြော်၊ ပြီးတော့ . . .”

“တော်ပါပြီ ဒေါ်လုံးရယ်၊ ဖူးဖူး၊ မင်းဘာပြောထားလဲ”

“ကြက်ဥကြော်”

“ဒေါ်လုံး နားလိုက်တော့၊ ရတယ် . . . ကျွန်တော်တို့ဘာသာ ပြင်ဆင်စားသောက်လိုက်မယ်”

“အေးကွယ် . . . လိုအပ်ရင်တော့ ဒေါ်လုံးကိုခေါ်နော်”

ဟုဆိုကာ ဒေါ်လုံးက အလိုက်သိသူပီပီ ထွက်သွားလိုက်သလို ဒေါ်လုံး သက်ပြင်းမောချမိမှာတော့အမှန်ပင်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ စူးရှ မအိပ်သေးတာသိနေ၍ပါ။

မှန်ပါသည်။

ပျော်ရွှင်စွာ ချက်ပြုတ်စားသောက်နေကြသောသူတို့နှစ်ယောက်ကို စူးရှက ခပ်လှမ်းလှမ်းမှငေးနေမိသည်။ သူ့စိတ်ဆန္ဒအရဆိုလျှင် ထိုကမ္ဘာထဲဝင်ရောက်နှောက်ယှက်ချင်သော်လည်း မမြင်ရတာကြာပြီဖြစ်တဲ့ဖူးဖူးရဲ့အပြုံးကို ငေးမောနေချင်မိသည်။

ဖူးဖူးရဲ့အပြုံးက သိပ်လှပါသည်။ ဘယ်လိုလုပ်မှ ထိုအပြုံးက သူ့အတွက်ဖြစ်လာမှာတဲ့လဲ။ ထိုအပြုံးကို သူ ပိုင်ဆိုင်ချင်နေမိပေမယ့်လည်း မရနိုင်တာကို ကောင်းကောင်းသိနေပါသည်။

သို့သော် ဆွဲကိုင်ထားမိတဲ့ဖူးဖူးရဲ့လက်ကို မလွှတ်ချင်တော့။ ဖူးဖူးကို သူပိုင်ဆိုင်ချင်ပါသည်။ ထိုမူဝါဒကို ဘယ်လိုအကြောင်းပြချက်မျိုးနှင့်မှ မပြောင်းလဲနိုင်။

အနီး (၂၆)

စိတ်တွေလုနီးဆန်းနေ၍လားမသိ။ သူ ဒီနေ့တော့ နှစ်နှစ်ဩဇာ ဩဇာအိပ်ပျော်သွားမိသည်။ အကျင့်ပါနေပြီဖြစ်သောမျက်လုံးက နံနက်ခြောက်နာရီမှာ အလိုလိုပွင့်လာသည်။

သူ တက်ကြွစွာထလိုက်ပြီး ဖူးဖူးအခန်းထဲဝင်ခဲ့သည်။ ခုတင်ပေါ်မှာ အပြစ်ကင်းစင်စွာ ကလေးတစ်ယောက်လိုအိပ်မောကျနေသော ဖူးဖူးကို သူ မနှိုးရက်နိုင်။

ခါတိုင်းဆိုလျှင်တော့ မထသေးဘူးလားဟု ဆွဲထူမိမှာအမှန်ပင်။ အခုတော့ ဖူးဖူးအနားမှာထိုင်ပြီး အိပ်စက်နေသောဖူးဖူးကို ငေးနေမိ

တော့သည်။ သူ့ကြည့်နေစဉ်မှာပင် ဖူးဖူးရဲ့မျက်လုံးလေး လှုပ်စိလှုပ်
လှုပ်လာ၍ သူ ကမန်းကတန်းပင် ထရပ်လိုက်သည်။

“ဖူးဖူး၊ ထတော့”

အိပ်မှုနံရံဝါးနှင့် ဖူးဖူးက သူ့ကိုမြင်သွားပြန်ကာ အိပ်ချင်နေတာ
နှင့်ပြုံးပြနေပြန်သည်။

“ဘာပြုံးတာလဲ၊ ထတော့လေ”

“ကိုကိုရောက်နေတာ ကြာပြီမဟုတ်လား။ ကိုကိုရဲ့ကိုယ်နဲ့
ဖူးဖူးရဲ့မိနေတာကြာပြီ”

“ဟာ... ဘယ်မှာဟုတ်လို့လဲ။ ခုလေးတင်ပဲ ရောက်တဲ့ဟာကို
သွားသွား... မျက်နှာသစ်၊ ညစ်ပတ်တယ်”

“ဒါဆို ဖူးဖူး၊ ဒီအနံ့ကိုစွဲပြီး အိပ်မက်မက်နေတာနဲ့တူတယ်”
ဟု သူမက ပွစိစိလေးပြောကာ ရေချိုးခန်းထဲဝင်သွားသည်။

“ဖူးဖူး၊ ဒီနေ့အဖြူရောင်လေး ဝတ်နော်”

သူမ ပြုံးမိလိုက်ပါသည်။

တံခါးပိတ်သံကြားတော့ သူမ ရေချိုးခန်းတံခါးခွက်ကို အသာ
ဟ၍ ခေါင်းလေးဖြူကြည့်လိုက်သည်။

“အလကားကိုကို၊ လိမ်ပြောဖို့ပဲသိတယ်”

ဟု ပွစိစိလေးလှုပ်လိုက်ပေမယ့် ကျေနပ်ပျော်ရွှင်နေရသည်။ သူမ
ကို စိတ်ကြည်လင်ပျော်ရွှင်မှုအပေးနိုင်သုံးက ဒီကမ္ဘာမှာ ကိုကိုတစ်ယောက်
တည်းပါ။

ကိုကိုပြောထားတဲ့အတိုင်း အင်္ကျီကို အဖြူရောင်လေးဝတ်၍ အဖြူ
စွင့်လေးများပါသောလုံချည်ကို ရွေးချယ်ဝတ်ဆင်ကာ အဖြူရောင်ပါသော
ဒေါက်အနိမ့်စားလေးကို ဝတ်ဆင်လိုက်သည်။ ဆံပင်ကိုတော့ အဖြူ
ရောင်ကြိုးလေးများနှင့် ဖြစ်သလိုချည်လိုက်သည်တွင် သူမက အဖြူ
ရောင် နတ်သမီးလေးဖြစ်၍နေပါပြီ။

“မပြီးသေးဘူးလား၊ စောင့်နေတာကြာပြီ”

“ဖူးဖူးလှသလား”

တံခါးခွက်နောက်ကွယ်က ထွက်ပေါ်လာသောအဖြူရောင်နတ်
သမီးလေးကြောင့် သူမက ပြုံးပြီးခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်တွင် သူမလေး
က သူ့လက်မောင်းကိုတို့လိုက်သည်။

သူကလည်း သဘောကျနှစ်ခြိုက်သွားကာ အစွမ်းကုန်ပြုံးလိုက်
မိတော့သည်။ ထိုအချိန်မှာ စူးရှက အခန်းတံခါးကိုဖွင့်လိုက်သည်နှင့်
ကြုံနေသည်။ အစွမ်းကုန်ပြုံးရယ်နေသောဖူးဖူးနှင့် မူးရဲ့လက်မောင်းကို
ကလေးတစ်ယောက်လိုတွဲခိုကာ ပါသွားသောဖူးဖူးရဲ့အပြုံးမျက်နှာက

သွန့်လုံးသားကို လှံတံချွန်ချွန်နှင့်ထိုးဆွလိုက်သလို။

သူ့ မမြင်ရက်နိုင်၍ တံခါးကိုပြန်ဆွဲစိလိုက်ပြီး နံရံကိုမှီကာ မှုတ်ထားမိလိုက်သည်။ သို့သော် ထိုမြင်ကွင်းက အာရုံထဲမှပျောက်ပျောက်သွား။ ထိုမြင်ကွင်းအပြင် ညက စားသောက်ဖျော်ရွှင်နေကြသော ကွင်းကပါ သူ့ကိုခြောက်လှန့်လာသည်။

သူ့စိတ်ထဲ စိတ်မချနိုင်ခြင်းများစွာဖြစ်ထွန်းလာပါ၏။ ထိုစိတ်နှင့်အတူ မူးအပေါ် သံသယများစွာတို့က တိုးဝင်လာရသည်။ သူ ဖူးဖူးလက်လွတ်အဆုံးရှုံးမခံနိုင်ပါ။ အရာအားလုံးဆုံးရှုံးရမှာထက် ဖူးဖူးဆုံးရှုံးရမှာကို အကြောက်ရွံ့မိဆုံးပင်။

သူ့ ညနေပိုင်း ဖူးဖူးနှင့်သုံနေကျနေရာသို့သွားတော့ မှုတ်အဆင်သင့်တွေ့လိုက်ပြန်သည်။ မူးက ဖူးဖူးကိုစောင့်နေပုံရသည်။ ကားတံခါးရွက်ကိုမှီကာ စီးကရက်ကိုမှီကာ ဖွတ်ဖွတ်လိုက်ပုံက ဟန်ချက်ကျကျ။ အထက်သို့တက်သွားသောမီးခိုးလိပ်ကလေးများကို မှုတ်ထုတ်လိုက်ရင်း ကျယ်ပြောတဲ့မိုးကောင်းကင်ကြီးကို ငေးမောနေသည်။

“ကောင်းကင်က နတ်သမီးချောချော ကျလာမယ်လို့ ယုံကြည်ထားလို့လား”

စူးရှရဲ့အပြုံးက ပြည့်ဝခြင်းမရှိပါ။

“ငါ့ ဖူးဖူးကိုလာကြိုတာ”

“ငါရှိနေတာပဲကွာ။ အပိုအလုပ်ရှုပ်လို့”

စူးရှရဲ့စကား ထိရောက်သွားသည်ထင်သည်။ မူးရဲ့နှုတ်ခမ်းပါးက အပြုံးခိုင်လေး ပြိုဆင်းသွားရ၏။ စူးရှလည်း မူးလိုပဲ ကားဘောဒီကိုမှီရပ်ရင်း...

“လူတွေရဲ့စိတ်ကို ဘယ်လိုနည်းနဲ့သိနိုင်သလဲ”

“ဟမ်...”

“မင်း နားမလည်တော့ဘူးထင်တယ်။ ငါ့ မင်းရဲ့စိတ်ကို တစ်ဆိတ်လောက်သိခွင့်ရှိမလား”

“မင်း ဘာကိုပြောချင်တာလဲ စူးရှ”

“မင်းက အိပ်ချင်ယောင်ဆောင်နေတာပဲ။ ငါက ဒဲ့ပဲပြောရတာပေါ့။ ဖူးဖူးအပေါ်ပြောင်းလဲစပြုနေတဲ့ မင်းရဲ့စိတ်ကို ငါသိမိနေသလားလို့ပါ။ ရှေ့ဆက်တိုးရင် နာကျင်စရာတွေချည်းပဲ။ ဘယ်သူမှအကျိုးမရှိမယ့်အတူတူ မင်းနောက်ဆုတ်သင့်တယ်မူ။ ငါ ဒါတွေပြောဖို့မလိုဘူးဆိုတာ သိတယ်။ ဒါပေမဲ့ တစ်ခါတစ်ရံမှာ လူတွေက သတိကင်းလွတ်တတ်ကြလို့ပါ”

“စိတ်ချပါ စူးရှ မင်းက ငါ့ရဲ့ညီ၊ ဖူးဖူးက ငါ့ရဲ့ညီမ ဒီဝေါဟာရ

က ထာဝရတည်စေမှာပါ”

“ဒီတစ်ကြိမ်တော့ ငါ့ကိုအတ္တကြီးခွင့်ပေးပါ”

“အတ္တဆိုတာ လူတွေမှာရှိသင့်ပါတယ်”

“ဒါပေမဲ့ အဲဒီအတ္တ မင်းမှာမရှိစေချင်ဘူး။ ငါ မင်းအပေါ်မတရားဘူးဆိုတာ သိပါတယ်။ ငါ မင်းကို ပထမဆုံးအကြိမ်နဲ့ နောက်ဆုံးအကြိမ် တောင်းဆိုခြင်းပါ။ ငါဘာဖြစ်လို့ ဒီလိုပြောရသလဲဆိုတာ မင်းသဘောပေါက်မှာပါ။ မင်းကိုယုံကြည်ချင်ပေမယ့် ဖူးဖူးကိုမယုံရဲဘူး။ ငါ ဖူးဖူးကိုအရမ်းချစ်တယ်”

သူ့ရှေ့မှာ ဖူးဖူးကိုချစ်တယ်ဟု ယတိပြတ်ပြောလိုက်သောစူးရှရဲ့စကားကြောင့် အနိုင်အရှုံးမသတ်မှတ်ရသေးခင် ကြိုးပိုင်းအပြင်ဘက် ရောက်သွားသောလက်ဝှေ့သမားတစ်ဦးနယ်။

အနိုင်မရမှန်းသိလျက်နဲ့ အစကတည်းက ပြိုင်ပွဲမဝင်သင့်သူက သူပါ။ ဒါပေမဲ့ ဆန္ဒအရ တစ်ခဏတာလေးဖြစ်ဖြစ် ဖျော်ရွှင်ခဲ့ချင်တယ်လေ။ သူလည်းသိနေသည်။ သူ့အပေါ်ယိမ်းယိုင်နေသည့်ဖူးဖူးရဲ့စိတ်ကိုပေါ့။ သို့သော် ဖူးဖူးအပေါ်မရိုးသားစိတ်မွေးခဲ့မိတိုင်း သူ့ကိုယ်သူ အမြဲဆုံးမလေ့ရှိသည်။ ဒါတွေက လုံးဝမဖြစ်နိုင်။ မေမေရော လောကကျင့်ဝတ်ကပါ သူ့ကိုခွင့်မလွှတ်နိုင်ဟု ယူဆထားမိခဲ့သည်။

သို့သော် သူ့ထံမှိုက်တွင်းချောင်ချောင်နှင့်ရောက်လာသော အနည်းငယ်ပိန်ကျသွားတဲ့ဖူးဖူးကြောင့် ခိုင်မာနေသောဆုံးဖြတ်ချက်တွေ ဘယ်ဆီလွင့်ကုန်မှန်းမသိ။

ဖူးဖူးကို သူ့သိပ်ချစ်မိသွားမှန်းသိလိုက်ရချိန်မှာ သူ့ထံ ဘာအခွင့်အရေးမှမရှိတော့။ သိပ်ရဲရင့်ပြီး သတ္တိရှိသောစူးရှရဲ့လုပ်ရပ်အောက်မှာ တစ်မိသားစုလုံး အငိုက်မိခဲ့ကြသည်။ သူ့ထပ်ပြီးမခိုက်ချင်တော့။ ဖေဖေ့ကို ငဲ့ညှာမိ၍ပါ။

စူးရှနဲ့ဖူးဖူးတို့ရဲ့စေ့စပ်သတင်းတစ်ခုကြောင့် ဖေဖေမှာ ထူထူပူပူနှင့် ဖြေရှင်းလို့မှမပြီးသေး။ သူ့ရဲ့ခံစားချက်ကြောင့် ဖေဖေကိုထပ်ပြီး အခက်မတွေ့စေချင်။

ဖူးဖူးမပျော်ဘူးဆိုတာသိနေပေမယ့်လည်း သူလစ်လျူရှုထားဖို့သာ နာနာကျင်ကျင်နှင့်ဆုံးဖြတ်လိုက်ရတော့သည်။ စူးရှရဲ့သတိပေးစကားကြောင့် ဖောက်ပြန်ချင်မိတဲ့စိတ်ကို မလုံမလဲဖုံးဖိကာ ရှောင်ဖယ်ပစ်ဖို့ အခိုင်အမာဆုံးဖြတ်လိုက်တော့သည်။

အခန်း (၂၇)

ခိုင်မာသောဆုံးဖြတ်ချက်နှင့်အတူ ဖူးဖူးကို ထပ်ပြီးရှောင်ဖယ်
နေမိပြန်၏။ ဒီတစ်ခါတော့ ဖူးဖူးက သူ့ထံပေါ်မလာတော့ပါ။

သို့သော် တစ်နေ့မှာတော့ ဖေဖေ၊ ဒေါ်လေး၊ စူးရှနှင့် သူတို့
လေးယောက်ဆုံမိရာ...

“ကိုကို၊ သားက ဖူးဖူးနဲ့လက်ထပ်ချင်ပြီတဲ့”

“ဟုတ်တယ်အန်ကယ်၊ ကျွန်တော့်ကို ဖူးဖူးနဲ့လက်ထပ်ခွင့်ပြုပါ
တော့”

စူးရှရဲ့ခပ်ပြတ်ပြတ်စကားသံက သူ့ကိုကြောက်လန့်စေပါသည်။

“စောနေဦးမလား”

“ကျွန်တော်၊ ဖူးဖူးကိုချစ်တယ်၊ ဖူးဖူးကိုအဆုံးရှုံးမခံနိုင်ဘူး။ ပြီးတော့ ဖူးဖူးကိုစိတ်မချဘူး။ မမြင်ရသေးတဲ့ကံကြမ္မာကိုလည်း မယုံကြည်ဘူး။ ကျွန်တော့်ကို ယုံကြည်ပေးပါအန်ကယ်။ ဖူးဖူးက ကျွန်တော့်လက်ထဲမှာ ပျော်ရွှင်စေရပါမယ်”

ဦးခန့်သော်က သဘောထားတောင်းခံသလိုနှင့် သူနှင့် ဒေါ်ခေါ်စံကို ဝေ့ကြည့်လာသည်။

“မိတော့ ဘာမှမသိတော့ပါဘူး။ ဒီကိစ္စကို ကိုကိုသာ ဆုံးဖြတ်ပါတော့”

“ကျွန်တော်ငယ်ငယ်ကတည်းက ဘယ်သူ့အပေါ်မှာမှ ဘာတစ်ခုမှ မတောင်းဆိုခဲ့ပါဘူး။ အခု ကျွန်တော် အတင်းအကျပ်တောင်းဆိုပါတယ်။ ကျွန်တော့်ကို ဖူးဖူးနဲ့လက်ထပ်ခွင့်ပြုပါ”

ဦးခန့်သော်က တည်နေရာမှ တဖြည်းဖြည်းပြေးလာသည်။ ဒီလောက်ဆို သူ့ ဖေဖေသဘောကိုနားလည်လိုက်ပါပြီ။ ထပ်ပေါ်ထွက်လာမယ့် ကျေနပ်နူးညံ့သောစကားသံတွေကို သူ့နှလုံးသားက ထပ်မံမကြားနိုင်တော့၍ သူ ထထွက်လာမိသည်။

သူ့နှလုံးသားက ခံနိုင်ရည်မရှိကုန်တော့။ အတုံးအရုံးကျရှုံး၍

အစိတ်စိတ်အမြွှာမြွှာလဲပြိုပျက်စီးသွားရပါသည်။

ခေါင်းငိုက်စိုက်နှင့် ထွက်ခွာသွားသောမူးရဲ့ကျောပြင်ကြောင့် စူးရှရင်ထဲ နေမထိထိုင်မသာနှင့် အပြစ်မကင်းသူလိုခံစားလိုက်ရသည်။ သို့ပေမဲ့ သူက ဖူးဖူးကိုသိပ်ချစ်နေသူလေ။ ဒီလောက်တော့ အတ္တကြီးသင့်သည်ပေါ့။

ကျားပျိုများဝိုင်းရံနေတဲ့ဖူးဖူးကို သူ ဖို့ပိုင်သိမ်းပိုက်လိုက်ချင်တဲ့ ဆန္ဒက ဘယ်လိုမှတားဆီးမရ။ သူ့ကို နေ့လယ်က ပြောခဲ့သောလူရဲ့ရဲ့ အမှတ်တမဲ့စကားက သူ့နားထဲက မထွက်ပါ။

ဖူးဖူးကို သူကြိုးစားသွားဦးမှာပဲတဲ့လေ။ ဖူးဖူးအိမ်ထောင်မပြုမချင်း မည်သူမှ ဖူးဖူးကိုမပိုင်သေးဘူးတဲ့လေ။ နဂိုကမှ စိုးရိမ်ပူပန်နေခဲ့ရတဲ့သူက ထိုစကားကြောင့် ပို၍စိတ်မချနိုင်ဖြစ်သွားခဲ့ရပါသည်။ သူ ဖူးဖူးကိုသိပ်ချစ်သည်။

တခြားတစ်ယောက်ကို ဒီလောက်ထိကြိုး အသည်းပေါက်မတတ်ချစ်မိသွားခဲ့တဲ့သူရဲ့စိတ်ကိုလည်း အံ့သြမိပါ၏။ သူ့ဘယ်တုန်းကမှ ဒီလို အခြေအနေမျိုးကို မတွေ့ထားမိခဲ့၍ပါ။ ဖြစ်နိုင်လျှင် သူ ဖူးဖူးကိုမချစ်ချင်ပါ။ သို့သော် အမိန့်ပေးမရတဲ့စိတ်တစ်ခုကြောင့် သူက လူကြမ်းဖြစ်ခဲ့ရပါပြီ။

အခန်း (၂၈)

စူးရှနဲ့ဖူးဟာ တစ်ချိန်ချိန်မှာ မလွဲကေနိလက်ထပ်ဖြစ်မှာပဲ ဆိုတာသိပေမယ့်လည်း မြန်ဆန်စွာကြားလိုက်ရတဲ့သတင်းစကားက သူရင်အစုံကိုဆောင့်ကန်လိုက်သလို၊ သူ ကြိုတွေးထားမိပေမယ့်လည်း တကယ်တမ်းတော့ ခံနိုင်ရည်မရှိခဲ့ပါ။

စူးရှနဲ့နောက်ဆုံးစကားပြောပြီးကတည်းက အိမ်သားအားလုံးကို ရှောင်ဖယ်နေခဲ့သည်မှာ အခုချိန်ထိ။ ရည်ရွယ်ချက်က ဖူးဖူးကိုမေ့ထား ချင်လို့ပဲဖြစ်သည်။ ဒီကြားထဲ အိမ်မှာဘာတွေဖြစ်ကြသလဲဆိုတာ သူ မသိပါ။

အခုမှ ရုတ်တရက်ကြီးလက်ထပ်ပါတော့မယ်ဆိုတဲ့သတင်းကို ကြားလိုက်ရရာ သူ့မှာ အလွန်ကျယ်ပြန့်တဲ့လောကကြီးမှာပင် နေစရာ မနေရာလွတ်မရှိအောင် ကျဉ်းမြောင်းသွားခဲ့ရသည်။

သူ ဆောက်တည်ရာမဲ့ အနေခက်နေ၍ အလုပ်အစောဆုံးဆင်း ထာခဲ့မိသည်။ သူ ဘယ်သူနဲ့မှလည်းမတွေ့ချင်။ အခန်းထဲမှာလည်း မနေလို့မရ။ ဦးတည်ရာမဲ့ ကားသာလျှောက်မောင်းနေမိသည်။

နောက်ဆုံး ကားကို ကန်ပေါင်မှာထိုးဆိုက်လိုက်၏။ ကားတံခါး နှင့်ဆင်းကာ ကန်ပေါင်ပေါ်တက်လာသည်တွင် လေပြည်ညှင်းကလည်း သူ့စိတ်ကို အေးချမ်းအောင်မစွမ်းဆောင်နိုင်တော့ပါ။ လမ်းလျှောက်နေ ပေမယ့်လည်း သူ့အတွေးတို့က အတိတ်ကမ္ဘာခဏီ မျောလွင့်နေခဲ့သည်။

ဟိုးတုန်းက သူရယ်၊ ဖူးဖူးရယ်၊ မေမေရယ် ဒီလိုညနေခင်းမှာ ကန်ပေါင်ပေါ်လမ်းလျှောက်ထွက်လာတတ်ကြသည်။ သိပ်ပျော်ရွှင်စရာ ကောင်းပါသည်။ အခုတော့ သူတစ်ယောက်တည်း ခြောက်သွေ့လျက်။

အတိတ်ကမ္ဘာထဲမှ တစ်ဒံလေး ပျော်ရွှင်ရပေမယ့်လည်း လက် တွေ့ဘဝက ရင်မောစရာ။ ရေပြင်ကိုငေးကြည့်လည်း ဖူးဖူးမျက်နှာ။ လေတိုက်သံသဲ့သဲ့မှာလည်း ဖူးဖူးရယ်သံ။ သူ့ကမ္ဘာတစ်ခုလုံးကို ဖူးဖူး ကပဲ ကြီးစိုးနေပါတော့၏။

သူ့စွတ်မှိတ်မေ့ပျောက်ချင်ပေမယ့်လည်း ထိုအသံ၊ ထိုမျက်နှာ
လေးကို နှမော့တမ်းတနေသလို။

ရှင်ထွေးနေသောစိတ်အစဉ်ကြောင့် အေးစက်သောလေထုမှာ
ဘယ်လောက်ကြာကြာရပ်နေမိသည်မသိ။ သူသိလိုက်သောအချိန်မှာ
ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးမှောင်မိုက်ပျိုးစပြုနေပါပြီ။

ပျင်းရိခြောက်သွေ့စွာ ခြေလှမ်းတွေကို နောက်ပြန်အလှည့်မှာ
တော့ သူ့ကျောပြင်ကိုငေးစိုက်ကြည့်နေသောမျက်ဝန်းနှစ်စုံကြောင့် ငြိ
လှမ်းတို့က အမှားမှားအယွင်းယွင်း။

မှန်သည်။

ဖူးဖူးနဲ့စူးစူးရယ်ပါ။ စူးစူးက သူ့ကိုမမြင်ဖူးသူတစ်ယောက်လို ဇာ
စိုက်ကြည့်နေပြီး ဖူးဖူးကတော့ အရည်ကြည်တို့ပြည့်အိုင်နေသောမျက်
လုံးဝိုင်းလေးများဖြင့် သူ့ခိုးဖမ်းသလိုကြည့်နေသည်။

ထိုမျက်ဝန်းနှစ်စုံက သူ့စိတ်တွေကို လွန်ပွဲတစ်ခုနယ် ကယောက်
ကယက်ဖြစ်သွားစေပါသည်။

“ဟဲ့၊ ပျင်းပျင်းရှိတာနဲ့ ကန်ပေါင်ကိုထွက်လာတာ။ အခုပဲပြန်
တော့မလို့”

ဟု ကယောင်ချောက်ချားနှင့် ပါးစပ်ထဲရှိတာ လျှောက်ပြောမိ

လိုက်သည်။ သို့သော် သူ့ကိုမမှိတ်မသုန်ကြည့်နေကြသောထိုနှစ်ယောက်
ကြောင့် သူ့အနေရခက်သွားရသည်။

“မင်းတို့လမ်းလျှောက်လာကြတာထင်တယ်။ အခုချိန်မျိုးက သိပ်
ကောင်းတာ။ လေအေးအေးက စိတ်ကိုလန်းဆန်းစေတယ်လေ”

ဟုအပြီးအမောက်မတည့်ပြောကာ မနေတတ်မထိုင်တတ်နှင့် ထို
နှစ်ယောက်ကို ဖြတ်ကျော်လာမိသည်။ ထိုအချိန်ထိ လူနှစ်ယောက်မှာ
ငြိမ်သက်နေလျက်။

တကယ်ပဲ ဖူးဖူး ကိုကိုကိုဘာမှပြောစရာစကားမရှိတော့ဘူးလား။

“ကိုကို”

မအော်ခင်ကတည်းက ရပ်ချင်နေမိတဲ့သူ့ခြေလှမ်းတွေက အသံ
စူးစူးအောက်မှာ တုန်ခနဲ။ သူ့လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ သူ့ကိုခပ်စိမ်းစိမ်း
ကြီးကြည့်ကာ မျက်ရည်ပိုးပိုးပေါက်ပေါက်ကျနေသောဖူးဖူးကိုတွေ့လိုက်
ရသည်။ စူးစူးကတော့ သူ့ကိုလှည့်မကြည့်ပါ။ ကျောခိုင်းထားလျက်ပင်။

ဖူးဖူးရဲ့မျက်ရည်တွေကို စူးစူးသိဘဲနေမည်မဟုတ်။ စူးစူးသိနေ
လိမ့်မည်ဆိုတာ သူ့ကောင်းကောင်းသိနေပါသည်။ ဖူးဖူးမျက်ရည်တွေ
ကို သုတ်ပေးချင်လှသော်လည်း သူ့မှာထိုအခွင့်အရေးမရှိ။

လောကမှာ မမြင်ချင်ဆုံးအရာက ဖူးဖူးမျက်ရည်ဖြစ်သလို အတွေ့

မြင်ရဆုံးအရာကလည်း ဖူးဖူးရဲ့မျက်ရည်တွေပါပဲ။ သူ့ရင်ထဲ ထိရှု ကျော့ကျော့
စွာခံစားနေရပေမယ့် အပြုံးရိပ်လေး ဆင်မြန်းလျက်ပါ။

“ကိုကို”

ဖူးဖူး နှုတ်ခမ်းလေးလှုပ်ရုံ ပြန်ခေါ်သည်။ ထွက်ပေါ်လာသော
စကားသံကို သူနားစွင့်လျက်။

“စူးရှနဲ့လက်ထပ်တော့မယ်”

ဖူးဖူးက သူ့ကိုဒီလိုပြောလာလိမ့်မယ်ဟု လုံးဝမျှော်လင့်မထားခဲ့
၍ ဟန်မဆောင်နိုင်အောင် ဆွံ့အသွားရသည်။ သို့သော် သူ့ကိုအလစ်
မပေးစတမ်းစိုက်ကြည့်နေခဲ့သောဖူးဖူးကြောင့် သူက ပျက်ယွင်းလှပျက်
နာကိုထိန်းချုပ်ကာ...

“ကိုကိုဝမ်းသာပါတယ်။ ညီမလေးရဲ့မာလာပွဲပဲ အစ်ကိုက ချီး
မြှင့်ရမှာပေါ့။ ညီမလေးကံကောင်းမှာပါ။ စူးရှက ညီမလေးကိုသိပ်ချစ်
ပါတယ်”

သူ့ကြိတ်မှိတ်ပြောချလိုက်ရပေမယ့်လည်း ရင်ထဲက ကြေကွဲနေ
တာကြောင့် အသံက ခပ်အက်အက်။

“ကိုကို သဘောတူသလား”

ထိုအမေးကို သူက လေးပင်စွာခေါင်းခါရမ်းချင်ပေမယ့်လည်း

ကြိတ်မှိတ်ကာ တဆတ်ဆတ်နှင့်ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

သူ့ထပ်ပြီးရပ်နေခဲ့ရင် အလိမ်ပေါ်သွားမှာစိုးတာကြောင့် ချက်
ချင်းပင် လှည့်ထွက်ခဲ့မိတော့၏။ သူ့ကျောပြင်ကို ဖူးဖူးငေးကြည့်နေခဲ့
မယ်ဆိုတာ ကောင်းကောင်းသိနေပါသော်လည်း စွတ်မှိတ်ကာ ဥပေက္ခာ
ပြုလိုက်ပါတော့သည်။

ဖူးရဲ့ကျောပြင်ကိုငေးကြည့်ရင်း ကြူကြူပါအောင် ဝိုကြွေးနေသော
ဖူးဖူးကြောင့် သူ့နှလုံးသားတစ်ခုလုံး နာကျင်နေရပါသည်။ သူ့ ဖူးကို
လည်း လှည့်မကြည့်ချင်။ မျက်လုံးချင်းအဝိဗ္ဗာယ်ဆောင်နေကြသော
ထိုမျက်ဝန်းတွေကြောင့် သူ့စိတ်တွေ ပျော့ညံ့သွားမှာစိုး၍ပါ။

သူ အတွဲကြီးချင်သည်။ သူက စူးရှပဲလေ။ ဦးတည်ရာကိုသာ
တည့်မတ်စွာတက်သွားချင်မိ၏။ ဝိုရွိုက်နေသောဖူးဖူးကို သူ့နှစ်သိမ့်ပြီး
မချော့မော့မိ။ ချော့မော့ချင်စိတ်လည်းမရှိ။

ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သူ့ကိုယ်၌က ဘာတွေမှန်းမသိအောင်
နောက်ကျိခံစားနေရ၍ပါ။ သို့သော် ဝိုရွိုက်နေသောဖူးဖူးကို သူ မလွှတ်
တမ်းဖက်တွယ်ထားမိသည်။

သူယုံကြည်နေမိသည်။

တစ်ချိန်ချိန်မှာတော့ ဖူးဖူးဟာ သူ့ရင်ခွင်ထဲမှာ သိပ်ပျော်ရွှင်လာ

စေရမယ်ဟု။

သူက ခိုင်မာသောစိတ်ရှိသူပီပီ မယုတ်မလွန်လုပ်ဆောင်သွား
မည်။ ဒါကြောင့် အားရအောင်ငိုပစ်ပါဖူးဖူးဟု စိတ်ထဲပြောပစ်မိသည်။

က က က

အခန်း (၂၉)

ဒီနေ့ရောဆိုလျှင် မူးခန့်သော် အလုပ်မတက်တာ သုံးရက်ရှိသွား
ပါပြီ။ မူးခန့်သော် အမြဲထိုင်နေကျစားပွဲကို ဦးခန့်သော်ငေးကြည့်နေမိ
သည်။ သူ့ကိုပြုံးပြပြီးနှုတ်ဆက်မည့်သူကို သတိရမိပါ၏။

ခါတိုင်းဆိုလျှင် သူ ကုမ္ပဏီကိုလာတဲ့အခါတိုင်း အလုပ်စားပွဲမှာ
အလုပ်ရှုပ်နေသောသားက အရေးတယူပြုံးပြနှုတ်ဆက်လေ့ရှိသည်။
အခုတော့

သူ လူငယ်တွေရဲ့ခံစားချက်ကို အတတ်မသိနိုင်ပေမယ့် အရိပ်
အမြွက်တော့ သဘောပေါက်ပါသည်။ ဒါကြောင့်လည်း သားရဲ့လွတ်လပ်

ခွင့်ကို သူဘာမှမပြောလိုတော့ပါ။

သားသိပ်ခံစားနေရတာပါဆိုတာတော့ သူသိနေသည်ပေါ့။ သူလည်း ငယ်ရာမှကြီးလာသူပဲ။ ဒါကြောင့်လည်း သားကိုလွတ်လပ်ခံစားပါစေတော့ဟု လွှတ်ထားပေးခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ လွန်စွာပေါက်ကွဲပြီးရင် အနည်ထိုင်ငြိမ်သက်သွားတတ်တာ လူသဘာဝမဟုတ်ပါလား။ မနေညက သားအခန်းထဲ သူရောက်ခဲ့ပါသေးသည်။ အရက်မှူးပြီးအိပ်ပျော်နေသောသားကြောင့် သူ သက်ပြင်းမောကို ခိုးချခဲ့သည်မှာ အကြိမ်ကြိမ်အဖန်ဖန်။

သိပ်ခံစားနေရပါသောသားကို သနားမိပေမယ့် သူက လူကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်နေတာမို့ ဘာမှမတတ်နိုင်။ သက်ပြင်းမောကိုသာ ခိုးချခဲ့ရုံမှတစ်ပါး အခြားမရှိတော့ပြီ။

အခန်း (၃၀)

သတို့သမီးဝတ်စုံကိုအစမ်းဝတ်ကြည့်သောနေ့မှာပဲ သတို့သမီးလောင်းရဲ့မျက်နှာက ပြုံးပျော်ခြင်းမရှိခဲ့။

“ကြည့်စမ်း! ညီမလေးက သိပ်လှတာပဲ။ ဂါဝန်လေးနဲ့သိပ်လိုက်တာ။ အသားအရေလေးက ဝါညက်ညက်လေးဆိုတော့ ပြောစရာကို မရှိတော့ဘူး။ သတို့သားလောင်းသာတွေ့လိုကတော့ သိပ်ကျေနပ်သွားမှာသေချာတယ်”

အလှပြင်တဲ့အစ်မကြီးတွေကကြည့်ပြီး အမျိုးမျိုးဝေဖန်နေကြသော်လည်း သူမ ဘာကိုမှစိတ်မဝင်စားပါ။

အမျိုးသမီးကြီးက ဂါဝန်ရှည်ကြီးကို အမျိုးမျိုးပြင်ဆင်ပေးပြီး လက်ကိုင်ပန်းကို အမျိုးမျိုးပြောင်းလဲကြည့်နေသည်။ နောက်ဆုံးတော့ အဆင်ပြေသွားပြီး သိပ်လှသွားပြီဆိုကာ လိုက်ကာစကိုဖွင့်ချလိုက်တော့ ၏။

စာအုပ်ဖတ်ရင်း စောင့်နေသောစူးရှမှာ လိုက်ကာစ၊ ပွင့်သွားပြီး ထွက်ပေါ်လာသော အဖြူရောင်သတို့သမီးကြောင့် အသက်ရှူမှားသွား လောက်အောင် ရင်ခုန်သံတွေတခိုင်းခိုင်းနှင့်။ ဒီသတို့သမီးလေးကိုပိုင် ဆိုင်ရတော့မှာပါလားဆိုတဲ့အသိကြောင့် သိပ်ပျော်သွားမိသည်။

မျက်လုံးကျွတ်မတတ်ငေးကြည့်နေသောသူ့ကို အလှပြင်တဲ့အစ်မ ကြီးတွေက ခိုးခိုးခစ်ခစ်ရယ်နေကြပါသော်လည်း သူ့ဂရုမစိုက်နိုင်။ သူ့ ရှေ့မှ အဖြူရောင်သတို့သမီးလေးက ပျောက်သွားတော့မည့်အလား မျက် တောင်ပင်မခတ်နိုင်တော့။ သို့သော် သတို့သမီးလေးက မျက်လွှာချပြီး ငြိမ်သက်နေခဲ့ပါသည်။

သူ့ သူ့ရဲ့သတို့သမီးလေးနား ကပ်သွားပြီး သတို့သမီးရဲ့မျက်နှာ ကိုမော့စေလိုက်သည်တွင် ဒေါသကြီးစွာထွက်သွားရသည်။

မှန်သည်။
ဖူးဖူးငိုနေပါသည်။

သူ ဒေါသဖြစ်လွန်း၍ လက်ထဲမှပန်းစည်းခြင်းကိုယူကာ အဝေး ဆုံးသို့ပစ်ပေါက်ပြီး လွှင့်ပစ်လိုက်သည်။

အခြေအနေပြောင်းလဲသွားသောသတို့သမီးလောင်းနှင့် သတို့သား လောင်းတို့၏အပြောင်းအလဲကြောင့် အလှပြင်တဲ့အစ်မကြီးတွေမှာ ဘာ မှနားမဲလည်ကြကုန်တော့။

သတို့သားလောင်းက စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးနှင့် ကားကိုဒကြမ်းမောင်း ထွက်သွားသလို ကျန်ရစ်ခဲ့သောသတို့သမီးလောင်းမှာလည်း သတို့သား လောင်းထွက်သွားသည်နှင့် ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်ကာ ဝမ်းပန်းတနည်း ငိုကြွေးနေလိုက်သည်။

သိပ်လှပြီး ချစ်စရာကောင်းသောသတို့သမီးလေးနှင့် တည်ကြည် ခန့်ငြားသေသပ်သောသတို့သားလောင်းတို့၏အကြောင်းကို သူမတို့ သိပ် ပြီးစိတ်ဝင်စားနေမိ၏။

သိပ်လိုက်ဖက်ညီသောစုံတွဲဖြစ်ပါလျက်နဲ့။ ဘာကြောင့်လဲ။

အခန်း (၃၁)

သူမကိုချန်ထားပြီး စူးရှကထွက်သွားသဖြင့် တက္ကစိဌာနပြန်ရုံသာ။ သို့ပေမဲ့ သူမ, ကားလည်းစီးချင်စိတ်မရှိတာကြောင့် လမ်းသာလျှောက်နေမိ၏။

သူမရဲ့ခြေလှမ်းဦးတည်ရာမှာ မတွေးထားမိဘဲ ကိုကိုရှိရာသို့ပင် ဦးတည်ပြီးဖြစ်နေပါသည်။ အဲ့ဒီလို တိကျစွာဦးတည်လိုက် ချိန်မှာတော့ ခြေလှမ်းအစုံက တက်ကြွမြန်ဆန်သွားရသည်။

သူမ, ကိုကိုကိုသိပ်ချစ်သည်။ သူမမှာရှိတဲ့အချစ်တွေအကုန်လုံး နဲ့ရင်းပြီးချစ်သည်။ သို့သော် သူမကိုဥပေက္ခာပြုနိုင်လွန်းလှသောကိုကို

ကြောင့် ခါးသက်စွာခံစားရပါသည်။ ကိုကို့ရဲ့ကြင်နာမှုကိုခံလင့်နေခဲ့မိ
သော်လည်း သူမရရှိလိုက်တာက ဥပက္ခာအစိမ်းရင့်ရင့်တွေပါ။

ကိုကို့ရဲ့ခံစားချက်နဲ့ ဖြစ်သင့်တာကို သူမသိနေပေမယ့် တစ်ခါ
တစ်ရံလေး ရှေးမိုက်ချင်နေမိသည်။

ကိုကို့ရှိရာသို့အားယူကာ ပြေးလိုက်သည်။ အခန်းတံခါးလော့စ်
ချထား၍ သူမအလွယ်တကူဖွင့်ဝင်လိုက်သည်တွင် ဝင်ပေါက်ကိုကျော
ပေးပြီး ရပ်နေသောကိုကို့ရဲ့ကျောပြင်ကို ဘွားခနဲတွေ့လိုက်ရသည်။

သူမ၊ ကိုကို့ကျောပြင်ကို နောက်မှသိုင်းဖက်ထားမိသည်။ ထို
ခဏလေးအတွင်းမှာ စိတ်ဆန္ဒအားလုံးပြည့်ဝသွားသလို လုံခြုံခွေးထွေး
သွားရပါ၏။

နုညံ့သောအထိအတွေ့နှင့် ယဉ်ပါးသောကိုယ်သင်းရနံ့ကြောင့်
သူ အိပ်မက်မှလန့်နိုးလာသူတစ်ယောက်လို ကယောက်ကယက်ဖြစ်သွား
ရသည်။

“ခဏလေးပါကိုကို၊ ခဏလေးပါ”

ထိုအသံက အင်အားချိနဲ့နေပါသည်။

“ကိုကို အရက်တွေသောက်ထားတယ်ထင်တယ်။ ကိုကို့ကိုယ်
ငွေ့လေးက အရမ်းခွေးတာပဲ။ နောက်ဆို ကိုကို့ကိုယ်ငွေ့လေးနဲ့ဝေးရ

တော့မှာ။ ဒါကြောင့် ခဏလေးပါကိုကိုရယ်”

ဖူးဖူးရဲ့စကားသံတွေကို သူ့နှလုံးသားက မကြားနိုင်တော့ပါ။ သူ
အင်္ကျီစလေးမှာ စိစွတ်လာတဲ့အသံကြောင့် ဖူးဖူးငိုနေတာပါဆိုတာ သူ
အတတ်သိပေမယ့် ထိုမျက်ရည်တွေကို သူသုတ်ပေးသင့်မသင့်။

သို့သော် အနောက်ဘက်မှ သိုင်းဖက်ထူးသောဖူးဖူးရဲ့လက်တွေ
ကိုဆွဲဖယ်ကာ ဖူးဖူးကိုသာ သူ့ကျုံးဖက်ထားမိတော့သည်။ သူ့ ဖူးဖူး
ကို မလွှတ်ချင်တော့ပါ။

“ကိုကို”

“ဖူးဖူး”

ပြိုင်တူခေါ်မိပြီးမှ တိတ်ဆိတ်သွားကြပြန်သည်။ သူ ဖူးဖူးရဲ့ပခုံး
နှစ်ဖက်ကို ခိုင်မာစွာဆုပ်ကိုင်ကာ

“ကိုကိုတို့ အဝေးကြီးကိုထွက်ပြေးရအောင်”

မျှော်လင့်ခဲ့ဖူးသောစကားသံက မထင်မှတ်သောအချိန်မှာ။

သူ့စကားကြောင့် အရည်ကြည်တို့လှုံ့ကျလာသောဖူးဖူးရဲ့မျက်ဝန်း
ကို သူမကြည့်ဝံ့တော့စွာ။

“ဆောရီး၊ ဆောရီးကွာ၊ ကိုကို ဒီလိုမပြောသင့်ဘူး။ ဆောရီး
ဖူးဖူး၊ ကိုကိုမှားသွားတယ်။ ဆောရီးကွာ”

ဆောရီးချည်းထပ်သွားတဲ့ကိုကိုရဲ့နောင်တတရားကို အားမလို အားမရဖြစ်လာမိ၍ ရင်အစုံကို တဘုန်းဘုန်းထုရိုက်မိတော့သည်။ကိုကို ကလည်း ထုရိုက်သမျှကို ကျောက်ရုပ်ကြီးလိုငြိမ်သက်ခံယူနေသည်။

သူမ ထုရိုက်ရင်း အားမလိုအားမရဖြစ်လာတာနှင့်ပဲ ကိုကိုကို ဖက်တွယ်ပြီး အားမလိုအားမရနှင့် အားပါးတရလိုကြွေးပစ်ပါတော့၏။

“ကိုကိုအဖူး... ကိုကို လူအကြီး... ကိုကို လူအကြီး ဟီးအီး ဟီး...”

ဖူးဖူး ဒီအခန်းထဲမှာရှိနေမယ်ဆိုတာ စူးရှကောင်းကောင်းသိနေ ပါသည်။ သူစိတ်ဆိုးလွန်း၍ ဖူးဖူးကိုထားပြီးထွက်သွားခဲ့ပေမယ့် စိတ် ဆိုးပြေသည့်အခါမှာ ဖူးဖူးကိုပြန်လာခေါ်သည်တွင် ဖူးဖူးက ရှိမနေတော့ ပါ။

သူ မရှိသည်နှင့် ဇောင်းမှလွတ်သည်မြင်းရိုင်းမလေးလို မူးသိ အရောက်သွားမယ်ဆိုတာ သူအတတ်သိနေခဲ့ပါသည်။ ဒါကြောင့် ဘယ် မှာမှပတ်ရှာမနေတော့ဘဲ မူးသိသာ တန်း၍လာခဲ့သည်။

တံခါးကိုစေ့ရုံသာစေ့ထားသောကြောင့် သူဖွင့်ကြည့်လိုက်ရာတွင် မူးကိုဖက်ထားပြီး ကြူကြူပါအောင် ငိုကြွေးနေသောဖူးဖူးကြောင့် သူ ဒေါသက အထွဋ်အထိပ်သို့ရောက်သွားပြီး ဖူးဖူးရဲ့လက်ကိုဆောင့်ဆွဲ လိုက်သည်။

“ဟင်! စူးရှ!”

ဖူးဖူးမှာ ထိတ်လန့်စွာ နာမည်ကိုရေရွတ်လိုက်ပေမယ့် စူးရှက တော့ သူမကိုရော ကိုကိုကိုပါ ပြင်းပြင်းထန်ထန် စူးစူးရဲရဲစိုက်ကြည့်ပြီး သူမလက်ကို တင်းတင်းကျပ်ကျပ်ကိုင်ဆွဲကာ အပြင်ဘက်သို့ဆွဲခေါ် သွားချိန်ထိ မူးမှာ အိုးတိုးအမ်းတမ်းနှင့်။

လူအချို့က မိန်းကလေးကို ဒရွတ်တိုက်ဆွဲခေါ်လာသောသူကို လည်းကောင်း၊ ကသောကမျှော ဖရိုဖရဲမျက်ရည်များနှင့် လိုက်ပါလာ ရသောဖူးဖူးကိုလည်းကောင်း စူးစမ်းသလိုကြည့်ကုန်ကြသည်။

သူဒေါသထွက်ရလွန်း၍ ပတ်ဝန်းကျင်ကိုဂရုမစိုက်နိုင်ပါ။ ဖူးဖူး ကို ကားပေါ်တွန်းတင်ကာ စက်နှိုးလိုက်သည်။ ကားပေါ်ရောက်နေသည့် တိုင် ဖူးဖူးရဲ့မျက်ရည်တို့က မခမ်းခြောက်နိုင်သေး။ သူ ကားမမောင်း သေးဘဲ ဒေါသဖြစ်လွန်း၍ စတီယာရင်ကိုသာ တဘုန်းဘုန်းထုရိုက်နေ မိတော့သည်။

ကားဟွန်းသံရှည်ကြီးက ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး ညံ့စီးသွားရင်း။
မျက်ရှည်တို့အရွှဲသားကျနေသောဖူးဖူးရဲ့ပခုံးတစ်ဖက်ကို အားမလိုအား
မရဆွဲဆုပ်ကာ

“လက်မထပ်နိုင်ဘူးဆိုလည်း အစကတည်းက ငြင်းလိုက်ပါလား။
အပြတ်ငြင်းလိုက်ပါလား”

ဒေါသကြောင့်ထင်သည်။ သူ့အသံက ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး
ဟိန်းထွက်လာပါ၏။ ပတ်ဝန်းကျင်မှလူများက သိသိသာသာရော မသိ
မသာပါ တစေ့တစောင်းတစ်ဖုံ၊ စူးစူးစမ်းစမ်းတစ်မျိုး။

သူကသာ ကယောက်ကယက်နှင့် အရှုကြီးလို မတည်မငြိမ်ဖြစ်
နေရပေမယ့် ဖူးဖူးကတော့ သူ့ကိုလေးနက်စွာပြန်ကြည့်ပြီး မျက်ရှည်
တွေကို လက်ဖဝါးနှင့် ကြမ်းတမ်းစွာဖယ်ရှားလိုက်သည်။

“ဟင့်အင်း... စူးရှ ငါ၊ နင့်ကိုလက်ထပ်မှာပါ။ နင့်ကို ငါလက်
ထပ်ဖြစ်မှာပါ”

တစ်လုံးချင်းပြောချလိုက်သော ဖူးဖူးရဲ့စကားသံက ခိုင်မာနေပါ
သည်။

အန်း (၃၂)

အဖြူရောင်ဂါဝန်ရှည်လေးနှင့် လှချင်တိုင်းလှနေသောသတို့သမီး
လေးရဲ့ပုံရိပ်က တက်ကြွလန်းဆန်းခြင်းမရှိ။

ရှက်ဝဲဝဲမျက်နှာနှင့် အပြုံးနုနုကိုမတွေ့ရတာကြောင့် သတို့သမီး
လေးရဲ့အလှက မပြည့်စုံလှပါ။

သတို့သမီးက ကျောက်ဆစ်ရှင်လေးနှယ် မှန်တင်ခုံရှေ့ ငြိမ်သက်
နေခဲ့သည်မှာ အချိန်ကြာခဲ့ပါပြီ။ သတို့သမီးလေးရဲ့မျက်ဝန်းတွေက ဒွိဟ
ပေါင်းများစွာ ဒွန်တွဲနေပုံရသည်။ မတည်မငြိမ်။

အလှပြင်တဲ့မာမိတွေ အပြင်ထွက်သွားချိန်မှာတော့ သဇင်နှင့်
မေမြင့်က အခန်းထဲဝင်လာသည်။

“တို့သူငယ်ချင်း အရမ်းလှတာပဲ”

နှုတ်ဆက်စကားကိုပင် အသိအမှတ်ပြု ပြုံးပြဖော်မရတော့။

“ဖူးဖူး၊ နင် ဒီအချိန်မှာ ပြုံးနေသင့်တယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ စူးရှကို နင်အခုချစ်သေးပေမယ့် နောက်တော့ ချစ်လာမှာပါ”

“သဇင်၊ မေမြင့်၊ အောက်မှာ ကိုကိုကိုတွေ့လား”

“ဟင့်အင်း၊ မတွေ့မိဘူး။ ရောက်မလာသေးဘူးနဲ့တူတယ်”

“နင်တို့ကို ငါတစ်ခုမေးမယ်။ နင်တို့မချစ်မနှစ်သက်သူနဲ့ အတူ တကွယှဉ်တွဲနေထိုင်ချင်သလား”

“ဟင့်အင်း မနေချင်ဘူး”

“ချစ်သောသူနဲ့ရော ကွေကွင်းချင်သလား”

“အဲဒါလည်း မကောင်းပြန်ဘူး”

“အဲဒါတွေကိုလွတ်မြောက်နိုင်မယ့်လမ်းစတစ်ခုကို တွေ့ရင်ရော နင်တို့လုပ်မှာလား”

“အားကြီး၊ မာန်တက်ကြီးစားမှာပေါ့”

“ဒါဆို ဒီပန်းခြင်း နင်ယူထားလိုက်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ငါအချိန်မဖြုန်းချင်တော့ဘူး။ ငါ့တစ်သက်လုံး နောင်တတရား တွေထဲမှာ နေထိုင်မသွားချင်ဘူး”

“ဖူးဖူး”

“ငါ့ကိုကူညီပါ”

“မဖြစ်ဘူးထင်တယ်။ မင်္ဂလာအချိန်...”

“နောက်ဆုံးအနေနဲ့တောင်းဆိုတာပါ”

ဖူးဖူးရဲ့မျက်နှာငယ်လေးအောက်မှာ သူမတို့နှစ်ယောက်သားက ခေါင်းညိတ်ပြီးဖြစ်နေပါပြီ။

“နင်တို့ကိုအခက်တွေ့အောင် ငါမတောင်းဆိုပါဘူး။ တစ်သက် မှာတစ်ခါတော့ အချစ်အတွက် ငါစွန့်စားချင်တယ်။ နင်တို့ ငါမရှိတော့ ကြောင်းကို အော်မပြောနဲ့။ ဆယ့်ငါးမိနစ်လောက်လေး အချိန်ဆွဲထား ပေးရင် ရပြီ”

အားနဲ့မာန်နဲ့ဖြစ်လာသောဖူးဖူးရဲ့မျက်နှာကြောင့် သူမတို့ဆုံးဖြတ် ချက်ဟာ မှားသည်ဖြစ်စေ၊ မှန်သည်ဖြစ်စေ နောင်တမရချင်တော့။

ပန်းခြင်းလေးကိုပစ်ပြီး အနောက်လှေကားမှ ကသောကမျှော ပြေးဆင်းသွားသောဖူးဖူးကို ရင်တမမနှင့် ဆုတောင်းပေးရုံမှတစ်ပါး အခြားမတတ်နိုင်။

ရင်ထဲမှာအိုင်အမာဆုံးဖြတ်ထားတာကြောင့် ဘာကိုမှမကြောက်
ရွံတော့။ မျက်လုံးရဲ့အာရုံထဲမှာတော့ အံ့သြသွားမယ့်ကိုပိုခိုင်းတွေချည်း
ကြီးစိုးနေခဲ့သည်။

ထိုအချိန်မှာတော့ ဒေါ်လေးမုန်းမှာကိုလည်း မကြောက်တော့
သလို ဖေဖေဆူမှာကိုလည်း မစိုးစိန်တော့။ ကိုကိုနဲ့လက်မောင်းတစ်ဖက်
ကိုသာ တွဲခိုခွင့်ရမယ်ဆိုရင် တင်းပုတ်နဲ့တွင်းဝမှာစောင့်နေမည့်ဘီလူး
ကြီးကိုပင် ကြောက်တော့မည်မဟုတ်ပေ။

ဒီတစ်ကြိမ်သာခိုက်မိတဲ့သမီးကို ခွင့်လွှတ်ပါဟုသာ ဖေဖေနှင့်
မေမေကို ရင်ထဲမှ အကြိမ်ကြိမ် လေးလေးနက်နက်တောင်းပန်နေမိ
သည်။

ခွင့်လွှတ်ကြပါတော့။

ချစ်သောသူနှင့်ကွေ့ကွင်းခြင်းဒုက္ခကိုလည်း မခံစားနိုင်သလို မချစ်
မနှစ်သက်သူရဲ့ရင်ခွင်ထဲမှာလည်း တစ်ဘဝတာလုံး ပင်ပန်းကြီးစွာမခို
လှုံပါရစေနဲ့။

ချစ်သောသူနဲ့သာ အတူတကွယှဉ်တွဲနေထိုင်ရပါမည်ဆိုလျှင် တစ်
ရက်တစ်မနက်လည်း ဘဝကပြည့်စုံလှပါပြီဆိုတာ သိသိသာသာကြီး
သိရှိနားလည်လာပါပြီ။

ရွေးချယ်ဖို့လမ်းပျောက်နေတာက ခိုလှုံစရာရင်ခွင်ကို မသိခဲ့လို့
ပါ။ အချစ်မှာ မှေးစက်ခိုဝင်ပါရစေ။

လူတွေအားလုံး မနိုင်မိသေးခင်မှာပင် သူမက တက္ကစီပေါ်ရောက်
၍နေပါပြီ။

အခုအချိန်မှာတော့ တိမ်ဝင်ပျောက်ကွယ်နေတဲ့သတ္တိအချို့က
ရဲရဲဝံ့ဝံ့ မားမားကြီးထွက်ပေါ်လို့လာခဲ့ပါပြီ။

အခန်း (၃၃)

ညက မူပြီအောင်သောက်ထားသည့်အရှိန်ကြောင့် မနက်ရောက်
သည်အထိ ခေါင်းထဲမှာ မကြည်မလင်း။ မူးရိပ်ရိပ်နှင့်။

မှန်ထဲမှာမြင်နေရတာက ညှင်းသိုးသိုးပုံစံနှင့် မှတ်ဆိတ်ကျင်စွယ်
အပြည့်နှင့် ရီထွေးနေတဲ့မျက်နှာတစ်ခုပါ။

“ဖူးဖူး၊ ဒါတကယ်ပဲလား။ ကိုယ်မမြင်ချင်ဘူး။ မင်းလက်ကိုဆွဲ
ပြီး အဝေးဆုံးကိုပြေးထွက်ချင်နေမိတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကိုကိုကို မေမေက
မိုက်ခွင့်မပြုဘူး။ ကိုကိုဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။ ကိုကို မင်းကိုသိပ်ချစ်တယ်။
ဒါပေမဲ့ မင်းက စူးရှရဲ့အရုပ်ကလေး။ စူးရှ၊ မင်းကို ငါထိုးချင်တယ်။”

မဟုတ်ဘူး... မင်း၊ ငါ့ကိုထို။ ပြီးရင် ဖူးဖူးကိုပေး။ အဲ့ဒါလည်းမဟုတ်
သေးဘူး။ ဒါဆိုဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

သူ့စဉ်းစားရင်း မှန်ကိုကြည့်လိုက်ပြန်သည်။ ဒါလည်း ဖူးဖူးပုံရိပ်
“ငါ့ရှားနေပြီ”

သူ ရေကိုစိမ့်၍ချိုးလိုက်သည်။ ဒါလည်း အမှန်ရှိက မသေသေး။

“ညက များသွားပြီထင်တယ်။ ငါ့ဖူးနေသေးတယ်။ ဘယ်လို
လုပ်ရမလဲ။ ဩော်၊ သိပြီ၊ ခေါင်းလျှော်မယ်”

ဟုဆိုကာ ခေါင်းကိုဆေးကြောပစ်ပြန်သည်။ အခုမှ နည်းနည်း
လန်းလာသလိုရှိလာသည်။

“ဖူးအောင်သောက်ပါတယ်ဆို မမေ့ဘဲ ဒီမျက်နှာကြီး ခေါင်းထဲ
ပေါ်လာတယ်။ ဖူးဖူးရေ... ကိုကိုတော့ရှူးပြီ”

သူ ရေစိုစိုကြီးပင် ခုတင်ပေါ် မှောက်အိပ်လိုက်ပြန်သည်။ သူ
မိန်းခနဲအိပ်ပျော်သွားပြီး နိုးလာတော့ မင်္ဂလာချိန်ပင် နိုးနေပါပြီ။ သူ
ခုတင်ပေါ် ငူငူကြီးထိုင်ကာ မင်္ဂလာပွဲသွားရကောင်း မသွားရကောင်း
စဉ်းစားနေမိသည်။

သွားပြန်ရင်လည်း ပိုင်ဆိုင်ခွင့်မရတဲ့ပန်းကလေးတစ်ပွင့်မို့ ဘယ်
လိုစိတ်နဲ့ မုဒိတာပွားနိုင်မှာလဲ။ မသွားပြန်ရင်လည်း ဖူးဖူးကို လာခဲ့ပါ

မယ်ဟု ကတိပေးပြီးသား။ ပြီးတော့ အစွမ်းကုန်လှပနေမယ့်ဖူးဖူးကို
ငေးကြည့်ခွင့်ရချင်သေးသည်။ သူက ယောက်ျားပဲဟုအားတင်းကာ မုတ်
ဆိတ်ကျင့်စွယ်တွေကိုရှင်းလင်းပြီး အနည်းငယ်ပြင်ဆင်လိုက်သည်။

သန့်ရှင်းပြီး ကြည်စင်သွားပေမယ့် မူးရီထိုင်းမှိုင်းနေသေးတာ
ကြောင့် သံပုရာရည်ချဉ်ချဉ်တစ်ခွက်ဖျော်ကာ ဝတ်ခနဲသောက်ချပစ်
လိုက်သည်။

ဖူးဖူးကိုပြုံးပြနိုင်ရန် ဟန်ဆောင်ပြီးအတုတစ်ခုကို လေ့ကျင့်လိုက်
ပြီးမှ လှေကားအတိုင်းဆင်းလာခဲ့သည်။ ကားကို မနေ့ကရပ်ထားသော
နေရာမှာပဲ အဆင်သင့်တွေ့၍ ကားတံခါးကိုဖွင့်လိုက်သည်တွင်...

“ကိုကို”

မထင်မှတ်ဘဲကြားလိုက်ရသည့်အသံတစ်ခု။ သူ နားကြားများ
လွှဲနေသလား...

“ကိုကို”

မလွဲနိုင်...

ဒါ ဖူးဖူးအသံပဲဆိုတာ အတူနေခဲ့ကြတဲ့နှစ်တမ်းအများကြီးက
အာမခံပါသည်။

“ကိုကို...”

ဒီတစ်ကြိမ်မှာတော့ အသံလာရာဘက်သို့ မျှော်ကြည့်လိုက်ရာ တွင်...

“ဟင်! ဖူးဖူး”

အိပ်မက်ဆန်သောအဖြစ်အပျက်ကြောင့် အံ့သြသွားရသည်။

“ကိုကို...”

မှန်ပါသည်။ ဖူးဖူးပါပဲ။

အဖြူရောင်ဝတ်စုံလေးနှင့် သိပ်လှနေသောသတို့သမီးလေးပါပဲ။

လမ်းတစ်ဖက်မှာမို့ ဝေးကွာလွန်းနေပေမယ့်လည်း ဖူးဖူးရဲ့အပြုံးကို လှမ်း မြင်နေရသည်။ တစ်ဆက်တည်းမှာ ပျော်ရွှင်လာသလိုလည်း ခံစားလာ ရ၏။

သတို့သမီးလေးက ဂါဝန်ရှည်ကြီးကိုမက သူထံတည့်တည့် ကြီးပြေးလာနေပါ၏။

“ကို...ကို...”

သူ့စိတ်တွေ လေထဲရောက်သွားသလို ပျော်ရွှင်သွားပြီးမှ တစ် ဖက်မှ သွားခနဲထွက်ပေါ်လာသောကားကြီးကြောင့်...

“ဖူး...ဖူး”

သူ့အော်သံက နောက်ကျသွားခဲ့ပါပြီ။

“ဘုန်း!”

အဖြူရောင်သတို့သမီးလေးမှာ လမ်းမကြီးပေါ် ဒလိန်ခေါက်ကွေး လိင့်ကျသွားသည်။

“ဖူးဖူး...”

သူ့ဆွဲပွေ့လိုက်ပေမယ့် အချိန်မမီတော့။ သွေးအလိမ်းလိမ်းတက် နေသောလက်အစုံကိုဖမ်းဆွဲပြီး ပွေ့ချီထားလိုက်သည်။

“အားတင်းထား ဖူးဖူး ညီမလေး ဘာမှမဖြစ်စေရဘူး။ နော်... ညီမလေး”

“ကို...ကို”

“ညီမလေး...”

“အဝေးဆုံးကို ထွက်ပြေးရအောင်”

“အင်း...”

ဖူးဖူးမှာ အပြောချင်ဆုံးစကားလုံးကို အားယူပြီးပြောနေရှာသည်။ ထိုစဉ် လူနာတင်ကားရောက်လာကာ သတို့သမီးလေးကိုပွေ့တင်လိုက် သော်လည်း လက်နှစ်ခုက မလွှတ်စတမ်းဆုပ်ကိုင်ထားပြီ။

နာစ်မလေးများက ဆေးပုလင်းချိတ်၊ ဆေးထိုးနှင့် အလုပ်ရှုပ် နေကြချိန်ထိ ဖူးဖူးက သတိရှိနေဆဲ။

“ကိုကို... ကိုကို... အ... ဝေး... ဆုံး... ကို... သွား... မယ်... နော်”

သူမ အားယူကာ ပြောနေသေးသော်လည်း စကားသံက မပီပြင်တော့။

“ဖူးဖူး၊ မောနေမယ်။ စကားမပြောရဘူးလေ”

ငိုသံထိန်းပြီးပြောလိုက်ပေမယ့် စကားသံက လည်ချောင်းဝမှာ နစ်မြုပ်ပျောက်ကွယ်နေသည်။ နေ့ကွေးလေးလံတဲ့ကားမောင်းသူကို စိတ်ဆိုးနေမိပါသည်။

ဝေဒနာပြင်းထန်စွာခံစားနေရသောဖူးဖူးကို သူမကြည့်ရက်နိုင်တော့။ အခုလိုဖြစ်ရတာ သူ့ကြောင့်လို့ ခံစားနေမိသည်။ သူ့သာ အစောကြီးကတည်းက ပြတ်သားခဲ့မယ်ဆိုရင် ဒီလိုအဖြစ်ဆိုးမျိုးနှင့် ဖူးဖူးကြုံရမှာမဟုတ်။

ဒါ သူ့ကြောင့်ပဲဟု ပြင်းပြစွာ နာကြည်းသွားမိသည်။

“ကို... ကို...”

နှုတ်ခမ်းလေးများဖျော့တော့သွားသောဖူးဖူးပါးပြင်ကို ညင်သာစွာပွတ်သပ်ပေးလိုက်သည်။ ဖူးဖူးရဲ့မျက်လုံးတွေ အရောင်ဖျော့သွားကာ နှုတ်ခမ်းလေးလှုပ်လာပြီး...

“ချစ်... တယ်...”

ဟုနောက်ဆုံးဆိုကာ တိတ်ဆိတ်သွားတော့သည်။ သူ့လက်ကို တော့ ဆုပ်ကိုင်ထားဆဲပါ။ မျက်လုံးမှိတ်သွားသောဖူးဖူးကိုကြည့်ပြီး မသက်သာ

“ဆရာမ လုပ်ပါဦး... လုပ်ပါဦး ဆရာမရယ်။ ဘာဖြစ်သွားမှန်း

မသိဘူး။ ကယ်ပါဦး ဆရာမရယ်”

သူ့အသံက ကသောကပျော့။

သို့သော်...

“ဝမ်းနည်းပါတယ်ရှင်”

ဆိုသောဆရာမလေးစကားက သူ့ကို ကမ္ဘာအပြင်သက် ဆွဲထုတ်သွားသလို။

“ဖူးဖူး၊ ညီမလေး။ မင်းမသေရဘူး။ ကိုကိုကို ဒီလိုပုံစံကြီးပစ်

မသွားနဲ့ကွာ။ ဖူးဖူး၊ မင်းမသေရဘူး။ ကိုကို၊ မင်းကိုချစ်တယ်လို့တောင် မပြောရသေးဘူး။ မင်းမသွားနဲ့ဦး။ မင်းမသေသေးဘူးမဟုတ်လားဟင်။ ကိုကို၊ မင်းကိုသိင်ချစ်တယ်။ မင်းကြားရဲ့လား... ကိုကိုနဲ့မင်း အဝေးဆုံးကိုထွက်ပြေးကြမယ်လေ။ မင်းလိုက်မှာမဟုတ်လား။ ပြောလေ... အဲ့ဒီလိုကြီးမနေနဲ့။ ကိုကိုကို စကားပြန်ပြောဦးလေကွာ။ မင်း၊ ကိုကိုနဲ့

အတူ အဝေးဆုံးကိုထွက်ပြေးဖို့လာတာမဟုတ်လား။ ကိုကိုတို့သွားကြ
မယ်လေ။ အဲဒီလိုကြီးတော့ ပစ်မသွားနဲ့ကွာ။ ကိုကိုရှူးရလိမ့်မယ်။ ဖူးဖူး
ကိုကိုခေါ်နေတာ ထူးဦးလေ။ ဒီပုံစံကြီးတော့ ထားမသွားနဲ့ကွာ။ ဖူးဖူး
ဖူးဖူး... ”

“အစ်ကို၊ သတိထားဦးလေ အစ်ကို...”

နာမ်မလေးရဲ့သတိပေးသံလည်း သူမကြားနိုင်တော့။ ဖူးဖူးရဲ့
ဝိညာဉ်မဲ့ခန္ဓာကိုထွေးပွေ့ပြီး ပြောချင်ရာပြောနေမိသည်။

သူ့နှလုံးသားပုံရိပ်ထဲမှာတော့ ငယ်တုန်းက ဖူးဖူး၊ အသက်ကြီး
လာသောဖူးဖူး၊ ဖူးဖူးရဲ့အပြုံး၊ မျက်ရည်၊ မျက်ရွှင်ခြင်း၊ ဝမ်းနည်းခြင်း၊
ဒါတွေသာ ကြီးစိုးနေခဲ့ပါ၏။

သူ့၊ ဖူးဖူးကိုသိပ်ချစ်သည်။ ဖူးဖူးမရှိရင် မနေတတ်တော့။ ဖူးဖူး
သူ့ကို ဒီလိုပုံစံကြီးနဲ့တော့ စွန့်ခွာသွားဖို့မသင့်ဘူးလေ။ သူ ဖူးဖူးကိုသိပ်
ချစ်ပါသည်။

အသက်မဲ့နေသောဖူးဖူးရဲ့ရုပ်ကြွင်းခန္ဓာကိုသာ မလွှတ်တမ်းဖက်
တွယ်ထားမိပါသည်။ အာရုံထဲမှာတော့ ဖူးဖူးသာ ကြီးစိုးမင်းမူမိနေပါ
သည်။ ဖူးဖူးရဲ့အပြုံး၊ ဖူးဖူးရဲ့မျက်ရည်၊ ဖူးဖူးရဲ့မျက်နှာ။ မနက်တိုင်း
သူနိုးနေကျ မျက်နှာမသစ်ရသေးသောဖူးဖူး။ သူ့ကိုသိုင်းဖက်ပြီး ငိုနေ

ခဲ့သောဖူးဖူး။

“ကိုကိုသဘောတူသလား”

ဟုမေးခဲ့သော ဖူးဖူး။ လေယာဉ်ကွင်းမှာ လာကြိုသောဖူးဖူး။
သူ့အာရုံတစ်ခုလုံးမှာ ဖူးဖူးကသာ ကြီးစိုးမင်းမူနေခဲ့ပါ၏။ အခုတော့
လည်း သူ့ရင်ခွင်အောက်မှာ အသက်ကင်းမဲ့နေသောဖူးဖူး။

သူ့ချောက်ချားစွာတွေးတောမိရင်း ဖူးဖူးကိုရင်ဝယ်အပ်ကာ ငြိမ်
ကျသွားသည်။

“အစ်ကို... အစ်ကို”

ခေါ်လိုက်ပေမယ့်လည်း ပြန်မထူးနိုင်တော့။

“အစ်ကို... အစ်ကို”

ပခုံးလေးကို လှမ်းပုတ်လိုက်သည်တွင်...

အခန်း (၃၄)

မင်္ဂလာပွဲမှာတော့ သတို့သမီးလေးပျောက်သွား၍ ယောက်ယက်
ခတ်နေကြပါသည်။

သတို့သမီးမရှိတော့ဘူးဆိုတဲ့သတင်းကြောင့် မင်္ဂလာပွဲမှာ ရှိုးတို့
ရှုန့်တန်ဖြစ်သွားသလို ဒေါ်ဇမိစံက မူးလဲသွား၍ ဆရာဝန်နှင့်ကုသနေ
ရသည်။

ဦးခန့်သော်မှာ အိမ်ထောင်ဦးစီးပီ မလှုပ်မယှက်နှင့်ရပ်ကာ အား
လုံး၏ရှေ့မှာ မားမားမတ်မတ်နှင့်ဖြေရှင်းနေသည်။ တကယ်တော့ ဦးခန့်
သော်ရဲ့စိတ်အစဉ်မှာလည်း ဘောင်ဘင်ခတ်နေခဲ့တာပါ။

သတို့သားဖြစ်သူမှာလည်း သတို့သမီးပျောက်သွားကတည်းက
ဆင်းမလာတော့။ စူးရှရဲ့အကျင့်အတိုင်းဆိုလျှင် ကားကိုခပ်ကြမ်းကြမ်း
မောင်းကာ ဖူးဖူးရှိရာကို လိုက်သွားရမည်လေ။

အခုတော့ အပေါ်ထပ်ကပင် ဆင်းမလာနိုင်တော့လောက်အောင်
ငြိမ်ကျနေသောစူးရှကြောင့် ဦးခန့်သော်ရင်ထဲ တင်းကျပ်နာကျင်အောင်
ခံစားရပါသည်။

ဦးခန့်သော် သိနေပါသည်။ စူးရှ သိပ်ခံစားနေရမှာကိုပေါ့။

သို့သော် သိပ်ချစ်ကြတဲ့လူနှစ်ယောက်ကိုလည်း နားလည်စွာ ခွင့်
လွှတ်မိနေပါသေးသည်။

က က က

အဖြူရောင်သက်စံ

အခန်း (၃၅)

စတိုင်လ်ကျကျ အဖြူရောင်ဘောင်းဘီနှင့် အဖြူရောင်ကုတ် အင်္ကျီကို စမတ်ကျစွာဝတ်ဆင်ထားပြီး နေကာမျက်မှန်အနက်ကို တပ်ဆင်ထားသော သေသပ်ခန့်ငြားပြီး စမတ်ကျနေတဲ့လူငယ်တစ်ယောက်က အိုးဖြူဖြူလေးနှစ်လုံးကိုကိုင်ကာ ရေစပ်နားသို့ ခြေလှမ်းမှန်မှန်နှင့် လျှောက်လာခဲ့သည်။

လူငယ်၏နှုတ်ခမ်းတစ်စုံမှာ ပိရီစွာတင်းစေ့ထားသည်။ အထူးတည်ငြိမ်လွန်းတဲ့မျက်နှာပြင်ကြောင့် တစ်စုံတစ်ခုကို ပြင်းပြင်းထန်ထန် ခံစားနေရသည်ဆိုတာ အလွယ်တကူသိမြင်နေရပါသည်။

မျက်မှန်ကိုချွတ်လိုက်တော့ အေးစက်မာကျောနေသောမျက်နှာ
မှာ ထင်းခနဲပေါ်လာပြီး ကြေကွဲနေတဲ့မျက်ဝန်းနီနီကိုလည်း တွေ့လိုက်
ရသည်။

လူရွယ်သည် ရေစပ်လေးမှာ ငုတ်တုတ်ထိုင်ချပြီး အိုးနှစ်လုံးကို
ပြိုင်တူမျှောချလိုက်သည်။ အိုးလေးတွေက ရေစီးနှင့်အတူ မျောပါသွား
ပြီး ခပ်လှမ်းလှမ်းကိုရောက်သွားမှ ထရပ်ကာ...။

“မူး၊ မင်းပျော်ရွှင်ပါစေ။ မင်းသိပ်ချစ်တဲ့ဖူးဖူးနဲ့လည်း အတူရှိ
နေပါစေလို့ ငါဆန္ဒပြုတယ်။ တကယ်တမ်းတော့ ငါ့ထက် မင်းက ဖူးဖူး
ကို ပိုချစ်နိုင်ခဲ့တာပါဆိုတာ မင်းသက်သေပြုသွားပြီလေ။ သိပ်ချစ်ကြ
တဲ့မင်းတို့နှစ်ယောက် အနှောက်အယှက်ကင်းကင်းနဲ့ သာယာပျော်ရွှင်
နိုင်ပါစေလို့ ငါအမှန်တကယ်ဆန္ဒပြုတယ်”

ဆိုနှစ်ကြေကွဲစွာ ပြောနေမိသည်။

ထိုအိုးဖြူဖြူလေးနှစ်လုံးကို သူ ဆွေးမြည့်ကြေကွဲစွာ နောက်ဆုံး
အကြိမ်ကြည့်ပြီး ကျောခိုင်းလိုက်သည်။ ။

ရသတို့နှင့်ပြည့်စုံပါစေ...။